

Кет Мартин

КАПИТАНЪТ И ДИВАТА КОТКА

Кет Мартин

Капитанът и дивата котка

Чарлстън, Южна Каролина**2 април 1840 година**

Плющенето на камшика отекна оглушително над грижливо поддържаните морави пред голямата господарска къща. Последва сърцераздирателен вик.

Глория Самърфийлд затвори очи. Затегна по-здраво ешарпа на копирения си утринен халат, притисна до болка треперещите си стройни пръсти към сърцето и изтича до отворения прозорец, през който проникваха първите сиви ивици на зората.

Навън птиците бяха престанали да пеят и тишината между виковете беше ужасяваща. Глори затвори прозореца и спусна месинговото резе, за да прогони виковете, но те все още се чуваха – малко по-приглушени, грозни, мъчителни писъци.

Девојката се отпусна сковано пред огледалото с позлатена рамка, твърдо решена да се успокои и да се посвети изцяло на задачите си за днешния ден. Ала ръката ѝ не преставаше да трепери и сребърната четка, с която се опитваше да разреши разбърканата от дългия сън коса, тежеше като олово. Блестящите бледоруси кичури се заплетоха в конските косми и тя едва успя да ги освободи. Ей сега ще свършат, повтаряше си тя. Ала виковете не преставаша. Блестящите ѝ очи се напълниха с гневни сини пламъци. Тя се обърна рязко, скочи и изтича с такава бързина към вратата, че забрави да обуе домашните си чехли.

Дебелият персийски килим заглушаваше стъпките ѝ и тя измина безшумно двата етажа до студения мраморен под във фойето. Мина покрай елегантния салон за посрещане на гости и покрай трапезарията, украсена с кристални полилеи, и се втурна в кабинета на баща си, убедена, че той отдавна работи над сметките си. Вместо това едрият мъж стоеше до прозореца, скръстил ръце на гърба си, и се вираше навън. Силните широки рамене висяха уморено.

– Татко, трябва да им забраниш – помоли Глори със задавен от сълзи глас. – Те ще го убият! – Тя тресна тежката дъбова врата с по-голяма сила, отколкото беше възнамерявала. Баща ѝ се обърна към нея и строгото му лице се разведри, но само за миг; после чертите му отново се втвърдиха.

– Щеше ми се да е толкова просто, Глори – отговори той. Само по

дружелюбните сини очи, малко по-светли от тези на дъщерята, личеше, че всъщност е мек и добродушен човек. – Боя се, че съм лишен от правото да давам нареждания.

– Не е възможно! Длъжен си да се намесиш!

– Нямам тази власт, детето ми. Ефраим е замислил бягството заедно с негър от друга плантация. Това е престъпление, което се наказва от комитета.

– Но Уили му е брат! Това е съвсем различно.

– Въпреки това в очите на закона двамата са направили заговор. Ефраим е знаел какъв риск поема, като организира бягство. Присъдата е петдесет удара с камшик, и той ще получи точно толкова.

Глори се хвана за високия стол на баща си, за да не падне. Пръстите ѝ се впиха в дебело подплатената кафява кожа на облегалката.

– Не е справедливо да наказват роб, който иска да бъде свободен, татко. Ефраим е човек като теб и мен. Заслужава да се отнасят добре с него.

Бащата се отвърна от прозореца и направи няколко крачки към нея. Някога русата, междувремежно напълно посивяла, коса заблестя под светлината на лампата.

– Много пъти сме водили спорове по тази тема – проговори уморено той. – Знаеш, че в очите на закона той не е нищо повече от домашно животно, глава добитък.

Леденото мълчание на Глори беше единственият отговор на тази възмутителна според нея забележка.

– Ти харесваш живота си тук – продължи баща ѝ. – Не можеш да не го признаеш. Харесваш баловете, красивите си рокли, обожателите.

Нима можеше да отрече? Естествено тя обичаше този живот. Коя млада жена не би го харесвала?

– Тук живеем прекрасно – отговори замислено тя. – Самърфийлд Мейнър е моят дом. Но не е справедливо да се наслаждаваме на радостите на живота за сметка на други хора.

– Понякога животът е труден за разбиране, Глори. Всички даваме най-доброто от себе си. Ефраим живее добре при нас, много по-добре от повечето негри наоколо. Не биваше да бяга.

– Знам, татко, но робството не е решение.

Джулиън Самърфийлд въздъхна.

– Знам, че се възмущаваш от робството, скъпа. И се радвам, че ме уважаваш достатъчно, за да не го показваш пред другите.

– Понякога си мисля, че би трябвало да го направя.

Джулиън нави на пръстите си една светлоруса къдрица и нежно я помилва.

– Когато станеш възрастен човек, ще разбереш всичко. Един ден ще свикнеш.

– Аз съм възрастна – възрази твърдо Глория.

Баща ѝ само кимна. После пхна ръце в джобовете на копринения си халат и отново се обърна към прозореца.

Глори го погледна учудено. Баща ѝ се състари изведнъж, бръчките се вдълбаха още повече в лицето му. Джулиън Самърфийлд беше добър човек. Интелигентен, внимателен и толкова щедър, че понякога ставаше неразумен. Тя се доверяваше на преценката му и знаеше, че баща ѝ почти винаги се оказваше прав. Но не и по отношение на робството. Никога няма да свикна със страданията на хората, помисли си тя. И не искам да свикна.

Най-послед писъците престанаха, но тишината, която последва, отекваше в ушите и почти толкова болезнено, колкото пронизителните викове на негъра.

Глори усети как напрежението ѝ отслабна. Животът в Самърфийлд Мейнър щеше да подеме отново обичайния си ход. Утре вечер щеше да се състои балът за деветнадесетия ѝ рожден ден. Дотогава трябваше да заличи от съзнанието си страшната сцена от тази сутрин, както се беше научила. Щеше да се смее, да танцува, да флиртува – и да се забавлява чудесно. Щеше да забрави днешната жестокост.

Но сърцето ѝ щеше да я запомни. Сърцето ѝ не можеше да забрави.

Сякаш прочел мислите ѝ, бащата улови брадичката ѝ със силните си пръсти и я вдигна към лицето си.

– Всичко свърши – проговори нежно той. – Майка ти пие кафе в трапезарията. Защо не донесеш и за нас по една чашка? Щом се облечеш, ще ми помогнеш да оправим счетоводството.

Глори успя да се усмихне, макар че сърцето ѝ беше свито от болка.

– Добре, татко. – Тя въздъхна примирено и излезе бързо от стаята.

Никълъс Блекуел преметна дългите си мускулести крака през ръба на леглото и посегна към панталона си, захвърлен на близкия стол.

– Наистина ли искаш да си отидеш? – попита сърдито Лавиния Бонд. – Още е рано. Виктор ще се върне чак след няколко часа.

Никълъс все още не можеше да повярва, че бе прекарал тук цялата нощ.

– Съжалявам, ангелче. Дългът ме зове. Трябва да надзиравам разтоварването на стоките от кораба.

Лавиния помилва силния му гръб и дяволито го ухапа за рамото.

– Сигурен ли си, че няма да размислиш? – Крехките ѝ пръсти се заровиха в гъстата тъмна коса.

Никълъс се обърна и се вгледа в снежнобелите ѝ гърди. Зърната ѝ сякаш молеха за милувките му. Тази жена беше прекрасна и въпреки това...

Той се усмихна иронично. Интересът му беше безвъзвратно угаснал. Преди месец сигурно щеше да се изкуши и да остане. Сега се радваше, че ще се махне оттук. Беше се насладил на предоставените му с готовност прелести на дамата и за известно време наистина забрави кораба си. Но като всички други досега Лавиния бе станала досадна и напругаща. Беше прекарал твърде дълго време в Чарлстън. Досега посещаваше Лавиния Бонд само два или три пъти в годината за по една-две нощи и ценеше високо компанията ѝ – поне в леглото. Този път корабът му беше хвърлил котва в пристанището на Чарлстън преди седмица. Цяла седмица в леглото на Лавиния Бонд беше прекалено дълго време.

– Не сега, сладката ми. – Той обхвана гърдите ѝ, целуна ги бързо, обърна се и напъха крака във високите черни ботуши. Лавиния наметна богато избродирания си утринен халат и го придружи надолу по стълбата до вратата.

– Ще те видя ли преди бала? – попита тя и помилва силната мъжка гръд под отворената риза. Коровите черни косъмчета погалиха дланта ѝ и отново ѝ припомниха страстната любовна нощ. Тя облиза пълните си червени устни и разтърси буйната си огнена грива.

– Какъв бал? – попита небрежно Никълъс, който вече мислеше за кораба си.

– Говоря за бала на семейство Самърфийлд, скъпи. Ти си приятел на Джулиън, нали?

– Бях забравил. – Това беше лъжа. Джулиън го покани да прекара няколко дни в Самърфийлд Мейнър и за своя изненада Никълъс беше много щастлив от поканата. Макар че възрастният мъж беше най-добрият приятел на баща му, той все още не беше виждал имението му. През последните месеци беше работил упорито и заслужаваше почивка. Ала мисълта да се срещне отново с Лавиния Бонд го ядоса.

– Искам да направя една голяма услуга и на двама ни, миличка. – Никълъс отвори вратата. Тежка каруца, натоварена с бъчви, трополеше по тясната уличка, обградена с високи дървета. Чуваше се звън на

бутилки с мляко, една улична котка изскочи с едно съскане изпод колелата на минаващата карета. – Време е да тръгвам.

Лавиния дръпна главата му към себе си и го дари с топла, влажна целувка. Мислите му вече се стремяха към задачите на деня. Имаше предостатъчно работа и трябваше да я свърши, за да е готов за утрешния празник в дома на Джулиън.

– Ще ти се обадя, когато Виктор отново замине – извика подире му Лавиния, когато той излезе на улицата.

– Направи го – отговори той, без да се обърне. После забърза надолу по Трад Стрийт, устремил поглед към трите високи мачти на „Блек Спайдър“, които се полюляваха над покривите на сградите.

– Как изглеждам, Пленти? – Глория хвърли последен поглед към високото огледало с рамка от черешово дърво и направи лек пирует, при който богатото надиплените поли на новата ѝ тюлена рокля се издуха.

Пленти накъдри дебелиите си устни, сякаш не беше сигурна в преценката си.

– Ами... – Тя огледа господарката си от всички страни и по широкото ѝ лице се разля доволна усмивка. – Изглеждате великолепно, детето ми. Както винаги.

Глори се наведе и нежно целуна робинята по бузата.

– Все това ми казваш. Но, знаеш ли, този път съм почти убедена, че имаш право. – Глори се изсмя с тихия си перлен смях и отново се завъртя пред огледалото. – Тази вечер ще завъртя главите на всички мъже в залата!

Пленти избухна в смях и едрото ѝ тяло се раздруска.

– Всеки път казвате това, мис!

– Крайно време е да слеза. Мисля, че ме чакаха достатъчно дълго. – Глори грабна бялото копринено ветрило, украсено като роклята с перли и със сребърни конци, и прошумоля през вратата. От голямата зала долетяха звуците на виенски валс. Тя се спусна бързо по извитата стълба към втория етаж и закрачи величествено по широкия коридор. Пръв я забеляза Бенджамин Пери, строен рус мъж в началото на двадесетте. Лицето му засия. Зарадва се, че е влязъл точно навреме, за да придружи младата домакиня до балната зала.

– Здравей, Бен. – Глори му подаде ръката си в ослепително бяла ръкавица и той се наведе над пръстите ѝ с такова страхопочитание, че ѝ стана смешно. Ами ако загубеше равновесие и паднеше на носа си?

Трябваше да стисне зъби, за да не се изсмее.

– Добър вечер, мис Самърфийлд – проговори с треперещ глас Бен. – Изглеждаш просто... – той хвърли бърз поглед към бюста ѝ, едва прикрит от нежния тюл на роклята – просто прекрасно. – Когато улови знаещия поглед на Глори, на свежите му младежки бузи избиха червени петна. – Мога ли да помоля за честта да ви придружа?

– Благодаря ти, Бен, но вече обещах на Ерик.

Ерик Диксън, едър, кестеняв и много красив, вървеше с бързи крачки към тях. Той удостои младежа с гневен поглед и веднага след това се обърна с топла усмивка към Глори.

– Поласкан съм, че тази вечер честта се падна на мен, мис Самърфийлд. – После галантно и предложи ръката си. Безупречният черен костюм изтъкваше предимствата на фините черти, чистата кожа и лешниковите очи.

Бен Пери се изчерви и отстъпи назад. Глори неволно се запита дали Ерик ще благоволи да каже няколко думи на отхвърления младеж.

– Може би следващия път ще имате повече късмет – подхвърли небрежно придружителят ѝ и я поведе към балната зала.

Двойката влезе и шумните разговори бавно заглъхнаха. Последваха дискретни аплодисменти и Глори благодари със скромен реверанс. Скоро гостите отново заговориха помежду си и Ерик поведе дамата си към блестящата танцова площадка от черни и бели плочки. Други, елегантно облечени, двойки се присъединиха към тях, поздравиха Глори с усмивка и ѝ пожелаха всичко хубаво за рождения ден.

Това беше най-прекрасната нощ в живота ѝ. Картичката ѝ за танци веднага се напълни и неощастливените млади мъже напразно се опитваха да прикрият мъката си от отказа ѝ. Постоянно я заобикаляше тъпла обожатели и младата дама се наслаждаваше на комплиментите и непрестанните похвали за несравнимата ѝ красота. Елегантно облечени джентълмени я извеждаха на танцовата площадка и се стараеха да се покажат откъм най-добрата си страна. Ерик беше постоянно до нея и четеше по устните ѝ и най-малкото желание.

От всичките ѝ обожатели Ерик имаше най-добри шансове. Беше красив и очарователен – и робски предан. Искаше ѝ се да го обикне. Понякога си казваше, че е твърде вероятно вече да го обича, но не го съзнава. Представяше си влюбването като устремно спускане от висок връх. То щеше да ѝ отнеме дъха, да ускори до крайност ритъма на сърцето ѝ, да преобърне стомаха ѝ. За съжаление все още не беше изпитала тези романтични чувства.

Каквото и да се случи, утешаваше се Глори, животът е едно голямо приключение. Всеки ден е пълен с радост и носи нови, интересни събития. Животът ѝ беше красив и блестящ като кристална топка на коледно дърво – е, поне почти през цялото време.

– Никълъс, момчето ми! Заповядайте, влезте! – Джулиън Самърфийлд стоеше под огромния кристален полилей в просторното фоайе и посрещна едрия, строен капитан с топла прегръдка. – Вече се питах дали не сте ни забравили.

Никълъс отговори сърдечно на прегръдката, после протегна на домакина загорялата си от слънцето ръка.

– За съжаление възникнаха проблеми с разговорването. – Той стисна здраво десницата на Джулиън и усети как силните му пръсти отговориха със сърдечно ръкостискане. – Много се радвам да ви видя отново, Джулиън.

– Отдавна чакам новата ни среща – отвърна възрастният мъж. – Езра, отнеси куфарите на капитана в определената му стая и кажи на ратите да се погрижат за коня.

Белокосият стар роб се поклони сковано.

– Да, сър. – Той раздвижи изкривените си от артрит крака и забърза към богато резбованата двойна врата, спусна се между редицата колони по широкото стълбище и затича по настланата с чакъл алея, където нервно потропваше конят на Никълъс в очакване да го отведат в обора. Десетки коне, безброй файтони, карети и всевъзможни други превозни средства бяха наредени по продължение на алеята, заобиколени от шумно разговарящи лакеи.

– Елате, момчето ми – покани го Джулиън. – Искам да ви представя. – Той сложи ръка върху широкия гръб на капитана и го поведе по стълбата към балната зала.

Крехка на вид брюнетка, която, макар и с тъмна коса, изглеждаше по-възрастна от Джулиън, излезе насреща им и извика няколко остри заповеди към слугите. Тя стоеше изправена като свещ, устата ѝ беше опъната в тънка, неприветлива линия, тъмните очи бяха корави и студени.

– Луиза, позволи ми да ти представя капитан Блекуел. Никълъс, това е съпругата ми Луиза.

Никълъс погледна невярващо жената, сякаш беше видял мраморна статуя. Луиза Самърфийлд беше пълна противоположност на съпруга си. Той беше топъл, очарователен човек, докато тя беше студена,

дистанцирана и сдържана – това беше първото впечатление на Никълъс. Дано да се бе излъгал. Джулиън не заслужаваше такава жена.

– Мисис Самърфийлд.

– За мен е удоволствие да се запозная с вас, капитане. – Думите бяха абсолютно лишени от искреност и убеденост и прозвучаха като празна фраза.

– Удоволствието е изцяло мое, мадам.

– А сега се боя, че трябва да се оттегля, Джулиън – продължи все така сдържано Луиза. – Трябва да отида в кухнята. Приготовленията за вечерята изискват цялото ми внимание.

– Разбира се, скъпа.

– Капитан Блекуел – проговори хладно Луиза, – убедена съм, че Джулиън и Глория ще ви забавляват добре. Те обичат този вид развлечения много повече от мен. Надявам се, че ще имаме случай да се опознаем по-добре, докато пребивавате в дома ни.

– Радвам се на тази възможност – отговори Никълъс, опитвайки се да придаде искреност на гласа си. Когато господарката на дома се отдалечи, той дълго не можа да откъсне поглед от крехката ѝ фигура. Тя не поглеждаше настрана и твърде рядко разменяше по някоя дума с гостите си. Те също не ѝ обръщаха внимание. Всъщност тя не изглежда грозна, каза си учудено Никълъс. Представителна фигура, стройна като тополка, с фини черти. Ала строгото излъчване и линиите около устата я правеха по-стара, отколкото беше в действителност.

– Луиза не обича особено баловете – обясни Джулиън. – Обикновено прекарва вечерта в кухнята или в стаята си.

– Разбирам – отговори капитанът. Как един жизнен и весел мъж като Джулиън Самърфийлд се беше оженил за такава жена? От друга страна обаче, това не биваше да го изненадва. Съпругата на баща му беше почти същата. Елизабет Сейнт Джон Блекуел, мащехата на Никълъс, беше винаги студена и сдържана.

– Щом опознаете Луиза, ще я разберете по-добре – проговори меко Джулиън и Никълъс се запита дали беше толкова лесно да се прочетат мислите му. Обърна се към домакина си и кимна.

– Вероятно не обича шумотевицата и напрежението на баловете.

Двамата влязоха в големия салон, където под отрупаните със свещи кристални полилеи танцуваха десетки двойки. Никълъс откри, че вече познава някои от гостите на Джулиън, а Домакинът му представи другите. Когато Джулиън се извини, за да поговори с няколко банкери от Чарлстън, Никълъс излезе на балкона, за да подиша малко чист въздух.

През последните три дни валеше лек пролетен дъжд и от полята лъхаше свежест. Ароматната миризма на земя беше примесена със сладкия мирис на орлов нокът. Никълъс задиша с пълни гърди и отново установи, че беше започнал да обича Юга.

Макар да беше роден и израснал на Север, професията, която си беше избрал, го водеше често в Южните щати, флотата му кръстосваше крайбрежията между Бостън, Ню Орлеанс и Карибието, натоварена с всевъзможни стоки, памук и меласа, обувки и консервирани херинги, пушен дивеч и свещи от китова мас. Той обичаше живота в морето, обичаше свободата и битките с могъщите стихии и се наслаждаваше на новопридобитото си богатство.

– Никълъс! – достигна до него сладкият гласец на Лавиния.

По дяволите, каза си той, когато тя се втурна към него и едва не го задави с аромата на парфюма си. Тази безмозъчна красавица мислеше само за забавленията си и изобщо не обръщаше внимание на съпруга си. Но как да я обвинява, след като беше прекарал цяла седмица в леглото ѝ?

– Добър вечер, Лавиния. Изглеждаш прекрасно. – И наистина беше така. Платтящочервената коса беше подредена на ситни къдрички около главата, зелените очи се състезаваха по блясък със смарагдите на шията ѝ. Макар че на балкона беше сумрачно, Никълъс веднага оцени безупречната бяла кожа и примамливите пълни гърди.

– А ти, Никълъс, приличаш на сатаната – дяволски впечатляваща фигура. Като си помисля за последните дни, направо се изчервявам.

– Ти никога не си се изчервявала, Лавиния. Къде е Виктор? Веднага иди да го потърсиш, преди да е забелязал, че си изчезнала.

– Ами! Все му е едно какво правя.

– Убеден съм, че в залата има предостатъчно хора, които следят всяка твоя стъпка.

– О, Никълъс, не ставай досаден!

Устните му се изкривиха в усмивка.

– Снощи беше на друго мнение, съкровище.

Лавиния затрепка с дългите си черни ресници и му хвърли страстен поглед над черното ветрило. Никълъс направи ироничен поклон, извини се и се отдалечи.

Намери си добро място до вратата и зачака Джулиън отново да се присъедини към него. Двата заговориха оживено, но изведнъж капитанът се разсея. Вниманието му бе приковано от златокоса млада дама в бяло. Кожата ѝ беше кремава като сметана с лек прасковен полъх по

нежните бузи. Блестящото същество, което танцуваше в прегръдката на висок млад мъж, беше най-красивата жена, която беше срещал досега.

– Както виждам, открили сте дъщеря ми – отбеляза гордо Джулиън. Освен бащинска гордост в гласа му имаше и весел смях.

– Това ли е дъщеря ви? – попита изумено Никълъс. През последните пет минути мислите му бяха заети с дръзки планове как да отвлече момичето в леглото си. Представата за съвършеното младо тяло, което се извиваше под неговото, докато той обсипваше с горещи целувки шията и гърдите ѝ, го възбуди до крайност. Сега изпита внезапно чувство за вина, сякаш бе обидил домакина си.

Може би трябва да кажа, че тя е цялата ми гордост, слънчевият лъч, който озарява старините ми – обясни с леко смущение Джулиън. – Прекрасна е, нали?

– Единствена по рода си – потвърди Никълъс и очите му отново заследиха грациозните ѝ движения в ритъма на танца.

– Радвам се, че споделяте мнението ми. Всъщност поканих ви и заради Глори.

– Така ли? – Най-после Никълъс посвети цялото си внимание на своя домакин.

– Днес дъщеря ми навършва деветнадесет години. Сега е възрастен човек. Готова да води свой живот. Отдавна трябваше да съм я омъжил.

– Сигурен съм, че не са ѝ липсвали обожатели.

– Проблемът не е в количеството, мога да ви уверя. Имам големи съмнения по отношение на качеството. – Джулиън се огледа, за да бъде сигурен, че никой не ги подслушва. – Всъщност исках да обсъдим този въпрос утре. Но може би сега е подходящият момент.

Любопитството на Никълъс се събуди. Домакинът изведнъж бе станал сериозен.

– Вижте, искам дъщеря ми да има щастлив брак – обясни тихо Джулиън. – Искам тя да обича и уважава съпруга си. Искам да се омъжи за човек, достоен за нея.

– Нима не можете да откриете подходящ млад човек между обожателите ѝ?

– Знаете ли, те са мили момчета... или мъже. Всеки от тях е готов да ѝ предложи уютен дом и да се отнася добре с нея. За съжаление дъщеря ми е много разглезена – по моя вина. Знам, че обожателите ѝ ще продължат да я гледат, както правя аз. Не се тревожа за това. Но Глори може да предложи много повече от красивото си лице.

Никълъс не можеше да възрази. Опитното му око беше проследило

меките извивки на гъвкавата фигура, пълните гърди, които се подаваха под тюления корсаж.

– Няма да мине много време, и тя ще превърне обожателите си в жалки нищожества – продължи сериозно Джулиън.

Никълъс се усмихна развеселено и огледа с известно пренебрежение тълпата наконтени младежи около младата домакиня.

– Погледнете ги само, синко. Глори се държи с тях като с верни кученца, а не като с мъже, достойни за женитба. Какъв живот би имала с някого от тях? Искам дъщеря ми да се омъжи за човек, който има достатъчно мъжка сила, за да се справи с нея. – Той погледна втречено госта си. – Мисля, че ще се заинтересувате от тази перспектива.

– Аз!? – Лицето на Никълъс побеля. – Вие ми предлагате ръката на дъщеря си? Нима не познавате славата ми, Джулиън? Повечето бащи са готови да ме извикат на дуел, само ако се доближа до дъщеричките им, да не говорим за женитба.

– При мястото, което заемате в обществото, и при богатството, което притежавате, това не е много вероятно. Познавам ви отдавна и знам колко струвате. Вие сте добър човек, Никълъс. Ще бъдете отличен съпруг.

– Чувствам се поласкан, Джулиън. Повече, отколкото предполагате. Но аз не съм от хората, които се задържат дълго на едно място. Живея от ден за ден. През повечето време съм в морето. Що за живот е това? Как би се чувствала дъщеря ви със съпруг като мен?

– Не е нужно да прекарвате толкова време в морето. И двамата го знаем. Имате чудесни имения на Север. Крайно време е да се ожените и да си създадете дом.

– Да приема ли, че и дъщеря ви счита това за добра идея?

– Глори ще побеснее, ако узнае, че съм произнесъл думата „женитба“. Ваша грижа е да я ухажвате и да я заведете пред олтара. Аз исках само да ви уведомя, че ако се интересувате от нея, имате благословията ми.

– Никога не съм помислял да се ожена. Вие го знаете по-добре от всеки друг.

– Миналото не винаги се повтаря, Ник. Само защото бракът на баща ви се провали, това не означава, че и вашият ще бъде неуспешен.

– А какво ще кажете за себе си, Джулиън? Щастлив ли е бракът ви?

Между веждите на възрастния мъж се врязва бръчка. Той въздъхна и отмести поглед.

– Бракът ми с Луиза беше уреден. За съжаление решението не се

оказа щастливо нито за нея, нито за мен. Имаше време, когато обичах до полуда една жена... – Той се потопи в миналото и погледът му се замъгли. – Ако Хана беше станала моя съпруга, щях да бъда най-щастливият мъж на земята. – Бръчката изчезна, изгладена от спомена за щастливото минало, за догарящия огън в малката къщичка и за Хана, която лежеше в обятията му в тясното железно легло. Когато покрай тях минаха шумно смеещи се младежи, мислите му неохотно се върнаха в настоящето. Той погледна умолително Никълъс. – Помислете за това, момчето ми, нищо повече не искам от вас. Но, за бога, не казвайте нито дума на Луиза и Глория! Сигурно ще ми откъснат главата.

Никълъс се засмя развеселено.

– Разбира се, ще запазя тайната. Още веднъж ви благодаря за комплимента, но се боя, че съм станал заклет стар ерген. Не харесвам особено разглезените млади дами.

Джулиън се усмихна знаещо.

– Елате с мен. Мисля, че е време да се запознаете с почетния гост.

2

Джулиън заобиколи танцуващите и си проби път до отсрещния ъгъл на помещението, където беше дворът на Глория. Никълъс трябваше да признае, че тя е невероятна красавица, съвършена във всяко отношение. Жена, която беше годна само за леглото, но иначе щеше да му досажда до смърт.

Той огледа събралите се около нея елегантно облечени младежи. Възбудените им лица го разгневиха. Според него беше недостойно мъжете да се правят на глупаци заради една жена – колкото и красива да беше.

Като видя как младежите угодничат и се подмилкват като кученца, косите на тила му настръхнаха. Вероятно и тя щеше да стане като Лавиния и другите жени, които познаваше: безчувствена, егоистка, с моралните скрупули на пристанищен плъх. Той усети, че беше решен да не я хареса още преди да му я представят официално.

Никълъс мина с високо вдигната глава покрай групите разкошно облечени дами, следвайки Джулиън по пътя към дъщеря му. Многото изпълнени с надежда, а понякога и открито подканващи, погледи от обилно гримирани очи не убягнаха от вниманието му. Когато двамата мъже наближиха ъгъла, повечето младежи отстъпиха настрана и освободиха пътя до момичето в бяло. Един последен строг поглед от страна на Джулиън накара и красивия кестеняв мъж – очевидно най-пламенния обожател – да се отдръпне към бюфета.

– Глори, искам да ти представя капитан Блекуел. Никълъс, дъщеря ми Глория.

Младата дама протегна стройната си ръка и капитанът се поклонилеко, преди да вдигне пръстите в бяла ръкавица към устните си. Макар че беше галантен, жестът беше неискрен и Глори неволно се запита защо.

– За мен е удоволствие да се запозная с вас, сър – проговори сериозно тя. Баща ѝ отдавна възхваляваше пред нея добродетелите и уменията на капитана.

– Удоволствието е изцяло мое, мис Самърфийлд, уверявам ви – отвърна Никълъс. Тъмните му очи пробягаха по тялото ѝ с такова безсрамие, че бузите ѝ пламнаха от смущение.

– Татко много често ми е разказвал за вас – продължи тя, без да

издърпа ръката си от неговата. – И винаги говореше с възхищение. Но трябва да призная, капитане, че очаквах да видя много по-стар човек.

– Съжалявам, че ви разочаровах – усмихна се той.

Много добре знае, че не съм разочарована, каза си сърдито Глори. Никълъс Блекуел беше безсрамно красив, имаше остро изсечено лице, черни къдрици и тъмен тен, който му придаваше прилика с южняк. Но Глори знаеше, че дедите му са англичани и френски креоли. Черният вечерен костюм обгръщаше безупречно силното тяло, подчертаваше широките рамене и седеше съвсем гладко на тесните хълбоци и дългите мускулести крака.

– Ако нямате нищо против, ще си взема нещо за пиене – обади се Джулиън. – Надявам се Глори да намери за вас местенце в сърцето си и да ви дари с един танц, Никълъс.

– Сигурен съм, че сърцето на мис Самърфийлд вече прелива – отбеляза сухо капитанът. – Всички млади контета от тук до Ню Орлеанс отдавна са паднали в краката ѝ и хленчат умолително.

Глори се вцепени. Баща ѝ се изсмя тихо и изчезна в посока към бюфета. Трябваше сама да си премери силите с красивия капитан. Думите му я прободоха болезнено и тъй като беше решена да приеме предизвикателството – впрочем първото от години, – тя заля Никълъс Блекуел с цялото си очарование. Беше убедена, че той ще омекне незабавно и ще се присъедини към похвалните химни на младежите.

– Говорите за обожателите ми, капитане, при това вие самият завладяхте с шумър сърцата на присъстващите дами. Всички жени в залата ви наблюдават; дори аз се улових един или два пъти, че ви следя с поглед.

– Наистина ли? – Мъжът вдигна високо красиво изписаната си вежда. – Не мога да си обясня как сте намерили време да ме погледнете.

Глори пренебрегна намека. Капитанът беше по-опитен от другите ѝ обожатели, но и той беше мъж, а тя умееше да се справя с мъжете... е, поне досега не беше срещала нито един достоен противник.

– Готова съм да повярвам, че не одобрявате ухажването, капитане – проговори сладко тя и затрепка с ресници.

– Не одобрявам, мис Самърфийлд, когато жената изкушава мъжете да повярват, че изпитва нещо към тях, макар че в действителност само задоволява суетността си. Не очаквах, че и дъщерята на Джулиън Самърфийлд ще се държи по този начин.

Глори усети как отново се изчервява. Той е едно безсрамно магаре, помисли си гневно тя. Изведнъж престана да се наслаждава на играта и се обърна към Ерик Диксън, който само чакаше знак, че присъствието

му отново е желано.

Тя му изпрати принудена усмивка и момъкът засия. Пристъпи напред и в погледа му блесна гордостта на собственик.

– Ерик Диксън – проговори хладно Глори, – това е капитан Блекуел, стар приятел на баща ми.

– Да, личи си, че наистина са стари приятели.

Глори беше разказала на Ерик за предстоящото посещение на капитана и го бе описала като любезен възрастен господин, особено уважаван от баща ѝ. Нищо чудно, че тази представа не съвпаднаше с другите истории, които беше чувала за него. Високият тъмнокос капитан с хладни сиви очи нямаше нищо общо с дружелюбния стар морски вълк, когото беше очаквала.

Ерик неохотно подаде ръка на госта. Никълъс се усмихна хладно, вгледите на устата му едва-едва се повдигнаха.

– Мисля, че това е нашият танц, Глори – обяви Ерик и ѝ подаде ръка, за да я отведе в средата на залата.

Никълъс застана на пътя им.

– Убеден съм, мистър Диксън, че прекарвате достатъчно време с мис Самърфийлд и нямате нищо против да отстъпите този танц на един стар приятел на семейството. – Той подчерта думата „стар“ и Глори усети как кръвта ѝ закипя. Капитанът не беше много по-възрастен от Ерик, който наскоро бе навършил двадесет и седем години, но притежаваше опитност, която повечето мъже придобиваха едва след много години.

Преди да е успяла да възрази, Никълъс стисна китката ѝ и я поведе към танцовата площадка. Другата му ръка се уви около кръста ѝ с небрежността на собственик, и това само засили гнева ѝ. Когато се завъртяха в ритъма на валса, тя вече трепереше от ярост.

– Много сте красива, когато се гневите – прошепна мъжът. – Макар че и преди малко бяхте също така прекрасна.

– Уверена съм, че би могло да ви хрумне и нещо по-оригинално, капитане!

– Кротко, кротко! – промърмори шеговито той. – Нали не искате някое от придворните ви кученца да помисли, че съм ви обидил? Сигурно ще ме предизвика и ще трябва да се прости с живота си.

Глори си припомни какво ѝ бяха разказвали за изкусната стрелба на капитана и цялото ѝ тяло се скова. Понечи да се откъсне, но той стегна хватката си.

– Може би баща ми е убеден, че сте образец за добродетел, капитан Блекуел, но аз съм чувала, че сте безрамен женкар и сте надарен с

безразсъдна смелост. За съжаление не помислих, че толкова скоро ще пожелаете да докажете тези си качества.

– А пък аз съм чувал, мис Самърфийлд, че сте разглезена и самомнителна и имате спешна нужда от мъж, който да ви покаже колко струвате.

Ако не я държеше толкова здраво, сигурно щеше да се спъне в кратката си. Трябваше да положи огромни усилия, за да прикрие гневните искри в очите си.

– Усмехнете се – подкани я той. – Мислете за придворните кученца.

– Пуснете ме – изсъска тя през здраво стиснати зъби. – Не разбирам защо баща ми е толкова възхитен от вас.

– Длъжна сте да танцувате с мен до края, мис Самърфийлд. После ще ви върна на... приятелите ви.

– Вие сте най-отвратителният...

Никълъс Блекуел си разреши първата искрена усмивка.

– Сигурен съм, че с вас ще се разбираме отлично – заяви той. Заля го вълна на облекчение, освежителна като първия пролетен дъжд. Още от първия миг се чувстваше силно привлечен към тази млада жена. Откакто я държеше в объятията си, чувството все повече се засилваше. Ако и тя бе проявила искрица топло чувство, сигурно нямаше да удържи на напора да я грабне и отвлече. Макар да се опитваше да я прогони, представата за гъвкавото младо тяло с разпусната руса коса в леглото му продължаваше да го преследва.

Това момиче беше дъщеря на Джулиън Самърфийлд! Можеше да го има в леглото си само като законна съпруга – не, за това и дума не можеше да става. По-добре да я накара да го намрази. Само така можеше да остане далече от нея.

Танцът свърши и Никълъс придружи Глори до обичайния ѝ ъгъл, където я очакваше Ерик Диксън. Бузите ѝ пламтяха от гняв, но държанието ѝ беше безупречно. Явно беше приела присърце предупреждението му. Е, поне не беше толкова безчувствена, колкото се опасяваше в началото.

– Благодаря за танца, мис Самърфийлд – поклони се Никълъс с едва прикрит сарказъм.

– За мен беше удоволствие, капитан Блекуел – отвърна със същата неискреност тя.

След последен безрамен поглед към младото тяло капитанът се обърна рязко на токовете си и закричи към мъжкия бар. Меденосладкият

гласец на Лавиния Бонд отекна неприятно в ушите му.

– За бога, Глори, кой е този мъж? – Мириам Астор, най-добрата приятелка на Глория, дотича възбудено при нея. Глори тъкмо поправяше фризура си пред огледалото в стаята си и се мръщеше на немирните къдрици. Последният танц беше шотландски и Джак Фланегън, по-редният обожател, беше положил големи усилия да я развесели.

– Името му е капитан Блекуел. Приятел на татко.

– Майчице! Нищо чудно, дето разправят, че е парвеню.

– Той е едно арогантно магаре – отвърна раздражено Глори и бузите ѝ пламнаха. – Мога да те уверя, че изобщо не е джентълмен.

– Значи се е държал неприлично? О, Глори, колко вълнуващо! Ако беше направил това с мен, със сигурност щях да падна в безсъзнание! – Мириам извъртя зелените си очи към небето и въздъхна театрално.

– Нищо подобно не е направил. Честно казано, той изобщо не ме хареса. Мисли си, че омагьосвам мъжете само за да... е, няма значение какво си мисли. Капитан Блекуел е нахален паун.

– Може би. Но е дяволски красив мъж – според мен прилича на вълк единак. – Мириам се ухили многозначително.

Момичетата излязоха от стаята на Глори и се запътиха към балната зала на първия етаж. Мириам веднага откри Никълъс Блекуел, който стоеше до отсрещната стена и разговаряше учтиво с Лавиния Бонд и още няколко омъжени жени.

– Лавиния явно го харесва – прецени Мириам. Глори проследи погледа на приятелката си.

– Може би, но аз не го понасям. Надявам се да прекарва дните си с татко, защото нямам никакво намерение да го забавлявам.

Мириам се приведе и прошепна в ухото ѝ:

– Чух, че няколко души видели капитана да напуска къщата на Лавиния на разсъмване. Можеш ли да си представиш?

Глория вирна глава.

– Сигурно се лъжеш.

– Е, аз не съм го видяла. Но Уилърд Дарси тъкмо минавал оттам и го видял. Разказал на Сара Хашим и тя ми го довери.

– Не се занимавай с клюки, Мириам – проговори осъдително Глория. – Не вярвам, че татко би поканил такъв човек в дома си.

– Мъжете мислят различно от нас, Глори. Знам, че си малко наивна, но...

– Нека сменим темата, Мириам. Капитан Блекуел е наш гост – прекъсна я решително младата домакиня. В този момент обаче Лавиния се

наведе към капитана и погледът му проникна дълбоко в деколтето ѝ. В сърцето на Глори отново се надигна гняв. – Може би той наистина е... суетен и нагъл – промърмори тя и като видя ужаса в очите на Мириам, избухна в смях. – Трябва да вървя. Обещала съм този танц на Марк Уилямс. Сигурно вече ме търси. – Тя се въртна и остави приятелката си сама.

На вечерята Глори седеше между капитан Блекуел и Ерик Диксън. Капитанът почти не я заговори. През цялото време бърбеше с Алиша Таунсенд, красива млада вдовица от Гууз Крийк, чийто съпруг приживе беше един от най-добрите приятели на баща ѝ. Алиша беше спокойна и сдържана дама със забележителна фигура и гъста тъмнокастена коса. Освен това беше интелигентна и господата търсеха компанията ѝ. Глори откри, че напрегнато се опитва да долови нещо от разговора ѝ с капитана. Най-страшното обаче беше, че вниманието, с което Блекуел удостоверяваше красивата вдовица, я прободеше право в сърцето.

– Какво ти е, Глори? – попита Ерик, когато келнерът отнесе чинията с неначената супа от раци.

– Нищо ми няма, Ерик. Просто не съм гладна. – Тя чу тихия смях на вдовицата. Това я направи още по-нервна и тя се запита дали се гневеше само защото беше засегната суетността ѝ. Наистина ли беше побесняла от гняв само защото един-единствен мъж не беше проявил достатъчно внимание към нея? Не можеше да повярва, че е способна на такава слабост, но каква друга причина можеше да има?

Тя вдигна сребърната си вилица и се зае със зелената салата. Колкото и страшен да беше скандално известният капитан Блекуел, Глория Самърфийлд нямаше да му позволи да я сплаши. Най-добре беше да се прави, че не забелязва присъствието му, да му откаже изцяло вниманието си.

Беше много по-лесно да вземе това решение, отколкото да го изпълни, защото силното му бедро отново и отново се докосваше неволно до нейното, а дълбокият мелодичен глас непрекъснато отекваше в ушите ѝ.

Утрото в Самърфийлд Мейнър беше празник за сетивата. Никълъс се събуди и вдъхна дълбоко аромата на азалиите, проникващ през отворените прозорци, усети слънчевата топлина на бузите си. Протегна се и се претърколи настрани, за да помилва топлото тяло до своето, но изведнъж се събуди и разбра, че е сам в стаята. Русата красавица от съня

вече не се гушеше в него... Той изкриви уста в съжалителна усмивка, отметна сатенената завивка и преметна краката си от голямото легло с широки дървени табли. Дебелият килим пазеше стъпалата му от хладината на старите дъбови греди на пода.

Никълъс наля вода от синята порцеланова стомна в широкия леген, поставен върху мраморната плоча на скрина, и се изми. Облече бричове и колосана ленена риза и се запъти към трапезарията.

Глори Самърфийлд, облечена в светлозелена муселинена рокля, седеше до баща си и двамата разговаряха оживено.

– Никълъс. – Джулиън се надигна от мястото си и посочи стола срещу Глория. Луиза Самърфийлд явно не беше слязла за закуска. – Хайде, Пленти – обърна се домакинът към робинята, – можеш да поднасяш.

Едрата негърка се обърна бързо и едрите ѝ гърди се задвижиха в такт със стъпките, докато вървеше с големи крачки към масичката за сервиране.

– Да, сър, мастър Джулиън – отговори през рамо тя.

– Добро утро, Джулиън, мис Самърфийлд – поздрави Никълъс и зае място пред елегантния прибор от порцелан и сребро.

– Добро утро, капитане. – Яркосините очи отговориха смело на погледа му и отказаха да се сведат.

– Я стига. – Джулиън отпи голяма глътка кафе и помоли едрия, строен негър да напълни чашата на Джулиън. – Убеден съм, че дъщеря ми не желае да общува така официално с един приятел. Прав ли съм, мила? – Той се обърна към дъщеря си с поглед, нетърпящ противоречие.

– Разбира се, татко. Капитане, наричайте ме просто Глория.

Никълъс се усмихна с лека ирония.

– Чувствам се дълбоко почетен, Глори – отговори подчертано той и видя как бузите ѝ се обагриха в същото кораловочервено като съвършените устни.

Джулиън се усмихна зарадвано и отпи още една глътка кафе.

– За съжаление ми се яви неочаквана работа, Никълъс. Боя се, че не мога да ви покажа плантацията, както възнамерявах. Дъщеря ми е готова да ме замести. Надявам се, че не ми се сърдите.

Туш, каза си Никълъс. Джулиън беше хитра стара лисица, но този път изстрелът не беше даден във върнатата посока. Нима старият му приятел не подозираше на каква опасност излага красивата си дъщеря?

– Сигурна ли сте, че не обърквам деня ви? – попита той, обърнат към Глори.

– Вижте, имах намерение да...

– Глупости! – прекъсна я Джулиън. – Разбира се, че не обърквате нищо.

Никълъс отново се усмихна. Високият негър се върна в трапезарията, натоварен със сребърни табли, отрупани с ядене: сочна шунка, печени картофи, бъркани яйца и пресни горещи курабии. Поднесоха им още гъст сос с уиски и голяма купа овесена каша.

– Нахранете се добре, Никълъс – подкани го Джулиън с доволна усмивка.

Капитанът благодари с искрена топлота и се зае с яденето. Глори хапна една курабийка и потъна в мълчание. Когато закусиха, Джулиън се извини и Глори също побърза да се оттегли. Уговориха си среща покъсно пред обора.

Никълъс се разхождаше из плантацията, възхитен от деловата суетня наоколо. Негърки в пъстри поли, скрили гъстите си къдрици под също така пъстри тюрбани, бърбеха неуморно, докато си вършеха работата. Децата им играеха наблизко. Жените изваждаха прането от железните котли с дълги дървени прътове и го топяха в коритата за изплакване. Други работеха в огромната зеленчукова градина зад плевнята.

Никълъс мина през млекарната, погледа двете негърки, които биеха масло и момчетата, които пълнеха яслите с ухаещо сено. Макар че направи дълга обиколка, той стигна до обора преди Глори.

Там вече го чакаше негър с ярко кафява кожа и невиджано широк гръден кош.

– Мастър Джулиън казва да яздите Анибал – оповести тържествено той. – Добър кон. Силен кон. Любимец на мастър. – Без да бърза, той се запъти към един от задните боксове и се върна с едър черен жребец. При второто си връщане доведе нервно потропващ скопен кон с гъста червенокафява грива и бели крака. – Това е Райдър. Той е за миси.

– Прекрасни животни – похвали ги Никълъс и със задоволство попута Анибал по стройната шия. – Джулиън разбира от коне.

– Радвам се, че ви харесват, капитане – извика от вратата Глори. – Предполагам, че обичате конете?

– Наистина ги обичам.

Девојката го погледна изпитателно. Капитанът изглеждаше прекрасно в тесния панталон за езда и ослепително бялата ленена риза. По настояване на баща си – и само заради него, повтори си упорито тя – беше решила тази сутрин да постави ново начало на отношенията си с капитана. Любовта към конете беше първата им обща черта.

Тя пое юздите на едрия червен кон в стройната си ръка, скрита в

кожена ръкавица.

– Благодаря, Зак – проговори топло тя и се усмихна на грамадния негр. – Ти се грижиш много добре за конете. – Негърът засия от радост и тя се обърна към Никълъс: – Страшно обичам конете – призна с мека усмивка тя и помилва топлата шия на кафявия жребец. – Обичах ги още когато бях съвсем малко момиче. Татко ме научи да яздя, когато едва ходех.

Усмивката ѝ бе невероятно очарователна. За първи път, след като Джулиън ги бе представил официално, Глори се усмихваше напълно искрено. Очите ѝ искряха, бузите пламтяха и Никълъс започна да проумява защо никой мъж не можеше да устои на чара ѝ.

– Анибал – продължи тя, – конят, който ще яздите, е потомък по права линия на арабския кон Годолфин. Синовете му са печелили надбягвания в Плакмин и Доналдсънвил. Анибал също можеше да стане шампион – има издръжливост и темпо, – но татко предпочете да го задържи за разплод.

Никълъс вдигна вежди.

– Снощи баща ви ми каза, че имате да предложите много повече от красиво лице.

– Наистина ли? – Глори се засмя развеселено и мъжът усети как твърдите му намерения се разколебаха. – Какво още ви каза?

– Че ако се омъжите, скоро ще превърнете съпруга си в пълно нищожество. Май точно така се изрази.

Глори се изсмя звънко и кристалният звук го омагьоса. Слънчевата светлина нахлуваше през отворената врата на обора и русите къдрички, изплъзнали се от малкия шиньон на тила, блестяха. Тъмнозелената шапка за езда с малка воалетка, която подхождаше на костюма, беше дръзко нахлупена над лявото ухо. Под ръба на роклята се подаваха удобни ботушки от козя кожа.

– Татко обича да преувеличава.

Днес нямаше и следа от гнева ѝ и макар да съзнаваше, че трябва отново да разпали пламъка, Никълъс не го направи. Нека прекараме няколко безгрижни часа заедно, каза си той. След това щеше отново да предизвика гнева ѝ и да я притисне до стената. Засега обаче щяха да плуват по течението.

– Тъй като днес явно се разбираме по-добре от снощи – заговори меко той, – предлагам да удължим примирието и да се насладим на деня.

– Това е отлична идея, капитане. – Глори отново му се усмихна.

Сигурно се радваше на предстоящата езда или на топлото слънце, което се появи за първи път след дъждовните дни.

Щом черният ратай изведе конете от обора, Никълъс вдигна Глори на дамското седло – при което не му убягна колко удобно се намести тънката ѝ талия в ръцете му – и ѝ подаде камшика. Черният жребец Анибал затропа нетърпеливо.

– Глори, детето ми!

Никълъс се обърна и видя дебелия негръка, която тичаше откъм къщата и махаше на господарката си. Клатушкайки се смешно, тя стигна до тях и протегна голямата върбова кошница.

– Направих обяд за вас и капитана. Бедничкият има нужда от сили, щом се е осмелил да излезе на езда с вас. – Пленти се усмихна на Никълъс и му намигна.

– Много ти благодаря – отговори с усмивка Глори.

Никълъс прибра провизиите в кожената чанта, която едрият Зак бе ше окачил на седлото, стегна връзките и възседна жребеца си. Глори заби пети в хълбоците на коня си и той потегли в тръс. Никълъс я настигна без усилия и подкара жребеца си в бързо темпо.

Яздеха мълчаливо по разкаляните пътища, наслаждаваха се на слънцето, на свежия утринен въздух и аромата на магнолиите. Черни роби работеха в наскоро засадените памукови поля, чистеха плевели и разреждаха растенията. Някои си пееха тихо, докато работеха.

– Самърфийлд Мейнър има около деветнадесет хиляди декара земя – започна да обяснява Глори. – На осем хиляди декара садим памук, на четири хиляди ориз, на около хиляда жито за собствена употреба, а останалото е угар. Татко смята, че така предпазва земята от изтощаване.

– А аз си мислех, че имате време само за обожателите си.

Глори отново избухна в звънък смях.

– С радост помагам на баща си.

Отново настъпи мълчание. Пътят, обграден със стари дъбове, по чиито клони висеше яркозелен мъх, минаваше покрай заблатени канали, през гъсти борови и смърчови гори. Когато стигнаха до оризовите поля край реката, Глори му разказа как се отглежда ориз и Никълъс отново остана впечатлен от знанията ѝ.

– След като ожънем, изграждаме сложна мрежа от ровове, които се наричат разпределители и напречни канали. По този начин осигуряваме равномерно напояване в периода на растежа. Построили сме шлюзове, с които контролираме напояването. – Тя посочи далечния край на нивата. – Ей там можете да видите един.

Никълъс проследи посоката, в която сочеше стройната ръка. Показалецът в тънка ръкавица посочи масивна дървена врата.

– За да залее полето, един от работниците отваря портата и водата нахлува. При отлив я пускаме обратно.

– Звучи сложно.

– Повечето поля са вече засадени, но ако погледнете между дъбовете, ще видите как работят мулетата. Почвата е толкова мокра, че трябва да носят огромни ботуши – иначе затъват в калта. Работниците поставят на земята четириъгълни парчета дебела кожа и ги връзват със здрави върви за краката на животните.

Никълъс не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Направи му впечатление колко сериозно говореше.

– А аз си мислех, че жените само водят домакинството в плантацията.

– За домакинството се грижи мама. Всъщност аз нямам почти никакви задачи. Ако татко не ми беше позволил да водя счетоводството, сигурно щях да полудея от скука.

– При толкова обожатели би трябвало да имате достатъчно занимания.

Глори го стрелна с огнен поглед, но той ѝ се усмихна, за да покаже, че не е искал да я обиди. Затова младата жена реши да си спести хапливия коментар.

– Аз се наслаждавам на „фриволностите“, както ги нарича мама. Мисля, че всички млади жени ги харесват. Но също така ми доставя удоволствие да работя с татко. То е нещо като предизвикателство. Занимавам се със счетоводството – печалби, покупки и продажби и други подобни неща, – и мога да ви уверя, че ми харесва.

Капитанът само кимна. Погледът му беше преценяващ. Очевидно обмисляше думите ѝ и тя се запита какво ли ставаше в главата му.

Утрото мина напълно различно от очакванията ѝ. В началото Никълъс беше внимателен и двамата бърбреха весело. Макар че се усмихваше рядко, той изглеждаше отпуснат и очевидно се наслаждаваше на излета. След това обаче се умълча и Глори напразно се опита да открие причината.

– Вижте! Оттатък нивата крачи едър сив рибар! – Тя посочи красивата птица. – А вляво от него кацна сребърен рибар. – Едва изрече тези думи, тя забеляза, че в границата на полезрението ѝ нещо се раздвижи. Обърна се настрана и видя Йонас Фри, главния надзирател, да спори за нещо с един от негрите. Огледа по-внимателно стройното момче и

разпозна един от робите, които баща ѝ беше купил само преди няколко дни от пазара в Чарлстън.

– Бихте ли ме извинили за момент, капитане? – попита учтиво тя. – Мисля, че забравих нещо.

Преди Никълъс да е успял да отговори, Глори обърна кафявия жребец и препусна към надзирателя. Както се опасяваше, лицето му пламтеше от гняв. Всеки момент можеше да вдигне камшика и да нашари гърба на момчето.

– Проблем ли имате, Йонас? – извика отдалече тя и препусна побързо. Момчето вдигна към нея големите си, пълни със страх, очи и в дълбините им блесна плаха надежда.

– Нищо, което да заслужава намесата ви, мис Глори. Момчето никога не е садило. Има перде пред очите си и две леви ръце. Няколко добри удара ще го научат да бъде по-внимателно. – Чертите на лицето му бяха разкривени от гняв. Бедното момче щеше да понесе наказанието си. Може би не трябваше да се меси, но вече нямаше връщане назад. За това реши да смени тактиката.

– О, Йонас – проговори мило тя и се усмихна сладко на надзирателя, – знам, че малкият заслужава наказание, но бих искала да ми го отстъпите за малко. Забравих да си взема дебелото одеяло, а земята е толкова влажна, че ще си разваля хубавия костюм.

В първия момент Йонас, омагьосан от сладката усмивка на господарката, се поколеба; но много скоро мрачното му лице се разведри и разкривената от гняв уста се разтегна в доволна усмивка.

– До къщата има две мили път. И две обратно – правят четири. Доста дълъг път за едно одеяло. Но щом това ви прави щастлива, мис Глори, за мен ще бъде удоволствие да пратя негърчето да ви свърши работа.

Глори се усмихна облекчено. После сърдечно благодари на надзирателя, който всъщност не беше задължен да изпълнява суетните желаниа на разглезената млада дама.

Тайно в себе си тя беше много горда с постъпката си – но само докато Никълъс Блекуел я настигна. Неодобрителното му изражение ясно издаваше, че е чул разговора с надзирателя. В първия момент Глори съжали, че беше действала така спонтанно. Капитанът вярваше, че тя е много разглезена, а сега сигурно беше напълно убеден в това. Ала като си припомни големите кръгли очи на негърчето, което трябваше да бъде бичувано, Глори вирна упорито брадичка. Какво я интересуваше мнението на човек като Никълъс Блекуел!

3

– Нека остави одеялото на старото стъбло горе на хълма – нареди тя на надзирателя. – И, Йонас... – тя го погледна невинно и затрепка с гъстите си ресници – още веднъж много ви благодаря.

Никълъс не продума. Само се изправи още малко на седлото си и опъна устни в тънка, неодобрителна линия. Двамата продължиха мълчаливо по пътеката. Глори много искаше да му обясни мотивите за действията си, но в никакъв случай не можеше да му признае, че се интересува от мнението му. Нека си мисли за нея, каквото си ще, дори най-лошото!

– Огладняхте ли? – попита тя, след като бяха яздили почти час.

– Мислите ли, че одеялото ви междуременно е пристигнало? – отвърна сухо той. – Ако не, ще се справим и без него. – Никълъс я погледна от страни, но лицето му не се разведри.

– На хълма е по-сухо – обясни сковано тя.

Кожата на седлата проскърцваше протяжно при спокойния ход на конете по широката пътека. Глори беше решена да се наслаждава на топлото пролетно слънце, но Никълъс ставаше все по-мрачен.

– Когато бях дете, често идвах тук с брат си – заговори тя с надеждата да поведе разговор и да забравят сцената край полето с ориз. – Един от домашните ни учители, мистър Айснър, обичаше излетите. Обясняваше ни какви са растенията и животните, които срещаме по пътя.

– Нямах представа, че имате брат – погледна я учудено Никълъс.

Никой не знаеше за него – благодарение на майка ѝ.

– Той учи на Север. Иска да стане ботаник. Излетите с мистър Айснър го тласнаха по този път.

Никълъс кимна отново, но мислите му явно бяха другаде. Изглеждаше много добре на гърба на едрия вран жребец и за първи път от години Глори усети известна несигурност.

– Вие сте отличен ездач, капитане.

– Благодаря – отговори мъжът. – Вие също. Не очаквах жена с вашите... предпочитания да харесва толкова уморителен спорт.

Глори се направи, че не е забелязала подмятането.

– Никога не съм била дивачка, но ездата не може да се сравни с нищо друго. Не намирате ли и вие?

– Какво? О, да, да, и аз съм на това мнение.

Очевидното му равнодушие я въбеси. Защо постоянно бърбеше като глупачка, щом капитанът скучаеше в компанията ѝ? През последния половин час я бе погледнал само веднъж, и то когато повярва, че тя няма да го забележи.

– Ако предпочитате да се върнем вкъщи, капитане...

– Мисля, че това е добра идея, мис Самърфийлд, аз...

– Глори – поправи го с мека усмивка тя.

– Да, Глори. – Той стегна юздите на черния жребец и се обърна към нея. Тя седеше като кралица на седлото и светлорусата ѝ коса блестеше на слънцето. Никълъс отново усети мъчителното теглене в слабините си, което не преставаше вече два часа. – Боя се, че мисля само за кораба си – излъга той и прибави към думите си зрънце истина. – Вероятно беше по-добре да си остана в Чарлстън.

– Татко казва, че работите твърде много – промълви замислено Глори.

– Може би. Затова смятам, че е най-добре да се върнем.

Глори усети как настроението ѝ се влоши още повече.

– Знаете ли, вече съм доста уморена – заяви тя. Много я беше яд, че не е успяла да го разсее. – Освен това следобед трябва да свърша някои важни работи.

Очевидно грижата за госта не беше между важните ѝ работи и Никълъс усети как в гърдите му се надигна гняв. Ако това момиче не беше дъщеря на Джулиън, той щеше да прекара утрото много по-приятно – в опити да я привлече в леглото си. Вместо това не правеше нищо друго, освен да се самоизмъчва. И нямаше да намери възможност да облекчи мъките си, преди да се върне в Чарлстън. При тези обстоятелства беше готов да се задоволи даже с Лавиния Бонд.

– Знаете ли какво, капитане? – обяви Глори и обърна коня си. – Обзалагам се, че ще се прибера вкъщи по-бързо от вас. Можем да минем през полята, ако не ви е страх от живите плетове.

– Според мен идеята не е добра. Земята е разкаляна и някой може да се нарани.

– Да не би да ви е страх да загубите?

– Вижте, мис Самърфийлд, докато сме заедно, аз отговарям за вас. Ще се върнем по пътя, по който дойдохме.

– Татко ми разказа доста неща за вас, капитане, но е забравил да спомене, че сте страхливец. – С тези думи тя смушка едрия кафяв жребец, той препусна и скоро премина в бърз галоп.

Никълъс изруга тихо и също смушка коня си. В началото трябваше да подкарва животното, за да настигнат жребеца на Глори. Много скоро обаче връният жребец прие предизвикателството и сам ускори ход, докато копитата му затрополиха оглушително.

Разлезена и своенравна, повтаряше си той. Мисли само за капризите си. Сега ще си строши красивата шийка и Джулиън няма да ми го прости. Той се приведе над гривата на жребеца и плесна с камшика. Надяваше се да настигне момичето преди първия жив плет, който вече се виждаше в далечината. Но колкото и бързо да се движеше, Анибал успя да скъси само половината разстояние, което отделяше Никълъс от Глори. Момичето прелетя над живия плет, главата му беше почти допряна до конската шия. Тя извърши скока със същата грация, с която беше танцувала в балната зала.

Никълъс прокле лекомислието ѝ и я последва през плета. Когато се насочиха към дървената ограда пред една оризова нива, тя все още имаше няколко метра преднина. Колкото повече се приближаваха, толкова по-мека ставаше почвата, а Никълъс не беше достатъчно близо, за да я спре.

Тъкмо когато тя се приготви за скок, кафявият жребец се подхлъзна в калта. Все пак успя да се прехвърли през оградата, но скокът беше рискован и Глори за малко не прелетя през шията му. В последния миг успя да запази равновесие и от другата страна на оградата веднага спря коня. После с гъвкаво движение скочи от дамското седло.

Облекчен, но кипящ от гняв, Никълъс прескочи оградата. Глори стоеше, потънала до глезените в плодородната черна кал, и преглеждаше предните копита на жребеца. Полите ѝ бяха ужасно мръсни.

Никълъс стисна зъби. Едва удържаше гнева си. Скочи на земята, треперещ от гняв, приближи се предпазливо до коня, който тихо процвилваше, и също прегледа крака му.

– Надявам се, че сте доволна.

В първия момент тя го погледна съкрушено, после се изправи и упорито вирна брадичка.

– Откъде можех да зная, че нивата е заляна с вода? Стотици пъти съм прескачала тази ограда.

– Трябваше да пуснете в употреба красивата си главичка – заяви с твърд глас Никълъс. – Трябваше да знаете, че никой не препуска в галоп по разкаляно поле!

– Исках само да... – *Да ви дам урок*, довърши наум тя. – Само да се позабавлявам – каза вместо това. – Никога не бих наранила умишлено

коня си и ви моля да не ме поучавате. – За да подчертае думите си, тя плесна с камшик по мръсната си пола. От сините ѝ очи струеше огън.

– Вие сте една своенравна малка глупачка – изсъска Ник и загуби самообладание. – Някой би трябвало да ви даде добър урок с камшика за езда.

Бузите ѝ пламнаха.

– Вие със сигурност нямате смелостта да го сторите!

Никълъс се изправи и я прониза с поглед.

– Мисля, че мога да ви убедя в мъжествеността си, мис Самърфийлд, но нямам нито време, нито желание да уча младите дами на добри маниери. – Той пхна стъпало в стремето и праметна дългия си крак през седлото. Обърна черния жребец и на лицето му се изписа злобна усмивка.

– Къде отивате? – извика смаяно Глори. – Не можете да ме оставите сама в полето?

– Защо пък да не мога? – попита през рамо той.

– Но конят ми... той е ранен. Вече не мога да го яздя!

– Тогава ви предлагам да повървите пеша. – Никълъс подкара коня си в лек галоп.

– Вървете по дяволите, Никълъс Блекуел! Надявам се да идете в ада!

Никълъс обърна рязко едрия вран жребец и прониза момичето с пламтящ поглед.

– Продължавайте в същия дух, мис Самърфийлд, и аз може би ще се върна при вас, за да ви дам урока, който заслужавате.

Даже от това разстояние той видя как очите ѝ се разшириха. Тя не каза нито дума повече, само обърна коня и го поведе през разкаляното поле към пътя, който минаваше по края му. Никълъс се усмихна удовлетворено. Нямахше нищо против да ѝ даде няколко добри урока – в леглото. Но за това и дума не можеше да става. Може би дългият път до господарската къща щеше да ѝ припомни добрите маниери.

Пътят продължи цяла вечност. Глори кипеше от гняв.

Още от самото начало беше преценила съвсем правилно капитан Блекуел. Той беше едно надменно, самомнително магаре! Как посмя да я остави сама в полето? Нито един джентълмен не би се отнесъл по този начин с една дама. Очевидно капитанът не беше джентълмен. С изключение на първите няколко часа дори не беше направил опит да води разговор. Защо не се интересуваше от нещата, които тя му говореше? Този човек беше просто... просто отвратителен! Точно така, отвратителен!

Когато най-сетне стигна до главния път, Глори спря една каруца, натоварена със сено, която се прибираше в господарския дом. Старият роб, който управляваше конете, скочи, за да ѝ помогне да се настани на дървената седалка, и Глори с благодарност му позволи да се погрижи за нея. Краката я боляха. Глезените ѝ се бяха разранили от ходенето в дълбоката кал, полата ѝ висеше на парцали, защото трябваше да си пробива път през храсталаци и увивни растения, които иначе щеше да прескача. Отново прокле Никълъс Блекуел. Защо баща ѝ не я бе предупредил да се пази от този човек?

– О, татко, как можа? – извика възбудено Глори, наричайки баща си с името, което употребяваше в детските си години, когато беше гневна или развълнувана. – Ти със сигурност знаеш що за човек е той! – Тя стоеше по чорапи пред масивното писалище от розово дърво в кабинета на Джулиън. От ръба на полата ѝ се стичаха кални вадички.

– Обясни ми още веднъж какво точно е направил Никълъс. Да не би да ти е отправил неприлични предложения? Натрапи ли ти вниманието си? – Явно беше развеселен от случилото се.

– Разбира се, че не! Казах ти какво направи. Остави ме сам-сама наред полето! Замина си, и аз трябваше да извървя пеша дългия път до къщи!

– Защото си се държала изключително неразумно и си застрашила не само собствения си живот, но и жребеца си. Нашите коне са много ценни, Глори. Заслужават по-добро отношение, и ти го знаеш.

– Отказвам да разговарям повече за това. – Глори се изправи в целия си ръст, защото знаеше, че е по-висока от повечето си приятелки и това ѝ беше приятно. – Никълъс Блекуел е невъзпитан и нагъл тип. Няма да се учудя, ако се окаже, че Мириъм има право и той наистина поддържа... незаконни отношения с Лавиния Бонд.

– Глори! – Баща ѝ скочи от стола си.

– Няма нищо, татко. Аз съм възрастна жена. Знам достатъчно за тези неща.

– За кои неща? – попита Никълъс от вратата, но развеселеният му вид издаваше, че е чул всяка дума. Едрото му тяло беше небрежно облегнато на рамката.

– Убедена съм, че това изобщо не ви интересува, както не се интересувахте и от разговорите, които водихме цяла сутрин – отговори високомерно Глори.

– Изглеждате доста изтощена, мис Самърфийлд – установи Никълъс, вдигна едната си вежда и я огледа от главата до петите със строгите си сиви очи. – Виждам, че ездата все пак ви уморява.

– Вижте, вие нямате право да...

– Престанете веднага и двамата! – намеси се сърдито Джулиън.

Глори вирна брадичка, погледна капитана право в очите, събра полите си и излезе величествено от стаята. Шумното затръшване на тежката орехова врата подчерта оттеглянето ѝ.

– Е, Никълъс... – Джулиън посочи коженото кресло срещу писалището си. – Предполагам, че бяхте напълно сериозен, когато ми казахте, че не желаете да се ожените.

Никълъс се разположи в креслото и праметна крак върз крак.

– Наистина говорех сериозно. Но в никакъв случай не бих искал да посея разногласия между вас и дъщеря ви.

Джулиън се засмя невесело.

– Какво ще кажете за малко бърбън със сода?

Капитанът кимна.

– Наистина имам нужда от едно добро, силно питие.

Джулиън му наля два пръста от най-добрия си бърбън от Кентъки, добави малко вода и му подаде чашата.

– Никога не съм я виждал такава – заговори замислено той.

– Или поне не, когато става въпрос за мъжете. Пред другите тя само се усмихва и трепка с ресници и човек се пита за какво ли мисли през цялото време – във всеки случай не за бедния младеж до себе си. С вас постоянно се кара, докато с другите... – Той поклати глава. – Е, поне събудихте борческия ѝ дух.

– Признавам, че дъщеря ви притежава завиден борчески дух – усмихна се Никълъс. – Бог да е на помощ на мъжа, който ще я заведе пред олтара. Ако не успее да го убеди, че трябва да прави само онова, което тя иска, тежко му и горко!

– Колко жалко, че тя не ви привлича – проговори унило Джулиън и изгледа изпитателно госта си над ръба на чашата.

Никълъс вдигна рязко вежда.

– Тя е красива и никой не може да го отрече. Освен това е интелигентна и очарователна. Но най-вече е разглежена, зле възпитана, своенравна, упорита и егоистка.

– О, не, момчето ми, Глори може да е всичко друго, но не и егоистка. Би дала и дрехата от гърба си, щом види, че някой има нужда от нея.

– Убеден съм, че има стотина добри качества – потвърди Никълъс,

но гласът му не звучеше сериозно. – Ясно ми е, че представлява сериозно предизвикателство. Ако не беше ваша дъщеря, с удоволствие щях да я науча на ум и разум. Но да се ожена за нея? В никакъв случай. Баща ми мина през ада, а повечето мъже, които познавам, са в същото положение. Намерението ми е да си остана ерген. Ако сте толкова умен, колкото си мисля, ще държите дъщеря си по-далече от мен.

Джулиън избухна в смях – мъжествен и жизнен като него самия.

– Видяхте, че ми е много трудно да ѝ попреча, когато е решена да наложи волята си... Но вие нарочно се държите зле, за да събудите враждебността ѝ, убеден съм в това. С удоволствие ще ви предоставя част от задълженията си, уверявам ви.

Глори лежа цял час в ароматната сапунена пяна. Топлата вода отпусна скованото ѝ тяло и намали гнева, който бушуваше в гърдите ѝ. Как можа баща ѝ да вземе страната на отвратителния капитан Блекуел? Ерик Диксън никога не би се държал така. Той щеше да ѝ предостави собствения си кон и лично да отведе ранения жребец в обора през калните поля.

Все пак, призна неохотно тя, баща ѝ и капитан Блекуел имаха право поне в едно отношение. При тази разкаляна почва не биваше да прескача живи плетове и огради. Естествено тя не искаше конят ѝ да се нарани. Тя го обичаше, както обичаше и всички други животни в обора на баща си. Е, нали всичко свърши благополучно! По-скоро щеше да си отхапе езика, отколкото да обясни на капитан Блекуел как се чувства.

До вечерта гневът ѝ се изпари почти изцяло. Тя посвети особено внимание на тоалета си, защото беше твърде решена да го омае с красотата си. Ейприл, личната ѝ камериерка, вдигна русите коси на ситни къдрички, които обграждаха като в рамка лицето и шията ѝ, после ѝ помогна да облече дълбоко изрязаната светлосиня копринена рокля, която подчертаваше изкусително блестящо сините очи. Нито баща ѝ, нито майка ѝ знаеха за съществуването на тази рокля – Глори я пазеше за особен случай. Е, отмъщението беше особен случай. Щеше да накара Никълъс Блекуел да пълзи по пода пред краката ѝ дори ако това беше последното, което можеше да направи.

Когато Глори влезе в трапезарията, родителите ѝ и гостът им вече бяха заели места край красивата махагонова маса. Помещението беше осветено от млечнобели лаврови свещи в кристален канделабър и порцелановият сервиз със златни ръбове блестеше под меката им светлина.

Глори влезе величествено и двамата мъже веднага станаха да я посрещнат.

– Добър вечер, мамо, татко. Капитан Блекуел. – Последното име бе произнесено с такова сладко гласче, че въпреки намерението ѝ поздравът прозвуча неискрено. Началото не беше много обещаващо.

Никълъс намести стола ѝ.

– Тази вечер изглеждате очарователно. – Сивите очи се плъзнаха дръзко по тялото ѝ и останаха дълго върху гърдите, едва прикрити от тънката коприна. В първия момент баща ѝ я погледна мрачно, после на устните му се изписа знаеща усмивка. Вдигна насреща ѝ чашата си, за да ѝ даде знак, че всичко е наред. Майка и я изгледа строго.

– О, много ви благодаря, капитане – промълви Глори. – Изненадвам се, че го забелязахте.

Майка ѝ се усмихна, а баща ѝ смръщи чело.

– Е, капитан Блекуел – откри разговора Луиза, докато двама едри негри сервираха вечерята: печено пиле, прясна пъстърва, царица, черен боб, царевична каша и прясно опечен хляб. – Защо не ни разкажете какво става на Север? Вие пътувате много и сигурно познавате мнението на янките за Южните щати. Засипват ни с проклетия, нали? – Тя приглади назад тъмните си кичури и отметна глава назад, за да погледне отвисоко Никълъс, който беше много по-едър от нея.

– Не вярвам, че политиката е подходяща тема за разговор на масата, Луиза – отбеляза Джулиън и подаде на госта си таблата с печено пиле. Макар че масата беше наредена като за гости, той се държеше като на семейна вечеря и Никълъс се почувства почетен от оказаното му доверие.

– Янките – отговори подчертано капитанът – бяха твърде заети да отстраняват последствията от наводнението, за да се замислят сериозно за ставащото в Южните щати.

– Прав си – кимна Джулиън, – и ние четохме за наводнението. Страхотна история. Сигурно е засегнало половината страна.

– Водата нанесе големи щети. – Никълъс си взе лъжица царевична каша. – Вероятно пазарът на памук и ориз скоро ще се оживи.

– Крайно време беше – промърмори Джулиън. Тъй като нямаше дългове, Самърфийлд Мейнър преживя депресията от 1837 година много по-леко в сравнение с повечето други плантации, но стопанството на Чарлстън, а и навсякъде в Юга, все още не се беше възстановило напълно.

За всички, освен за Глори, вечерята мина много приятно. Макар че

погледът на капитана редовно се плъзгаше към гърдите ѝ, той не заговори с нея нито веднъж. През цялото време се държеше така, сякаш тя изобщо не присъства в трапезарията. Когато раздигнаха трапезата, бузите ѝ горяха от срам. Външно изглеждаше съвсем спокойна, но в гърдите ѝ бушуваше буря. Майка ѝ стана първа, за да даде знак на другите.

– Моля да ме извините – проговори хладно тя. – Имам да уشيا някои неща.

– Разбира се, скъпа. – Баща ѝ и капитан Блекуел се надигнаха и изчакаха Луиза да напусне трапезарията. – Никълъс, имате ли нещо против да се оттеглим за по една пура и чашка бренди в билиардната зала? – Той хвърли бърз поглед към Глори. – Тъй като сме само тримата, сигурно няма да имате нищо против Глори да ни прави компания.

Никълъс вдигна ъглите на устата си в подобие на усмивка.

– Чувствам се почетен.

– О, боя се, че аз имам нещо против, татко. Очаквам капитан Блекуел да се извини за непростимото си поведение. Цяла вечер понасях безропотно лошите му маниери на масата, но няма да търпя нито минута повече.

– Глори! – В гласа на Джулиън прозвуча гняв. – Капитан Блекуел е наш гост. Длъжна си да го уважаваш.

– Не и преди да се извини!

– Вие, мис Самърфийлд – отвърна с необичайна разгорещеност Никълъс, – заслужавате да ви дам урока, за който говорихме днес по обед, а не извинение!

– Престанете и двамата! – Джулиън местеше поглед от единия към другия. Гърдите на Глори се вълнуваха и заплашваха да изскочат от корсажа. Мрачният поглед на Никълъс беше черен и непоколебим. Двамата бяха станали и се гледаха с искрящи от гняв очи, само Джулиън продължаваше да седи в креслото си начело на трапезата. – Най-добре е и двамата да се извините – отсъди с усмивка той.

– Какво? – изкрещя Глори. – Но той...

– А ти, госпожице – прекъсна я строго баща ѝ, – рискува своето здраве и това на коня си в опасен скок. Изложи се на ненужен риск.

Гневът на Глори поотслабна. Красивият кафяв жребец за малко не си счупи крака.

– Е, добре – предаде се тя. – Ще се извиня, ако и той се извини. – Застана зад стола си и крехките ѝ пръсти се впиха болезнено в тапицерията.

– Капитане? – попита Джулиън.

– Но разбира се – отвърна галантно Никълъс.

Глори се пребори с гнева си, стисна здраво устни и няколко пъти дълбоко пое въздух, за да се успокои. После устреми блестящосините си очи към капитана и вложи в този поглед цялото си очарование.

– Желая да се извиня на капитан Блекуел за всичко, което се случи днес помежду ни. Държах се глупаво. Но Райдър е скачал стотици пъти през тази ограда. Не помислих, че...

– Достатъчно, скъпа – прекъсна я отново Джулиън. – Последното изречение беше съвсем точно. Трябваше да помислиш какво може да се случи. – Той се обърна към Блекуел: – Капитане?

– А аз, мис Самърфийлд, съжалявам, че ви принудих да извървите цялото разстояние до дома си пеша. Пътят е дълъг и съм сигурен, че ви е изморил много.

– Какво? Но това не е извинение!

– Съжалявам, че гневът ви още не е угаснал – прибави иронично капитанът, – но, както вече имах честта да ви кажа веднъж, изглеждате особено красива, когато се гневите.

Джулиън Самърфийлд избухна в гръмогласен смях. Глори се изчерви, но не каза нито дума. Беше достатъчно умна да признае, че капитанът се измъкна много умело от извинението. Даже ѝ се дощя да го поздрави за остроумието. Реши да приеме двусмисления комплимент и заради баща си да се примири с поражението. Много скоро щеше да измисли ново отмъщение.

– Е, добре, капитане, вие спечелихте. Приемам извинението. – Тя се усмихна с преувеличена любезност. – Ще поиграем ли билиард? – Без да го погледне, тя излезе бързо от трапезарията.

4

Билиардът беше тайният порок на Глори.

До днес фактът, че играеше, беше добре пазена тайна. Дамите нямаха място в задимените стаи, където мъжете се оттегляха да пушат пури, да пият бренди и да правят сделки. Башата на Глори прояви неблагоприятно отношение, като я научи да играе. В началото тя предпочиташе да си стои в стаята на горния етаж, да си играе с кукли или да се упражнява на пиано или арфа. Но за да достави радост на Джулиън и за да прекарва повече време с него, тя се научи и стана много добър играч.

Майка ѝ не одобряваше пристрастието ѝ. Луиза направи всичко, за да сложи край на веселите, безгрижни и доста шумни часове, които баща ѝ дъщеря прекарваха в стаята за билиард, но напразно. В крайна сметка Глори стана въодушевен играч като баща си и овладя всички трикове. Успокои майка си, като ѝ обеща, че никой няма да узнае за уменията ѝ да играе билиард и до тази нощ бе удържала на обещанието си.

Смая се, когато баща ѝ включи и нея в поканата за оттегляне в билиардната зала. Ала след като го направи, тя взе твърдото решение да играе по-добре от всеки друг път.

Когато Никълъс влезе, Глори вече ровеше в едно чекмедже под прозореца в другия край на залата. Тя се приведе и мъжът отново се възхити на тънката талия и пълните гърди, които надничаха изпод дълбокото деколте. Живо си представяше изкусителните извивки на дупето и дългите, стройни крака. На челото му избиха капчици пот. Трябваше да извади кърпичката си от брокатената жилетка, за да ги избърше.

Проклетата да е тази малка изкусителка, повтаряше си безмълвно той. Глори явно беше решена да превърне престоя му тук в ад и засега постигаше убедителен успех. Откакто я видя за първи път, мислеше само за нея.

Девојката се изправи и се запъти към него. Показа му гордо дългата щека от тиково дърво, украсена с прекрасни интарзии от слонова кост. Пръчката беше по-тънка от другите, които висяха на стената, и очевидно беше направена специално за нея. Никълъс едва успя да скрие усмивката си. Това момиче не преставаше да го изненадва – и то по приятен начин. Колкото повече се чувстваше привлечен от нея, толкова по-силно ставаше желанието му да не бе идвал в Самърфийлд Мейнър.

Играта започна. Никълъс нареди топките и започнаха да се

състезават за първия удар. Глори спечели. Никълъс сметна това за късмет на начинаеща, но много скоро трябваше да види как още с първия си удар тя свали първото топче. Последваха второто и третото, но с четвъртото не успя – за малко. Беше опитала труден удар и Никълъс беше почти сигурен, че и той щеше да се провали. Това момиче умееше да играе!

Капитанът удари трите следващи топчета с лекота и също пропусна четвъртото. Джулиън удари само две. Отново дойде ред на Глори. Усмивката, с която го дари, беше толкова надменна, че гневът заплаши да го надвие. Жена, която играеше бiliarд. Нечувано! Нито една дама не си позволяваше подобни волности. Тази хлапачка трябваше най-сетне да научи къде ѝ е мястото и той е мъжът, който може да ѝ го покаже! Представата ставаше все по-привлекателна. Само да не беше дъщеря на Джулиън...

Вечерта напредваше. И тримата бяха отлични играчи и всеки спечели по няколко игри. Най-после Глори излезе напред. Никълъс отдаде победата ѝ на предимството, което ѝ даваше дълбоко изрязаната рокля. Ставаше му все по-трудно да се съсредоточи в играта. Прекрасните ѝ гърди бяха почти изцяло разголени и щом се наведеше над масата, за да нанесе удар, очите му се впиваха ненаситно в деколтето ѝ. Нищо чудно, че на жените беше забранено да играят бiliarд.

– Е, капитане, надявам се, че се насладихте на вечерта не по-малко от мен. – Глори се усмихна любезно и перлените зъби заблестяха на овалното лице.

Никълъс вдигна леко ъгълчето на устата си.

– Никога не бях играл бiliarд срещу жена. Не съм сигурен, че втория път ще оживея. Но едно трябва да ви се признае, мис Самърфийлд: вие не преставате да ме смайвате.

Глори не беше съвсем сигурна дали думите му бяха комплимент или обида, но в момента ѝ беше все едно. Беше победила Никълъс Блекуел и се чувстваше като новородена.

– Лека нощ, капитане. – Тя мина покрай него, отиде при баща си, който почиваше в коженото кресло, и го целуна по бузата. – Лека нощ, татко.

Джулиън помилва ръката ѝ.

– Приятни сънища, миличка – прошепна нежно той. – Ще се видим утре сутринта.

Глори кимна и излезе от стаята с доволна усмивка.

Когато се събуди на следващата сутрин, Глори се почувства много по-добре от последните дни. Припомни си вечерта, която бе прекарала в компанията на Никълъс Блекуел, протегна се и се усмихна доволно. Ейприл се движеше безшумно из стаята. Отвори мрежата против mosquito, вдигна завесите и отвори дървените капаци, за да пусне в стаята свежия утринен въздух. Глори се радваше, че най-после успя да победи капитана. Когато играта свърши, той едва скриваше лошото си настроение. Споменът я накара да се засмее. Крайно време беше някой да му натрие носа. Ако се съдеше по изражението му, това не се случваше често. Сега имаше възможност да се наслади на победата си.

– Побързайте, дете. – Пленти нахлу в стаята тъкмо когато Глори беше привършила тоалета си. – Имате посещение. Мистър Ерик е долу, в салона, с баща ви и капитана.

Глори се усмихна зарадвано.

– Кажы им, че веднага идвам. – Тя намаза малко парфюм зад ушите си. – Ейприл, побързай с прическата. Не мога да карам гостите да чакат.

Пленти излезе и Ейприл започна да четка косата ѝ. Глори имаше намерение да посети Мириъм – достатъчно дълго беше общувала с капитана, – но първо щеше да остане малко с Ерик и да се порадва на ласкателствата му. Щеше да флиртува безсрамно с него, за да покаже на капитана колко черовна може да бъде.

След последен критичен поглед в огледалото тя вдигна полите на розовата тафтяна рокля и закрачи надолу по широкото стълбище. Докато Ейприл подреждаше къдриците ѝ, Пленти ѝ донесе топли хлебчета и кафе, защото беше пропуснала закуската. Баща ѝ явно не беше доволен, че не бе слязла да закуси с него, както обикновено, защото лицето му беше мрачно.

– Добро утро, джентълмени, капитане – поздрави величествено Глори. Не ѝ убягна нито смръщването на баща ѝ, нито развеселеният поглед, който ѝ хвърли капитанът.

– Добро утро, Глори – отговори Ерик. Лешниковите му очи я оглеждаха с неприкрито възхищение. – Изглеждате великолепно, както винаги.

– Благодаря, Ерик.

– Чакаме те цял час – заговори укорително баща ѝ. – С Никълъс смятаме да обиколим нивите с ориз. Денят е прекрасен и бих желал да се присъединиш към нас.

– Много мило от твоя страна, татко – отвърна сладко Глори, – но имам уговорка да отида в Бъкланд Оукс.

– За мен ще бъде чест да ви придружа – предложи веднага Ерик и очите му светнаха зарадвано.

– За каква уговорка става дума? – осведоми се намръщено бащата.

– Мириъм е замислила бал с маски и аз обещах да ѝ помогна. Освен това майка ѝ е болна и трябва да ѝ отнеса някои от специалните лекарства на Пленти.

Джулиън въздъхна примирено.

– Е, тогава нищо не може да се направи. Щом мисис Астор е болна...

Глори се усмихна на капитана, който не беше казал нито дума и следеше разговора със скучаещ вид.

– Желая ви приятна разходка, капитане. Ще се видим на вечеря.

Той ѝ кимна и хвърли остър поглед към Ерик, който вече беше станал и бързаше да отвори вратата на дамата. След това отново посвети вниманието си на баща ѝ, който изглеждаше дълбоко разочарован от този обрат на събитията.

Глори заповяда да впрегнат файтончето и да не вдигат гюрука, тъй като времето беше прекрасно. Докато чакаха, бърбеше оживено с Ерик. Той я уверяваше, че непрестанно мисли за нея. Отново изрази възхищението си от красотата ѝ и помоли да я придружава на бала с маски у Мириам. Ерик беше забележително красив и много внимателен, но Глори едва успяваше да следи разговора. Изведнъж си пожела да беше излязла на езда с баща си и капитана – макар че нямаше ни най-малка представа защо.

Глори прекара целия ден с Мириам, но непрестанно усещаше неведомото безпокойство, което я бе обзело преди тръгването. Отпрати Ерик веднага щом пристигнаха, като му обясни, че двете с Мириам имат много работа. Умилостиви го, като прие с чаровна усмивка поканата му да ѝ кавалерства на бала. През цялото време се питаше какво правят баща ѝ и Никълъс Блекуел. Мириам само влоши нещата.

– Как се чувстваш в компанията на неустоимия капитан? – попита с усмивка тя. – Няма съмнение, че той е най-красивият мъж, когото съм виждала. Бих дала всичко, за да прекарам един ден с него. Но ти имаш толкова много обожатели, че сигурно не ти е нужен още един. – Двете седяха на верандата и разглеждаха безупречно поддържаната градина, която стигаше до реката.

– Веднъж вече ти казах, Мириам: капитан Блекуел е нагъл,

отвратителен тип. Той... той не е джентълмен, можеш да ми вярваш.

– Божичко, Глори, целуна ли те? Разкажи ми, моля те!

– Не говори глупости, Мириам. Не мога да общувам с капитан Блекуел, и това е. Никога няма да се разберам. Ако не беше приятел на татко, нямаше да разменя нито дума с него. Държи се безсрамно и тиранично, през цялото време е мрачен и неучтив, той...

– Това е просто божествено – прекъсна я Мириам, извъртя очи и размаха рисуваното си ветрило. Глори беше готова да удуши приятелката си. Смени темата, за да стъпи на сигурен терен. Следобедът минаваше бавно, часовете се точеха безкрайни, но Глори беше твърдо решена да се прибере у дома след баща си и капитана, макар че компанията на Мириам я уморяваше и ѝ досаждаше. Странно защо днес не можеше да понася дори най-добрата си приятелка.

Тя остана дори по-дълго, отколкото възнамеряваше. Когато най-после потеглиха, старият Мойсей, който караше файтончето, закръши нервно костеливите си ръце.

– Баща ви не обича, когато се прибирате толкова късно, мис Глори. Ще ме наложи с камшика.

– Ах, глупости – промърмори тя и махна с ръка. – Ще побързаме и ще стигнем вкъщи преди падането на мрака.

За съжаление не успяха. На половината път лекото превозно средство пропадна в дупка и едното колело се счупи. Мойсей употреби много време за поправката. Старите му ръце не бяха сръчни като преди, а Глори нямаше ни най-малка представа как да му помогне. През цялото време седя неподвижно на седалката, чакайки го да свърши и питайки се как да умилостиви разгневения си баща.

– По дяволите с това момиче! – бушуваше Джулиън Самърфийлд. – Много добре знае, че не бива да остава навън до късно!

– Вероятно се е увлякла в разговор с приятелката си и не поглежда часовника – опитваше се да го успокои Никълъс. Двамата седяха в дневната на първия етаж, пиеха бърбън с вода и пушеха пури. Джулиън трепереше от тревога.

– Момичето има нужда от мъж – заяви гневно той. – Колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Чуйте, Джулиън, сигурен съм, че не се е случило нищо лошо, но за да се успокоите, бих могъл да я потърся. Нали знаем по кой път ще мине.

– И аз ще дойда! – извика Джулиън и скочи. Направи няколко бързи крачки, но изведнъж спря и се хвана за гърба. – По дяволите, схванах се – изохка той, като избягваше погледа на Никълъс. – Проклетият ишиас!

Приятелят му едва не се изсмя.

– Знам как да стигна до Бъкланд Оукс. Вероятно вече са потеглили за вкъщи. Ще я придружа дотук.

– Много ви благодаря, Никълъс. Проклетият гръб ме заболя в най-неподходящия момент.

Никълъс кимна, изгаси пурата си, остави чашата на масичката пред камината и се запъти към вратата. Тъй като нощите бяха хладни, отиде първо в стаята си, за да вземе черната наметка. После с бързи стъпки слезе по стълбата.

Един от оборските ратаи оседла Анибал и Никълъс се метна на седлото. Беше загрижен за момичето, макар да не разбираше защо. Вероятно тя се забавляваше и беше забравила за времето. Глори беше своенравна и разглезена. Жена като нея не мислеше, че създава тревоги на другите. Джулиън трябваше да ѝ стегне юздите още преди години; сега беше твърде късно. Твърде късно за бащата, но може би тъкмо навреме за съпруга. Джулиън беше напълно прав.

Докато Анибал препускаше в бясно темпо по пътя към Бъкланд Оукс, Никълъс размишляваше трескаво за собствения си, доста ограничен, опит с институцията брак. Майка му беше красива френска креолка. Беше в центъра на всяко празненство, на всеки бал. Където и да отидеше, мъжете падаха в краката ѝ. Александър Блекуел, бащата на Никълъс, не правеше изключение. Той обичаше красивата Колет с безумна страст, но за съжаление тя не отговаряше на любовта му или поне не по същия начин. Колет Дюбоа Блекуел не беше способна на такава любов.

След раждането на Никълъс Колет се посвети отново на удоволствието си. Забавляваше се с всички кавалери на Ню Орлеанс. Баща му знаеше за изневерите ѝ, но се преструваше на щастлив съпруг. Напразно се надяваше да си възвърне любовта ѝ.

Когато Никълъс стана на седем години, майка му избяга във Франция с един богат търговец, без дори да помисли за детето и съпруга си. След няколко години Никълъс узна, че е починала по време на епидемия. През всичките тези години той бе усещал болезнено липсата ѝ. Копнееше за любовта и – също като баща си.

Както винаги, споменът за красивата, но влюбена само в себе си, майка го потисна. Глория Самърфийлд сигурно щеше да стане също

като нея. Надменната усмивка и омайващата красота бяха застрашителни признаци. След като порасна, Никълъс опозна много такива жени. За стотен път през този ден се закле, че няма да се обвърже с това момиче. Утре щеше да напусне Самърфийлд Мейнър, да се върне на кораба си, към живота, за който беше определен. Вече гореше от нетърпение да го стори.

– Още ли не си готов, Мойсей? – попита нетърпеливо Глори и огледа тъмната алея. Само протяжните кръсъци на совите им правеха компания. Ала сега луната се издигна над дърветата и Глори започна да чува други шумове. Не можеше да каже точно какви са, но звучаха повече от странно. Трябваше веднага да продължат пътя си.

– Вече съм готов, мис Глори. – Мойсей докуцука до нея и се покати на капрата. Цъкна с език и двете кобили препуснаха в тръс.

Глори въздъхна облекчено. Ала когато минаха една миля, странните шумове се усилиха. Тя забеляза, че старият Мойсей се оглежда нервно на всички страни и по гърба ѝ пролазиха студени тръпки. Шумовете приближаваха – кучешки лай, тропот на копита, които отекваха оглушително в нощта. Страхът ѝ нарасна и сърцето ѝ заби в ритъма на препуските кобили.

Старият Мойсей стисна по-здрави юздите, плесна с камшик по гърбовете на животните и файтончето ускори ход. Минаха покрай старата борова гора, огряна от мътната светлина на луната. Глори се вкопчи в седалката, защото друсането беше ужасно и я мяташе от едната страна към другата. Мойсей видя, че пътят прави остър завой и намали темпото. В същия момент на улицата изскочи малко негърче и старецът стисна с все сили юздите, за да не го прегази. Момчето замръзна като ударено от гръм. Глори позна Уили, брата на Ефраим. Малкият се хвърли към гората.

– Спри, Уили! – повика го тихо тя. – Не натам, там непременно ще те намерят!

Уили се обърна, познал гласа на Глори, и се затича към файтона. Стройното му тяло беше окъпано в пот, дрехите разкъсани, ръцете и краката изподрани и окървавени.

– Моля ви, мис Глори – изплака той. – Те ще ме пребият от бой!

Плющенето на камшика отново отекна в ушите на девойката. Като по чудо Ефраим беше оживял след боя. Малкият Уили обаче нямаше нито силата, нито издръжливостта на брат си. Шумовете се усилиха.

Глори чу мъжки гласове, които си подвикваха в търсене на избягалия роб. Тропотът на копитата беше толкова силен, че тя се запита как изобщо чуваше ударите на сърцето си.

„Моля ви, мис Глори – прошепна с треперещ глас Уили. – Вие сте единствената ми надежда. Никой друг няма да ми помогне!“

Глори погледна към гората, от която се носеха грозните смъртоносни шумове, после погледът ѝ се върха върху момчето. На кръглото лице бяха останали само две огромни черни очи, пълни с ужас.

– Трябва да ти намерим скривалище.

– Под седалката ми има сандъче за инструменти – предложи глухо Мойсей. – Малкият ще се събере вътре.

Глори не се поколеба нито миг.

– Веднага влез в сандъчето! – заповяда тя. Блесналата усмивка на Уили я изпълни със задоволство.

– Какво става тук, по дяволите? – Никълъс Блекуел се появи в мига, когато Уили отметна лененото платнище, с което беше покрито сандъчето под седалката на Мойсей.

Глори зяпна ужасено. Никълъс беше възседнал грамадния Анибал и в черната си наметка изглеждаше повече от заплашителен. Умореното гневно лице го правеше загадъчен и недостижим.

– Моля ви, Никълъс – прошепна задавено тя и скри треперещите си ръце в гънките на полата. – Ако не му помогна, ще го убият. Моля ви, върнете се назад. Никой няма да узнае, че сте били тук.

Капитанът се поколеба само миг. Погледът му се стрелна към гората, после се върна на побледнялото ѝ лице.

– Направи, каквото ти казват – заповяда той и Уили се мушна в сандъчето. – Кучетата ще подушат следата – обясни мрачно той. – Имате ли нещо, с което да отклоним вниманието им? Остатъци от ядене или нещо подобно?

– Нося печеното пиле, което ми даде мисис Астор.

Никълъс скочи от коня. Глори му подаде малката върбова кошница, оставена на седалката до нея. Думата „ние“ я изпълни с такава дълбока благодарност, че ѝ се зави свят. Никълъс огледа съдържанието на кошницата.

– Пипер. Дано да подейства. – Той поръси пипера върху сандъчето, покри го с лененото платнище и успя да възседне коня си секунди преди двадесетина запотени коне да излязат зад близките дървета. Едър, набит мъж държеше за каишките пет диво лаещи кучета. Какофонията от кучешко джафкане, пръхтящи коне и шумно дишащи мъже беше повече

от страшна. Глори затвори очи, но не посмя да запуши ушите си.

Томас Джарви, мускулест мъж в средата на четиридесетте, който имаше плантация наблизко, се отдели от групата и препусна към тях.

– Мис Самърфийлд. – Макар че нощта беше хладна, той свали филцовата си шапка и изтри запотеното си чело. – Прощавайте, че ви попречихме, но кучетата надушиха следата на негъра, който избяга от Бъкланд Оукс. – Кучетата лаеха бясно и гневно теглеха каишките си към файтона. – Явно са го проследили дотук. Имате ли нещо против да ми кажете защо сте навън в този късен час?

– Бях на гости при Мириам Астор. За съжаление закъснях, а по пътя към къщи ни се счупи едно колело. Мойсей имаше нужда от доста време, докато го поправи. – Тя показа дясното колело с видими следи от скорошна поправка. – Капитан Блекуел, който гостува в дома ни, вероятно се е обезпокоил и дойде да ме пресрещне.

– Нали не възразявате да огледаме? – попита Джарви и Глори усети как лицето ѝ побеля.

– Разбира се, че не – отговори вместо нея Никълъс, слезе от коня и се приближи към файтона. Едрият мъж, който държеше кучетата, се запъти към спрялото превозно средство. Глори трепереше с цялото си тяло и се молеше сърцето ѝ да не спре да бие.

Никълъс вдигна капака на кошницата с провизии и кучетата задушиха лакомо. След малко те се разкихаха, залаяха жално, подвиха опашки и се втурнаха в противоположната посока, теглейки след себе си едрият мъж. Като видяха върбовата кошница, пълна с апетитно ухаещи парчета пиле, поръсени обилно с пипер, мъжете избухнаха в смях.

– Простете за безпокойството, мис Глори – поклони се Томас Джарви. – Длъжни сме да бъдем внимателни, нали разбирате? – Той се обърна към Никълъс: – Вие ще се погрижите младата дама да се прибере без проблеми в дома си, нали, капитане?

Никълъс кимна и отново се метна на седлото. Тъмната му наметка се развя от вятъра.

– Желая ви много щастие в нощния лов – проговори учтиво той и даде знак на Мойсей да подкара кобилите.

Глори се облегна изтощено на седалката. Сърцето ѝ все още биеше като лудо, файтонът измина няколко мили, без двамата да разменят нито дума. Бяха вече почти пред тяхната плантация, когато Никълъс даде знак на кочияша да спре. Скочи от коня си, върза го за капрата и седна при Глори.

– Бихте ли ми обяснили какво означава всичко това? – попита

строго той, след като се разположи удобно до нея.

Никога не бях преживявала такъв изнервящ ден, каза си унило Глори, а сега и това... Усети мъжественото присъствие на капитана и потръпна от допира на силното бедро, което се притискаше към нейното през тънката рокля.

– Бих искала да ви дам разумно обяснение, капитане, но всичко стана толкова бързо, че направих само онова, което в първия миг сметнах за правилно.

Никълъс я оглеждаше напрегнато.

– Вие изложихте на сериозен риск името си и това на баща си, за да помогнете на един избягал негър. А вчера заповядахте на едно дете да измине десетина мили само защото не искахте да си изцапате хубавия костюм за езда. Как се съчетават тези две неща?

– Външността често лъже, капитане. Нашият надзирател Йонас е склонен да посяга прекалено бързо към камшика. Затова реших, че е по-добре момчето да иде до плантацията и да ми донесе одеялото, отколкото да получи десет или двадесет удара.

Никълъс разбра, че я беше преценил неправилно, че се бе поддал на цинизма си по отношение на жените. Може би в това момиче имаше повече, отколкото мислеше досега. Лунната светлина проникна между облаците и той бе омагьосан от бледите бузи, едва-едва започнали да порозовяват, и от блестящите сини очи.

– Мисля, че никога не съм срещал жена, която да ме е изненаждала като вас, скъпа – прошепна нежно той. Бузите ѝ пламнаха. Не очакваше да чуе такива мили думи от устата му. Отново се почувства привлечена от него.

– Много ви благодаря за помощта, капитане. Боя се, че ще се наложи да ви помоля за още. Уили е в голяма опасност. Трябва да отиде на Север. Не бихте ли могли да го качите на кораба си?

Никълъс се скова.

– Аз не одобрявам робството, Глори. Но имам много приятели в Южните щати. Хора като баща ви, мъже, които уважавам и на които се възхищавам. Правя сделки с тях. Не мога да се меся в делата им.

– Уважавам чувствата ви, капитане. И аз изпитвам същото. Но може би само този път... Никой няма да узнае.

Никълъс прокара пръст по бузата ѝ. Тази вечер Глори изглеждаше толкова прекрасна, толкова искрено загрижена. В действителност той нямаше избор – знаеше го от мига, когато я срещна на пътя.

– Е, добре. Но само този път. Моля ви, никога вече не ми

отправляйте подобни молби.

- Благодаря ви, капитане.
- Преди малко ме нарекохте Никълъс.
- Никълъс – прошепна едва чуто тя.

Беше толкова естествено да я целуне, неизбежно и правилно. Каква вреда можеше да причини една обикновена целувка? Той вдигна брадичката ѝ и целуна меките коралови устни. Те бяха топли и пълни и от гърлото му се изтръгна дълбок стон. Тя отвори уста, за да позволи достъп на езика му, и той забрави всичко, в което се беше клел; усещаше само топлината на дъха ѝ, сладостта на устата ѝ. Задълбочи целувката и усети как стройните ѝ ръце обвиха шията му и пръстите се заровиха в къдравата черна коса.

Глори усети как я заля вълна на желание, толкова силна, че ѝ се зави свят. Устните му бяха пълни и корави, целувката изпрати по тялото ѝ топло, проникващо навсякъде, чувство. Стана и горещо, почувства се слаба и в същото време напрегната, потрепери. Ръцете му обхванаха лицето ѝ, коравите пръсти я държаха с нежна сила и не ѝ позволяваха да се отдръпне. Връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха и се притиснаха към роклята, та чак я заболя. Езикът му изследваше устата ѝ, вкушваше всяко гълъче и ѝ отнемаше дъха. Отново ѝ се зави свят.

Глори беше целувала десетина свои обожатели. Сладки, целомъдрени целувки, топли и приятни. Обещание за бъдещето. Целувката, която днес споделяше с Никълъс Блекуел, беше много по-различна. Искаше ѝ се тя да трае вечно, но не ѝ беше достатъчна. Когато ръцете му се спуснаха към корсажа ѝ, когато пръстите обхванаха твърдите зърна на гърдите под меката зелена материя на роклята, тя разора какво точно искаше от Никълъс Блекуел и мисълта я отрезви като скок в ледена вода.

- Моля ви, капитане – прошепна с треперещ глас тя и го отблъсна.
- Това е прекалено... искам да кажа, че не бива... По-добре е да не...
- Много добре знам какво искате да ми кажете, мис Самърфийлд.

Гласът му беше дрезгав. Той се отдели от нея и се опита да скрие възбудата си, докато Глори се преструваше, че нищо не е забелязала. Лицето ѝ пламтеше и тя се зарадва, когато луната отново бе закрыта от облак. Никълъс упорито гледаше настрана.

- И аз не исках.

Остатъкът от пътя мина в мълчание. Устните ѝ все още усещаха вкуса на целувката, сърцето ѝ биеше като безумно. Тя поглеждаше скритом острия му профил и когато видя как вятърът разроши черните къдрици и лунните лъчи осветиха тъмните сиви очи, започна да разбира

защо жени като Лавиния Бонд бяха готови да рискуват брака си заради него.

Мойсей спря файтона малко преди господарската къща, за да даде възможност на Уили да слезе, и му обясни в коя колиба да се скрие. На сутринта, преди дългото пътуване до пристанището на Чарлстън, щяха отново да го скрият в сандъчето за инструменти.

Глори и капитанът си пожелаха учтиво лека нощ, но тя остана с чувството, че в начина, по който я гледаше, бе настъпила промяна. Тя също го виждаше в нова светлина. Желаше Никълъс Блекуел, за първи път в живота си желаше мъж, и това я учудваше и засрамваше. Знаеше, че баща ѝ е мъж с изразен сексуален апетит – или поне беше такъв преди смъртта на Хана. По-късно започна да посещава често Чарлстън и тя беше сигурна, че се забавлява с дамите на нощта. Но никога вече не посети квартирите на робите след смъртта на Хана.

До днес Глори беше убедена, че е също така чувствителна и целомъдрена като майка си по отношение на съпругеските задължения в леглото. За майка ѝ интимностите бяха само дълг. След раждането на Глория Луиза беше много благодарна на мъжа си, че прекрати посещенията си в спалнята ѝ. Тя бе обяснила на дъщеря си, че онова, което става между мъжа и жената в леглото, е само за да се продължи родът, за да се роди нов живот. Страст изпитвали само мъжете. Глори вярваше на майка си – до тази вечер. Дали беше възможно да е наследила страстно сърце на баща си вместо студенината на майка си? Не, не биваше да мисли по този начин.

Джулиън забеляза промяната в поведението ѝ още на следващата сутрин, когато тя слезе в трапезарията. Миналата нощ и двамата се бяха извинили с умората си и се бяха оттеглили в стаите си. Тази сутрин обаче Глори наблюдаваше Никълъс тайно изпод полуспуснатите си ресници и лицето ѝ изразяваше копнеж.

А Никълъс се усмихваше. Не опъваше иронично устни като преди, а се усмихваше широко и искрено. Или поне когато поглеждаше Глори.

Джулиън много искаше да разбере какво бе станало между двамата през нощта. Вече бе започнал да съжалява за откритостта, с която ги сватосваше. Вътрешният глас обаче му подсказваше, че дъщеря му заслужава да опознае любовта, с която той беше дарен само за кратко време.

Никълъс трябваше да си замине днес. И ако изразът на Глори допускаше някакви заключения, тя беше много тъжна от предстоящата раздяла. Никълъс също не изглеждаше особено радостен.

– Довиждане, капитан Блекуел – тъкмо казваше Глори. Дватам излязоха заедно пред къщата под топлото пролетно слънце. Никълъс взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Днес тъмносивите му очи изглеждаха още по-светли.

– За мен беше удоволствие, мис Самърфийлд. Много по-голямо, отколкото можете да си представите.

– Ще дойдете ли скоро пак в Чарлстън? – попита тя почти умолително, или поне така се стори на Джулиън.

– Боя се, че не. – Той не каза нищо повече и Джулиън се запита защо беше толкова сдържан, след като лицето му показваше друго.

Глори се изправи.

– Желая ви всичко добро, капитане. – Обърна се да си върви с високо вдигната глава и русата ѝ коса заблестя като злато.

– Довиждане, Глори. Не се задоволявайте с по-малко, отколкото заслужавате. – Той погледна многозначително Джулиън. После се качи във файтона, за който беше завързан конят му. Тази сутрин бе забелязал, че животното куца, затова бе помолил Мойсей да го закара в града.

– Още веднъж много благодаря, Джулиън – извика Никълъс, когато файтонът потегли. – За всичко!

Когато файтонът изчезна в далечината, Джулиън се присъедини към дъщеря си. Тя проследи с поглед капитана, докато файтонът стигна първия завой и изчезна.

– Ти го харесваш много, нали? – попита тихо той, забелязал смущението и.

– Прекалено много – отговори тя и сведе глава.

През следващите седмици Глори направи всичко възможно, за да забрави Никълъс Блекуел. Задачата не беше лесна. Тя посещаваше всички забави в околността, позволи на Ерик Диксън да ѝ бъде официален кавалер на бала с маски в дома на Мириам. За съжаление мъжете, които я ухаждаха, ѝ се струваха все по-глупави и незрели. Когато целуна Ерик и не усети нищо повече от приятна топлина, веднага си припомни страстната прегръдка на Никълъс. Всеки път, когато срещаше Лавиния Бонд, се измъчваше от представата, че Никълъс е прегръщал и целувал чувствената червенокоса жена и познава жадната ѝ плът. Най-лошото беше, че тя изпитваше ревност към Лавиния, защото другата, а не тя беше обект на страстта му.

Едва към първи май животът ѝ се върна в обичайните рамки.

Отстъпи пред настояванията на майка си и даде съгласие да се омъжи за Ерик.

– Време е да се омъжиш – повтаряше упорито майка ѝ. – Ерик е един от най-изисканите джентълмени на Южните щати. Семейството му живее тук от поколения. Ще бъдете чудесна двойка.

Типично за майка ѝ. Женитбата ѝ с Джулиън Самърфийлд беше уредена от родителите. Любовта не играеше роля в живота на жената. Глори беше почти сигурна, че майка ѝ никога не е била истински влюбена. Тя споделяше живота си с Джулиън, но не му даваше нищо от себе си. Гордееше се с плантацията, която бяха изградили двамата, обичаше земята и държеше много на семейното име. Вероятно обичаше Джулиън, но по някакъв свой начин. Живееше в затворен свят, далече от другите хора.

Слънцето нахлуваше през прозореца в дневната на втория етаж, където Глори усърдно се упражняваше на пианото. Луиза влезе при дъщеря си и девойката скочи изумено. Иначе спокойното лице на майка ѝ беше бледо като платно и изглеждаше напълно отчаяно.

– Майко! Божичко, какво се е случило? – Глори се втурна към майка си и тюлените ѝ поли зашумяха. Пленти влезе тежко в стаята, следвана от хълцащата Ейприл.

Сложи майка си да седне на дивана, детето ми – заповяда Пленти и Глори се подчини машинално. – Седни и ти до нея.

Аз ли? Защо да седна? Какво се е случило, Пленти?

Джулиън – прошепна с пресекващ глас майка ѝ. – Излезе на езда с Анибал и на връщане реши да прескочи живия плет. Анибал се спъна и падна, Джулиън полетя с глава към земята. – Лицето ѝ беше бяло като порцелан, празните, безизразни очи се взираха в нищото. – Глори, баща ти е мъртъв.

5

Без несъщия си брат Натан, Глори нямаше да преживее тежкото изпитание. Беше напълно убедена в това.

Едрият светлокож мулат пристигна два дни след смъртта на баща си с пощенския кораб от Ню Йорк. Учебната година беше свършила и той беше на път към дома за лятната ваканция. Натан беше една година по-малък от Глори, но изглеждаше няколко години по-възрастен. Красив, добре сложен, висок и широкоплещест като баща им. Тъй като майка му беше със смесена кръв, той изглеждаше почти като бял. Беше прекарал по-голямата част от живота си в различни интернати, притежаваше солидно образование и умееше да говори.

– О, Натан – разплака се на рамото му Глори. – Татко толкова ми липсва... – Двамата бяха излезли да се разходят по брега на реката, която обграждаше градината. Скоро щеше да се разрази поредната пролетна буря: трупата се тъмни облаци, беше задушно и заплашително тихо.

– Още не мога да повярвам – отговори глухо Натан. – Все ми се струва, че ей сега ще се появи на хълма върху големия си черен жребец или ще влезе в колибата ми.

Натан нямаше достъп до господарската къща – Луиза Самърфийлд не търпеше присъствието на незаконния син на мъжа си. Натан беше отгледан от негърката Сара в малката колиба, построена някога от Джулиън за Хана настрана от селото на робите. Някога баща ѝ беше прекарал най-щастливите си часове в тази уединена колиба с жената, която беше обичал.

Хана беше спокойна млада жена, дъщеря на образована кварталонка от Ню Орлеанс. Тя беше съвсем малка, когато въпреки забраните я научиха да чете и пише. Майка ѝ почина рано и девойката бе продадена, за да покрие дълговете, макар че беше едва четиринадесетгодишна. В плантацията тя израсна като красива млада жена и Джулиън се влюби в нея.

Всички се правеха, че не знаят нищо за връзката им, включително Луиза. Отношенията им продължиха две години. Роди се Натан. Второто им дете се яви на бял свят твърде рано и настъпиха усложнения. Майката на Глори се разплака от радост; Джулиън тъгува дълго, а Натан остана сам.

– Никога не съм помисляла, че може да му се случи такова нещо –

прошепна през сълзи Глори. – Той беше силен мъж. Като скала. И винаги беше до мен, когато имах нужда от него. – Тя отново заплака тихо и Натан я притисна до гърдите си.

– Аз също усещам болезнено липсата му – проговори спокойно той. Откак се помнеше, живееше уединено. Не принадлежеше нито към белите, които му бяха дали образование, нито към черните, макар че имаше светлокафява кожа и тъмна къдрава коса. Узря рано и вече не си правеше илюзии за живота. Обичаше баща си с цялото си сърце, но сега смъртта му го отне, както му бе отнела и майката. Все пак не беше съвсем сам – остана му Глори.

– Защо трябваше да загине точно той, Натан? – попита глухо Глори. – Беше толкова мил, толкова добър. Грижеше се за всички в плантацията, искаше най-доброто за тях. Себе си поставяше на последно място.

– Знам, Глори, знам.

Отначало Глори не беше в състояние да плаче. Не можеше да приеме смъртта на баща си. Ала когато Натан се върна вкъщи и имаше с кого да сподели болката си, сълзите потекоха сами и дълго не пресъхнаха. В деня на погребението беше убедена, че не са й останали сълзи.

Стоеше в малката ограда от ковано желязо, която пазеше семейната гробница. Съвсем сама. Майка ѝ беше наредила на Натан да застане при черните и макар че Глори плачеше и я умоляваше, заплашваше и крещеше, Натан най-после успя да убеди сестра си, че не е нужно да вдигат толкова шум.

– Татко би искал да си до него, Натан – възрази тя.

– Татко знае, че съм наблизо.

Тогава Глори отказа да стои до майка си и застана няколко крачки по-настрана. Свежият пролетен вятър издуваше тежките поли на черната копринена рокля. Дори забуленото в облаци небе тъгуваше. Докато свещеникът произнасяше проповедта си, Глори държеше главата си гордо изправена, но беше благодарна на гъстото було, което скриваше лицето ѝ от погледите на събраните роднини и приятели, дошли да окажат последна почит на баща ѝ.

Като чу тихите стонове на робите, застанали на хълма, и когато първата лопата пръст падна върху ковчега, Глори усети как отчаянието стегна шията ѝ като примка и заплаши да я удуши. Зави ѝ се свят и тя се олюля. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя не можа да ги удържи. Присъстващите на погребението се размиха в сива маса.

Усети присъствието му още преди той да я докосне, преди силната, загоряла от слънцето, ръка да се плъзне под лакътя ѝ, за да я подкрепи.

Не беше нужно да вдигне поглед, за да разбере, че до нея е застанал Никълъс Блекуел, ала когато го направи, откри, че той се взираше право пред себе си. Подкрепата му ѝ вдъхна нужния кураж. Той не каза нито дума, лицето му изглеждаше спокойно, но тъмната кожа беше бледа, а устата – само тънка, мрачна ивица.

В този момент Глори разбра, че той споделяше мъката ѝ. Стана ѝ ясно, че и други хора бяха обичали баща ѝ не по-малко от нея и усети как болката ѝ поотслабна.

Когато траурната церемония свърши, Никълъс я поведе към дъбовата горичка, която растеше близо до гробището.

– Знаете колко много съжалявам – заговори с предрезгавъл от вълнение глас той.

– Благодаря ви, че дойдохте, капитане.

– За съжаление не мога да остана. Чух за злополуката в едно далечно пристанище. Новината се разпространи във всички южни щати. Дойдох, колкото можех по-бързо, но трябва да се върна на кораба си.

– Разбирам.

– Заминавам за Барбадос. В края на месеца ще спра за три дни в Чарлстън. Ако мога да направя нещо за вас, веднага ме уведомете.

– Благодаря ви.

Той не ѝ предложи да се видят отново, не поиска да си уредят среща. Образът на Глория Самърфийлд го преследваше от мига, когато напусна имението на баща ѝ. Тъкмо бе започнал да я забравя, когато го настигна новината за смъртта, на Джулиън. Сега усещаше старата привлекателна сила, кръвта му отново кипеше. Копнежът за това момиче щеше да го измъчва през следващите седмици.

Ти си също като баща си, шепнеше коварният вътрешен глас. Тези думи го тормозеха ден и нощ. Любовта към онази проклетата жена беше превърнала Александър Блекуел в пияница и накрая го изпрати в гроба. Никълъс се закле, че никога няма да допусне това да се случи и на него. Нито с Глория Самърфийлд, нито с която и да е друга жена.

Двамата изкачиха хълма, за да влязат в къщата.

– Довиждане, капитане – проговори тихо тя.

Той стисна ръката ѝ, сбогува се с учтиви думи и отиде да изрази съболезнованията си на майка ѝ. След няколко минути се метна на коня си и препусна към масивната желязна порта. Изчезна също така безшумно, както се беше появил. Когато хвърли последен поглед през рамо, видя крехката черна фигура на Глори между присъстващите на церемонията. Тя не забелязваше никого около себе си, стоеше като вкаменена и се

взираше след него.

– Не говориш сериозно, нали, мамо? – Глори се втурна като вихър в дневната. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, няколко руси кичури се бяха отделили от строгия шиньон. – Натан ми е брат. Той е член на семейството също като мен.

– Не ми казвай това. Никога повече да не съм чула тези думи. – Лицето на Луиза беше разкривено от омраза, от кафявите очи струеше гняв. – Натан е роб. Нищо повече! Той е част от собствеността на Самърфийлд Мейнър. От днес нататък ще работи на полето заедно с другите роби.

– Татко е под земята само от две седмици, а ти вече се опитваш да унищожиш сина му!

Майка ѝ вдигна ръка и ѝ зашлеви такава силна плесница, че очите на Глори се напълниха със сълзи. Ехото на удара отекна в помещението.

– Никога... никога повече да не си нарекла този негър син на мъжа ми!

Глори преглътна, но не се предаде.

– Татко искаше Натан да бъде свободен цветнокож. Беше обещал да му връчи документите на двадесетия му рожден ден. Така искаше татко, и ти го знаеш много добре.

– Така искал баща ти! Всичко ставаше по волята на баща ти. А какво ще кажеш за моите желания? Да не мислиш, че връзката му с онази мръсна робиня е била по мое желание? Да не мислиш, че ми беше много приятно да гледам как възпитава това черно копеле пред очите ми? Да не мислиш, че съм искала съседите да се смеят зад гърба ми?

– Знам, че ти беше много тежко, мамо. Но Натан не е виновен за това. Изпрати го обратно на Север. Нека се върне в училището си. Може да замине веднага, да не чака до есента.

– Не! Натан е роб. Ще заеме мястото си при черните. Трябваше да го направи още преди години.

– Мамо, моля те, бъди разумна! Натан няма представа от полската работа. Учил е за друго.

– Тогава ще се научи да работи. – Луиза се обърна към вратата. – Няма да обсъждам този въпрос с теб, Глори. Никога вече. Върви в стаята си. Когато излезеш оттам, очаквам да се държиш като дама, както беше възпитана. Името на брат ти никога вече няма да се споменава в тази къща.

Луиза закричи бързо към вратата, но на прага спря и се обърна.

– Ще ти кажа още нещо – продължи твърдо тя. – Не желая да общуваш с робите. Баща ти те търпеше, но аз няма да търпя. От днес нататък ще стоиш далече от черните. Ти си дама и мястото ти е в къщата.

Тя излезе и Глори остана като ударена от гръм.

Как можа да се случи това? Защо майка ѝ беше така озлобена срещу Натан? Припомняйки си разгорещената ѝ тирада, Глори проумя, че никога досега не беше помисляла как се е срамувала Луиза и колко унижена се е чувствала. Никога не се беше разбирала с майка си. Сега изпитваше съжаление към нея, че бе живяла толкова години в мъчение. И в същото време я мразеше с цялата страст на младото си сърце, защото Натан, а и тя самата, щяха да пострадат.

Натан работи осем дни на полето, преди Глори да намери случай да го види насаме. Вече вървеше приведен; ръцете и ходилата му бяха покрити с мехури, ризата беше разкъсана и окървавена от ударите на камшика. Щом го видя, Глори избухна в плач.

– Божичко, Натан! Какво са ти сторили?

Той се изправи и непоколебима гордост вкорави чертите му. Глори никога не го беше виждала такъв.

– Сториха ми онова, което правят с народа ми от векове.

– Но ти си различен от тях! Ти си образован. Ти си мек и добър. Не си създаден за такъв живот. Трябва да предприемем нещо!

– Нищо не можем да предприемем, Глори. Майка ти си е втълпила да ме накаже, и го прави. Ако се опитам да избягам, ще насъска подире ми ловците на роби. Аз съм нейна собственост. Може да прави с мен, каквото си ще.

– Няма да стане. Няма да стоя бездейна и да гледам как те убиват. Имах време да размисля, Натан, и имам идея.

– О, Глори, няма смисъл...

– Изслушай ме, моля те! Трябва да опитаме. Татко щеше да каже същото, ако беше жив.

Натан пое дълбоко въздух и се загледа към тихите води на лагуната. Дватамата стояха между дъбовете и висящите мъхове ги пазеха от орловия поглед на Йонас.

– Мисля, че си права, Глори. Както винаги.

– Татко имаше приятел – започна възбудено Глори. – Той е капитан. Името му е Никълъс Блекуел. В края на месеца ще хвърли котва в Чарлстън. Ако се ослушваме между робите, ще разберем точно кога пристига. Ще остане три дни на пристанището. В деня, преди да

потегли, ще идем при него. Сигурна съм, че можем да стигнем до Чарлстън, без да ни заловят.

– Дали той ще се съгласи да ме отведе на Север?

– Аз... не знам. Веднъж вече ми помогна, но ми се струва, че е по-добре да не рискуваме, като му кажем истината. Ще му разкажа, че спешни семейни дела ме зоват в Ню Йорк. Имам роднини там и мисля, че ще ми повярва. Ще апелирам към съчувствието и лоялността му към татко.

– И как ще го убедиш да ме вземе на борда?

– Ще му кажа, че си ми личен пазач. – Тя се усмихна развеселено. – Надявам се, че след като си работил една седмица на полето, знаеш как се държат робите.

Натан отговори на усмивката ѝ.

– Тъй вярно, мис Глори – отговори той с широкия акцент на Южните щати. – На вашите заповеди.

– Значи си съгласен?

– Убедена ли си, че корабът на този капитан Блекуел е сигурно място за теб?

Глори усети как се изчерви. Припомни си случилото се през онази нощ на пътя, горещите целувки.

– Той няма да ми стори нищо – проговори тихо тя. Но не беше съвсем сигурна – и не знаеше какво иска.

Натан стисна ръката ѝ.

– Е, добре, да опитаме. Трябва само да ми кажеш какво да направя.

Новината за пристигането на капитана в Чарлстън стигна до Глори по тайните осведомителни пътища на черните. Той бе влязъл в пристанището с товар захар и тютюн на път към Ню Йорк.

– Корабът му бил огромен – разказа ѝ Пленти. – Пристигнал тази сутрин. – Двете бяха сами в стаята на Глори, но старата негърка се ослушваше страхливо за стъпки в коридора. – Онова, което си замислила, не ми харесва, миличка. – Пленти поклати увенчаната си с тюрбан глава и на лицето ѝ се изписа загриженост. – Много ме е страх, че сте решили да се измъкнете сами.

– Нали Натан ще бъде с мен – напомни ѝ Глори. – Освен това няма да остана дълго в Ню Йорк. Щом се уверя, че брат ми е на сигурно място в училището си, ще се върна с първия пощенски кораб. Благодаря на небето, че татко остави на мен и Натан собствени пари. Натан ще има достатъчно средства, за да завърши училище, а аз никога вече няма да бъда зависима от мама.

– Ще ѝ бъде трудно да води плантацията без вас, детето ми.

– Ще се справи. Тя знае всичко за управлението на имота и се справя не по-зле от татко. А и без това не се вслушва в мнението ми. Вярва само на Йонас Фри – а татко не му се доверяваше.

За съжаление сте права. Постъпвате много смело, като помагате на Натан. Онзи Йонас Фри не обича момчето. Разправя, че бил само един нищо и никакъв негър, пък много си вирел носа. Ще направи всичко, за да го погуби. Баща ви щеше да побеснее от гняв, ако знаеше какво става.

Надявам се нищо да не ни попречи – проговори замислено Глори. – С Натан трябва да бъдем на кораба най-късно в четвъртък, защото започва отлив и „Блек Спайдър“ ще отплава рано.

За съжаление се явиха пречки. Времето се влоши. Въздухът ставаше все по-влажнен и топъл, по небето се носеха черни облаци, отекваха гръмотевици, стрелкаха се светкавици. Глори изчака всички да заспят и облече колосана пътническа рокля от рипсена коприна. Вдигна косата си на ситни къдрици и нахлупи пътническата си шапка. Грабна едно леко палто и се промъкна към задната врата по стълбата за слугите.

– Желая ви много щастие, дете – прошепна през сълзи Пленти и я притисна към могъщото си тяло. – Обещайте да бъдете предпазлива.

– Обещавам – отвърна с усмивка Глори. – Не се тревожи. Пленти само кимна. Отвори ѝ вратата и я проследи с поглед.

Глори измина тичешком разстоянието до обора под лекия дъжд.

Натан я чакаше до навеса, файтончето беше готово за път. Брат ѝ носеше дрипавите си работни дрехи и беше нахлупил дълбоко сламената шапка. Двуколката беше малка и се управляваше лесно; дори за дългия път до града им трябваше само един кон. Двамата се покатериха на седалката и Натан плесна с юздите по гърба на животното.

– Първо си помислих, че времето е лош знак – каза тихо Глори. – Но сега съм убедена, че е точно обратното. Не се виждаме лесно, пътят е тъмен и разкалян и вероятно няма да срещнем жива душа.

– Дано само не завали по-силно – възрази Натан. – Пътят е трудно проходим.

Ала дъждът се усили и ревят на вятъра стана оглушителен. Натан няколко пъти трябваше да спира колата, за да махне дебелиите клони, които им препречваха пътя, или да премести едрите камъни, докарани от водата. Работата не го умори, защото след няколкото седмици тежък труд на полето мускулите на раменете и краката му бяха заякнали, а мазолите се бяха втвърдили. Когато двуколката пропадна в кална дупка

малко преди Чарлстън, той откри в себе си неподозирани сили. Двамата с Глори освободиха заедно колелото и продължиха. Вече почти се зазоряваше, когато слязоха към пристанището по Мийтинг стрийт. Когато завиха по Трад стрийт в посока към „Саут Ейджър Уорф“, видяха високите мачти на „Блек Спайдър“ да се поклащат на фона на сивото утринно небе.

– Побързай, Натан – извика Глори. – Вече са готови за отплаване.

Сърцето ѝ биеше като безумно. Заради дъжда се бяха забавили с няколко часа. Само още няколко минути, и щеше да бъде твърде късно.

– Рано или късно някой ще забележи, че файтончето липсва и ще вдигне тревога.

Двамата скочиха от седалката и забързаха към стълбичката. Глори вървеше първа. Косата под мократа шапка беше овлажняла и дългите руси кичури лепнеха по бузите ѝ. Натан я следваше с дълбоко нахлупена шапка и носеше голямата ѝ платнена чанта и своето куфарче. Въпреки светлата си кожа, с тези опърпани дрехи и мускулестото си тяло той изглеждаше като всеки друг негър.

Над високите мачти кръжаха чайки, гредите скърцаха, матросите работеха усилено, за да подготвят кораба за отплаване. Глори мина тиешком по тясната стълбичка между кея и кораба.

Позна веднага Никълъс Блекуел, макар че той беше само силует на фона на изсветляващото небе. Едрата фигура, широките рамене, дългите крака и тесните хълбоци го отличаваха от другите. За момент тя се колеба. Достраша я да се приближи до внушителната фигура, която авторитетно даваше заповедите си на моряците. Но си припомни, че носеше отговорност за Натан и вирна глава. Помоли го да не бие на очи и се запъти право към капитана. Той я погледна изненадано. На мършавото, загоряло от слънцето, лице се изписа загриженост. Пресрещна я на пубата, за да я поздрави.

– Какво правите тук, Глори? – попита той и се намръщи укорително, като видя, че е мокра до кости. – Случило ли се е нещо? – Стисна двете ѝ ръце в своите и я погледна в очите. Вятърът издуваше отворената ленена риза. Направи ѝ впечатление, че на едното му ухо се поклащаше тънка златна халка.

– Трябва да говоря с вас, капитане – заяви тя.

– Разбира се. Елате в кабината ми.

Двамата слязоха в коридора с каютите и влязоха в малка кабина, където Глори свали бонето и палтото си. Никълъс ги взе от ръцете ѝ и ги разпростря на широкия дъбов стол. Тя забеляза как мокрите от дъжда

тесни панталони прилепваха към стройните твърди бедра и сведе глава, за да скрие изчервяването си. Капитанът ѝ придърпа един стол, после запали лампата с рибено масло до тясната койка.

Навън вече беше почти светло, но в каютата цареше полумрак. Помещението изглеждаше добре подредено и чисто. Само няколко отворени книги върху дъбовото капитанско писалище и свитъците до леглото издаваха, че това е място за работа.

Капитанът наля малко бренди от кристалната гарафа и седна насреща ѝ на ръба на леглото.

– Хайде, разкажете ми какво се е случило.

– Имам нужда от помощта ви, капитан Блекуел. Леля ми живее в Ню Йорк. Получихме вест, че е заболяла тежко. Трябва веднага да отида при нея.

– Нали не пътувате сама?

– Разбира се, че не. – Тя отпи глътка бренди, за да успокои нервите си. – Взела съм един слуга да ме пази.

– А къде е компаньонката ви? – попита той и вдигна вежди.

– Аз... няхах време да си потърся – излъга смело тя.

Мъжът я наблюдаваше внимателно.

– Значи ли това, че сте пътували цяла нощ под дъжда без подходящи придружители само защото много държите да ви отведе при леля ви? – Сивите очи издаваха, че не ѝ вярва. – Защо с мен? Защо не вземете пътнически кораб? „Блек Спайдър“ е търговски кораб.

Глори пое дълбоко дъх. Задачата се оказа по-трудна, отколкото беше очаквала.

– Истината, капитане, е, че мама и леля не се понасят. Мама ми забрани да отида в Ню Йорк. Разчитам на дискретността ви. Само вие можете да ми помогнете.

– Не мога да действам против майка ви, мис Самърфийлд – отговори той и в гласа му звънна гняв. – Най-добре е да се върнете в дома си – там, където ви е мястото.

Глори се изправи и хвърли последния си коз.

– Аз ще замина за Ню Йорк, капитан Блекуел, все едно дали ще ми помогнете или не. Обърнах се към вас, защото бяхте приятел на баща ми. Мислех си, че на вашия кораб ще бъда на сигурно място. Ако не ме вземете, ще потърся друг. Ако ми се случи нещо, и вие ще бъдете отговорен. – Тя се обърна, готова да излезе през ниската врата. Дано да я спре, дано! Направи две крачки и усети тежката му ръка на рамото си.

– Наистина ли сте решена да заминете?

– Наистина.

– Трябва да знаете, че по пътя ще спрем в няколко пристанища. Ще ни трябват няколко дни повече, докато стигнем до Ню Йорк.

– Въпреки това предпочитам да пътувам с вас, капитане. Защото ви вярвам.

– Тогава не ми оставяте избор. Ще ви отведа при леля ви, но ще уведомя майка ви, че сте пътували с мен.

– Не се нуждая от разрешението на майка си, капитане. Вече съм възрастна жена. За съжаление вие още не сте го забелязали.

Никълъс Блекуел я поглъщаше с поглед. Скъпата черна рокля се беше измокрила и лепнеше по тялото ѝ. Върхчетата на твърдите гърди изпъкваха, красиво оформените хълбоци и крака бяха примамливо очертани. Косата блестеше мокра и разрешена от вятъра.

Как можеше да не забележи, че има насреща си зряла жена.

Макар че не му се щеше да признае, през последните седмици в морето поне сто пъти си беше представял как я отвежда в леглото си.

– Забелязах, мис Самърфийлд. И съм сигурен, че и хората от екипажа ще го забележат. – Бузите ѝ пламнаха и той отново си припомни как я бе целувал и милвал през онази паметна нощ в полето. – Ако ще пътувате с мен, очаквам да изпълнявате заповедите ми. Ще правите само онова, което ви казвам. Разбрахме ли се?

– Естествено, капитане.

– На борда има още две жени.

В първия момент Глори изпита облекчение, но след секунди в погледа ѝ блесна недоверие.

– Пасажерки ли са двете дами? – осведоми се едва ли не сърдито тя. – Или лични познати?

Капитанът си припомни какво бе казала за Лавиния Бонд и едва не се изсмя.

– Пасажерки. Макар да признавам, че са... различни от жените, които сте познавали досега.

– Сигурна съм, че ще се радвам на компанията им.

Ъглите на устата му се вдигнаха.

– Не се съмнявам, че общуването ще бъде много поучително за вас. Можете да живеете в една кабина с Розабел. – Той се запъти към вратата.

– А слугата ми?

Никълъс се обърна отново към нея със строго лице. Тя го бе излъгала, това беше повече от ясно. Дългът му към Джулиън изискваше да е

наясно с намеренията ѝ.

– Имам достатъчно пари, за да платя пътя – добави самоуверено тя, преди да е успял да отговори.

– Разбирам. – Той впи поглед в лицето ѝ и прочете в сините очи непоколебима решителност. Също като в деня, когато го предизвика да се състезават по разкаляните поля. Разглезена и своенравна, повтори си за кой ли път той, и се запита дали този епизод ще свърши с катастрофа. Опита се да заглуши тихия глас, който му напомняше как бе спасила негърското момче – и сладката целувка в тъмната карета.

– Елате, мис Самърфийлд. Ще ви отведе в кабината ви.

Глори вдигна мокрите, опръскани с кал, поли и го последва в коридора.

– Капитане? – Забележително красив рус мъж в добре ушити дрехи слизаше по стълбичката откъм палубата. – Готови сме да вдигнем котва. Чакаме само заповедта ви.

Никълъс се обърна към него.

– Заповядайте да вдигнат котва, мистър Пинтасъл. Ще се кача на палубата веднага щом покажа кабината на новата ни пътничка.

Младият мъж погледна слисано Глори, после се обърна и изкачи стъпалата.

Никълъс почука тихо на една от вратите в коридора. След като получи позволение да влезе, отвори широко вратата. В този момент корабът се разлюля. Усещането беше странно и Глори се облегна на стената.

– Надявам се да не се разболеете от морска болест. – Никълъс смръщи вежди.

– Ще се постарая – отговори сърдито тя, надявайки се да не се изложи. Само веднъж беше пътувала с кораб – с баща си до Савана. Малко пощенско корабче, което плаваше все покрай брега. Само при тръгването ѝ се зави свят, но морето беше спокойно и плаването протече без произшествия. Миналата нощ беше бушувала буря и морето все още беше развълнувано; огромни вълни се разбиваха в стените на кораба, макар че все още бяха в пристанището. Вятърът обаче отслабваше. Слънцето вече се показваше иззад облаците. Глори видя, че денят ще бъде хубав, и го прие като добра поличба.

– Мис Самърфийлд, това е Розабел – проговори учтиво Никълъс.

– Много се радвам да се запозная с вас, мис...

– Розабел – повтори момичето, като че Глори нямаше достатъчно ум да го проумее. – Просто Розабел.

Глори погледна капитана, който явно се забавляваше, после

погледът ѝ се върна към момичето в тясното легло.

– Розабел – повтори послушно тя. Лицето на другата пътничка почти не личеше в полумрака, но фигурата ѝ беше дребна и пълничка, с дълга светлокафява коса. Розабел излезе под слънчевата светлина и Глори установи, че спътницата ѝ е съвсем млада, има кръгли бузи като ябълки и пълни яркочервени устни. Беше облечена в нощница от тънък муселин.

– Слугата ще ви донесе багажа – каза Никълъс. – Някой от хората ми ще му покаже къде ще спи.

– Благодаря ви, капитане.

Никълъс кимна и излезе в коридора. Още докато вървеше към стълбичката, съжали за решението си. Сега Джулиън Самърфийлд сигурно се смееше триумфално на небето! Две седмици с Глори. Две седмици трябваше да разчита само на измъчената си съвест, за да се държи далече от нея. Като я видя преди малко на кораба си, отново осъзна колко често беше мислил за нея през последните седмици. Все още усещаше целувката ѝ, наслаждаваше се на спомена за меките устни. Сякаш бяха минали само минути, откакто се бяха целували. Трябваше да има Глория Самърфийлд. На всяка цена. Но да я отведе в леглото си, означаваше да се ожени за нея – а това беше най-страшният кошмар на Никълъс Блекуел. За женитба и дума не можеше да става.

Ти си капитан на този кораб, напомни си той, и твой дълг е да се отнасяш учтиво с пасажерите, да ги закриляш. Въпреки това той реши да се държи по-далече от синеокото момиче – и да подхранва отвращението ѝ към него, за да се научи и тя да го избягва.

– Както виждам, ще спим в една кабина – проговори с плахо гласче Розабел.

– Права сте – усмихна се Глори и си заповяда да бъде учтива, макар че беше уморена до смърт. Искаше само да захвърли мокрите дрехи и да си легне. – До Ню Йорк ли пътувате?

– Не точно. При Кейп Феър има селище, където ще слезем. Но до там има доста път. Капитанът каза, че ще спрем в няколко пристанища.

Прекъсна ги силно чукане по вратата. Натан донесе пътната чанта на Глори. Не ѝ каза нищо, само се ухили, намигна ѝ и избяга навън. Тя извади черните си рокли, окачи ги на куката до вратата, свали мокрите дрехи, намъкна нощницата и се настани в горната койка с благодарна въздишка. Само след минути вече спеше дълбоко и се пробуди едва след няколко часа от ново чукане по вратата.

– Почакайте малко – помоли тя, скочи от койката, навлече лекия

копринен халат, приглади разрошената си коса и въздъхна обезкуражено. Знаеше, че изглежда ужасно и не ѝ се искаше почукалият да е Никълъс Блекуел.

За съжаление беше именно той.

Като видя съненото ѝ лице и разбърканата коса, коравите черти на лицето му се смекчиха.

– Съжалявам, че ви събудих – заговори с усмивка той. – Помислих, че вече не спите.

– Вие трябва да ми простите, капитане. Не биваше да спя толкова дълго. Колко е часът?

– Почти три.

– Явно пътуването до града ме е уморило повече, отколкото очаквах.

– Права сте – потвърди сухо той. – Дойдох, защото исках да ви попитам желаете ли да ви разведа из кораба си. Но виждам, че съм избрал неподходящ момент.

– Ако ми дадете няколко минути, с удоволствие ще разгледам кораба ви.

Бих предпочел да те гледам още дълго в този вид, каза си той. Така му се искаше веднага да я отведе в леглото си! Един залутан слънчев лъч се пречупваше в косата ѝ и разпръскваше златни и сребърни отблясъци. Нежната кожа носеше розовината на съня. Макар че беше пристегнала лекия халат и го придържаше с дългата си стройна ръка, той виждаше пълните гърди. Така копнееше да разбере наистина ли сочеха леко нагоре, каквото впечатление създаваха! Без да показва чувствата си, капитанът изчака Глори да затвори вратата и се върна на обичайното си място на палубата. Само след десетина минути разкошната бледоруса коса се появи в отвора, през който се излизаше на палубата. Тя се изкатери по стръмната стълбичка и стъпи на прясно излъсканите дъски.

6

Глори вдъхна дълбоко соления морски въздух. Вятърът развя колоаната черна пола, над главата ѝ закръжиха чайки.

За щастие морето се беше успокоило; небето сияеше ослепително синьо. Свежият вятър издуваше белите ленени платна и няколко матроси бързаха да стегнат възетата. Когато Глори мина покрай тях, те спряха да работят и я зяпнаха страхопочтително. Тя им се усмихна дружелюбно.

Капитанът стоеше до релинга и беше разкراчил дългите си крака, за да устои на люлеенето и друсането на кораба. Той погледна изпитателно мъжете си, после Глори, и лицето му помрачня.

– Добре дошла на борда на „Блек Спайдър“ – поздрави я той.

Но в думите му липсваше искреност и Глори се запита защо.

– „Блек Спайдър“ – повтори тихо тя и огледа внимателно мъжа насреща си. Той приличаше повече на пират, отколкото на джентълмена, който беше гостувал в имението им. Но и тогава не се държа като джентълмен, напомни си тя. – Името му подхожда – допълни с лека ирония тя.

– Корабът е тримачтов и разполага с пълен такелаж – продължи да обяснява той. В гласа му звучеше законната гордост на собственик. – Дълъг е двеста и двадесет стъпки и е един от старите кораби във флотата ми, но е много надежден. Обикновено вози стоки между малките градове по продължение на крайбрежието.

– Татко каза, че притежавате цяла армада. – При спомена за горещо обичания баща погледът ѝ потъмня, но свежият морски бриз смекчи силната болка.

Устата на капитана стана едва забележимо по-тясна. Веднага бе уловил промяната в лицето ѝ. След миг погледът му отново се устреми към морето.

– „Блек Уич“, флагманският ми кораб, е най-бързият във флотата. – Той поведе Глори към носа. – Но от няколко месеца е в сух док. – Никълъс махна на русия мъж, който беше слязъл в коридора преди отплаването, и той се приближи с широка сияеща усмивка.

– Мис Самърфийлд – проговори официално Никълъс, – представям ви Джосуа Пинтасъл, нашия първи подофицер.

– Как сте, мистър Пинтасъл?

– Чувствам се почетен, мис Самърфийлд. – Глори отбеляза зачервените бузи и изпълнения с копнеж поглед, така добре познат от лицата на обожателите ѝ. С безупречните си дрехи, прибраната коса и гладко избръснатото, красиво лице Джошуа Пинтасъл беше съвършен джентълмен. Тя се усмихна зарадвано. Всеки съюзник беше добре дошъл.

– Ако мога да направя нещо за вас – добави Джошуа Пинтасъл, – за да пътувате приятно, трябва само да ме уведомите.

Глори се усмихна още веднъж и спусна гъстите си мигли.

– Ще го направя, мистър Пинтасъл.

Никълъс смръщи чело.

– Убеден съм, че мис Самърфийлд ще се справи отлично. – Той погледна към двамата мъже, които развиваха платната. – Такелажът ми изглежда малко отпуснат – добави строго той. – Погрижете се да го поправят.

– Тъй вярно, капитане – отговори момъкът и бузите му пламнаха още повече. Поклони се кратко на Глори и побърза да се оттегли.

– Искате ли да опитате на кормилото, мис Самърфийлд? – предложи Никълъс, като отново посвети цялото си внимание на спътницата си.

Тя вдигна глава.

– Мис Самърфийлд? Мислех, че се разбрахме да не бъдем толкова официални.

Никълъс се опита да се усмихне, докато очите му бавно я оглеждаха. В крайна сметка жадният му поглед спря върху гърдите ѝ, едва-едва прикрити от тънката рокля и примамливо стегнати в корсажа.

– Мисля, че е и в мой, и във ваш интерес, ако пред екипажа се държим официално – обясни той и хвърли бърз поглед към мъжете, облечени в платнени панталони. Единият носеше карирана риза, но не я беше закопчал, за да могат всички да видят богато татуираните му гърди; вторият, доста по-дребен, беше с черна превръзка на едното око и вдигна иронично ленената си шапка. Всички наблюдаваха Глори с неприкрит интерес.

– Хората ми са грубияни – продължи предупредително Никълъс. – Не го забравяйте. Дръжте се далече от тях.

Глори видимо се скова. Дружелюбното предупреждение явно искаше да ѝ внуши, че и той смята да се държи на разстояние. В гърдите ѝ се надигна гняв. Сигурно вече не се интересуваше от нея. А може би никога не я е харесвал! Свързваше ги една-единствена целувка – тя бе отнела дъха ѝ и я бе накарала да се влюби лудо в Никълъс Блекуел. За съжаление се оказа, че близостта им не е означавала нищо за него.

– Ще го запомня, капитане. – Беше готова да се закълне, че челостта му се напрегна, преди отново да устреми поглед към морето.

Никълъс ѝ помогна да изкачи стълбичката до масивното, красиво изрязано, кормило от тиково дърво на втората палуба и ѝ позволи да го завърти. Там я представи на втория подофицер, шотландец на име Макдугъл. Мак, както го наричаха другарите му, беше едър, с червено лице, на средна възраст. Веднага ѝ разказа, че познавал капитана още като момче.

– Ние с капитана сме заедно от цяла вечност, момиче – допълни доверително той. – Ники се нае да служи като стюард на „Соверен Лейди“, която заминаваше за Англия. Тогава беше още хлапе, и аз го взех под крилото си. Гордея се, че съм го научил на всичко, което знае днес.

Глори остана много учудена от снизходителната усмивка на Никълъс. Не го познаваше такъв. Изведнъж стана млад, почти момче и тя си пожела по-често да го кара да се смее.

– Не вярвайте на стария морски вълк – рече шеговито той. – Вместо сърце в гърдите си има огромен рак, а във вените му тече солена вода.

Глори се усмихна приятелски на стария моряк, който беше клекал на палубата и плетеше въже. Пръстите му се движеха с такава скорост, че работата му изглеждаше като детска игра. Ала като се вгледа по-внимателно, Глори разбра, че никак не е лесно да сплетеш кълчищата в здраво въже. Когато се отдалечиха, Никълъс ѝ обясни, че човек като Мак е рядкост между моряците.

– В известна степен вторият подофицер има най-трудния пост на един кораб – поясни той. – Нито е офицер, нито е част от екипажа. Получава двойна моряшка заплата, но непрекъснато балансира между двете страни. Мак е от малкото мъже, които се справят без усилие. И офицерите, и екипажът го приемат безрезервно.

Глори беше абсолютно сигурна, че в гласа му трептеше искрено уважение. Очевидно Никълъс Блекуел се чувстваше дълбоко свързан със стария шотландски моряк.

Когато се върна в кабината си, Глори почете малко преди вечеря. Никълъс строго ѝ нареди да не излиза от кабината си без Джошуа Пинтасъл, Мак или самия него и в никакъв случай да не се качва на палубата без придружител.

– Бях принуден да наема много нови хора – обясни сухо той – и все още не зная на кого мога да разчитам. – Сивите очи потъмняха. – Не всеки мъж успява да се овладее, щом види жена като вас.

Глори отново не беше сигурна дали капитанът е искал да ѝ направи

комплимент или да я обиди. Сега се запита дали пък не беше имал предвид самия себе си. Стана ѝ ясно, че точно на това се надяваше. А може би той беше дал същите нареждания и на другите две пътнички. Не беше виждала Розабел от няколко часа, а с другата, мадам Лафарж, щеше да се запознае на вечеря. Когато я уведоми за това, той вдигна вежда и се усмихна с едва прикрита ирония и тя бе сигурна, че я очаква изненада.

Корабът скърцаше и се носеше напред в постоянен ритъм, който в началото ѝ подеждаше успокояващо. Ала след като поседя доста време в тясната кабина, Глори усети, че стомахът ѝ беше на друго мнение. Трябваше да излезе на чист въздух, преди да ѝ стане още по-зле. Излезе от кабината си и се запъти към стълбичката за втората палуба с надеждата да зърне някого от тримата си придружители. Соленият бриз я съживи и тя се изкатери смело по стълбичката. Беше толкова приятно да диша с пълни гърди чистия, свеж въздух.

Прегърси палубата с поглед, но не забеляза нито един от тримата офицери. Тъй като беше убедена, че ще се появят скоро, остана облегнатата на релинга.

– Какво красиво малко същество – проговори дрезгав мъжки глас зад гърба ѝ.

Глори се обърна рязко и се озова пред едър тип, висок почти колкото Никълъс, с мускулесто тяло и яркочервена коса. Тя му се усмихна невинно.

– Виждали ли сте мистър Пинтасъл или капитана? – попита тя, но той, изглежда, не я чу. Очите му бяха устремени към връхчетата на гърдите ѝ и тя усети как се изчервява под безсрамния продължителен поглед. – Попитах ви дали сте виждали мистър Пинтасъл или...

– Чух какво попитахте, ангелче. Името ми е Джаго. Джаго Дод. А вие?

– Трябва непременно да намеря мистър Пинтасъл – настоя Глори.

Мъжът не се изненада от опита ѝ да избегне прекия отговор: не беше очаквал дори да чуе гласа ѝ. Изненада се, че дамата не се обърна и не избяга. С белязаната си буза и тридневната брада Джаго Дод съвсем не изглеждаше като салонен лъв.

– Името ми е Глория Самърфийлд – отговори тя и му подаде стройната си ръка. – Идвам от Чарлстън.

През целия си живот Джаго Дод не се беше смайвал така. Лицето му засия в широка усмивка и той измери елегантно облечената жена пред себе си с втори, много по-внимателен, поглед. Никога не беше

разговарял с истинска дама и фактът, че тя го удостои с учтив отговор, веднага промени отношението му към нея. Първоначално имаше намерение да достави наслада на очите, а при случай и на ръцете си, когато я срещне някъде сама. А сега изведнъж усети дълбоко в себе си желание да закриля тази млада жена, която се вираше спокойно в обезобразеното от ножове лице с рунтави, сраснали вежди и му се усмихваше, като че беше най-красивият ѝ обожател.

– Ще ви отведе при него – заяви той, макар да знаеше, че няма право да прекъсва работата си с кълчищата. Ала следващият моряк, който я срещнеш, можеше да ѝ стори зло.

Двамата се запътиха към носа на кораба. Джаго Дод се оглеждаше бдително наляво и надясно и държеше настрана Останалите моряци. Мрачният му вид ги предупреждаваше да не се доближават. Когато стигнаха носа, намериха там капитана вместо първия моряк и бяха посрещнати доста неприветливо.

Джаго обясни с няколко думи защо бе довел Глори, обърна се рязко и се запъти обратно към работното си място.

– Нали ви казах, че нямате право да излизате сама на палубата! – изсъска Никълъс.

– Не можех да остана долу. Имах нужда от чист въздух. Бях уверена, че ще намеря някого от вас на палубата, и така стана.

Никълъс се намръщи още повече. Припомни си Джаго Дод и въздъхна. От всички мъже, които Глори можеше да помоли за помощ, Джаго беше най-опасният. Защо тази жена отказваше да разбере, че мъжете полудяват, щом я видят? Той прокле глупостта ѝ и се обърна към нея:

– В момента съм много зает. Елате, ще потърсим Джош. – Той стисна ръката ѝ и я поведе към кърмата, където младият подофицер с ентузиазъм заяви, че е готов да я придружава. Никълъс се намръщи още повече и се отдалечи.

След първата обиколка на палубата Джош и Глори станаха приятели.

– Приятно ми е да съм независима – довери му тя. За първи път, откакто беше заминала, се замисли за дома. – Нямах представа, че свободата опиянява. Понякога ми се иска изобщо да не се връщам.

– Разбирам ви – отвърна Джошуа. – Това е една от причините, поради които не пожелах да работя за баща си. Или поне не веднага. Исках да се грижа сам за себе си. Трябваше ми време да разбере що за човек съм.

– Прав сте – усмихна се Глори. – Откакто баща ми не е между нас,

домът ни се промени. Нещо липсва. Нямам никакво желание да се върна.

– Познавах баща ви само бегло, но съм сигурен, че е бил чудесен човек. Капитанът много го уважаваше.

– Благодаря ви. – Глори отмести поглед. Слънцето потъна зад синия хоризонт и небето стана пламтящо-червено. – Скоро ще се стъмни – отбеляза тихо тя. Не искаше да говори за баща си. Тъгата я задушаваше. – Май е по-добре да слеза в кабината си. – Когато се запътиха към стълбичката, тя откри Натан. – Прощавайте, мистър Пинтасъл – обърна се тя към придружителя си, – бих ли могла да поговоря за момент със... слугата си?

– Разбира се.

Глори се убеди, че никой не ги наблюдава и издърпа брат си към релинга.

– Всичко наред ли е? Добре ли се отнасят с теб?

Натан се ухили толкова широко, че блеснаха всичките му бели зъби.

– Тъй вярно, мис Глори. Много са добри с мен. Натъпках се с пушено месце и овесена каша. Е, не е като вирджинската шунка, но е много добро.

Глори избухна в смях и затисна устата си с ръка.

– Дръж се прилично, Натан, чуваш ли!

– Тъй вярно, мис Глори.

Младата дама хвърли бърз поглед през рамо и го смушка в ребрата.

– Казах да се държиш прилично!

– Добре съм, Глори, наистина. Подслониха ме при екипажа. – Той погледна към чакация първи офицер и попита: – Още едно завоевание?

– Мистър Пинтасъл е чудесен младеж.

– Убеден съм. Даже от това разстояние му личи, че е готов да се нареди в тълпата на обожателите ти.

– Кълна се, че от ден на ден заприличваш все повече на татко! – извика с добре изигран ужас Глори.

Натан се усмихна на думите ѝ и изпъчи гърди.

– Не бива да карам мистър Пинтасъл да чака – извини се тя и се сбогува.

– Тъй вярно, мис Глори.

Девојката поклати глава и се върна при първия офицер, който я заведе до кабината ѝ. След като видя Натан, тя се почувства по-добре: брат ѝ изглеждаше напълно доволен. Щом го хранеха и се отнасяха

добре с него, значи живееше много по-добре, отколкото в Самърфийлд Мейнър. Глори се запита какво ли бе предприела майка и, след като бе открила, че дъщеря ѝ и новият роб са изчезнали. Сигурно е побесняла от гняв и е потрошила няколко скъпоценни вази, помисли си с иронична усмивка. Как ли ще ми се кара, когато се върна? – запита се и в сърцето ѝ пропълзя страх. Но докато Натан беше на Север и свободен, тя щеше да понася спокойно майчините упреци. Глори беше убедена, че накрая ще успее да вразуми майка си. Най-важното беше да отдалечи Натан от живота ѝ веднъж завинаги.

Скоро след падането на мрака Никълъс дойде в кабината ѝ, за да я придружи на вечеря. Тя се изненада приятно, като видя, че капитанът носеше добре ушит тъмносив сюртук с морскосини панталони. Обицата бе изчезнала от ухото му и Глори неволно се запита дали я е свалил заради нея. Той изглеждаше дяволски красив и тя усети известна несигурност. Дося ѝ се да свали безрадостната траурна рокля и да сложи нещо, което да му направи впечатление. Когато той се обърна, за да ѝ отвори вратата, тя смъкна малко деколтето на роклята си.

– Джошуа ще ни прави компания – каза Никълъс. – И естествено мадам Лафарж.

Двамата тръгнаха към изхода. Капитанът изглеждаше по-спокоен – но не и когато не се чувстваше наблюдаван. Тогава или мръщеше чело, или се усмихваше иронично.

– Добър вечер – проговори тържествено капитанът, когато влязоха в каюткомпанията. Масивна дървена маса, покрита с платно, и дъбови столове представляваха скромната мебелировка. На масата бяха поставени тежки порцеланови чинии, помещението беше осветено от месингова лампа с рибено масло. – Джошуа, вече познавате мис Самърфийлд.

– За мен е удоволствие да ви видя отново. – Първият подофицер я посрещна с топла усмивка.

Глори прие комплимент с благодарствено кимване. След това се обърна към втория гост и усмивката замръзна на устните ѝ.

– Мис Самърфийлд, ще позволите ли да ви представя мадам Лафарж? – продължи развеселено капитанът.

Глори с мъка успя да промърмори няколко учтиви думи за поздрав.

– Радвам се да се запозная с вас. – Дебелата жена размаха парфюмираната си къричка. Ароматът беше толкова силен, че Глори едва не се разкиха. Докато тя носеше една от просто ушитите си траурни рокли, непознатата се бе напъхала в ексцентричен костюм от яркочервен сатен. Деколтето беше толкова изрязано, че Глори се уплаши: пищните гърди

на жената можеха всеки момент да се изсипят върху масата. Дебелият слой оризова пудра и яркият грим я превръщаха в гротескна карикатура.

Никълъс помоли Глори да заеме мястото срещу другата жена. Без повече забавяне им сервираха проста вечеря от рибена супа и курабии.

– Капитанът каза, че отивате на Север – заговори мадам Лафарж, докато Глори си сервираше риба.

За нейна изненада ястието се оказа много вкусно. Тя си сложи още една порция, защото изведнъж се сети, че не е хапвала нищо, откакто напуснаха плантацията.

– Да, отивам в Ню Йорк.

– Ние с Розабел ще слезем от борда в Кейп – съобщи дебелият жена. – Имате ли нужда от работа, момиче? С удоволствие ще ви вземем с нас.

Глори вдигна рязко глава и вилицата замръзна на път към устата и.

– Какво... какво работите? – Надяваше се, че инстинктът я е излъгал. Не беше възможно капитан Блекуел да общува с такива жени. Ала когато Джошуа Пинтасъл се покашля и се отвърна със зачервено лице, истината блесна.

Мадам Лафарж избухна в сърдечен смях.

– Много е сладка, Ники, момчето ми! Знаеш ли колко пари ще дадат за нея в Кейп! – Дебелобузото, посипано с пудра, лице се обърна отново към Глори. – Ние с Роза имаме най-древната професия на света – свирим пред мъжете на флейта, миличка. – Тя се изсмя високо, плесна се по дебелият бедрен и Глори се изчерви до корените на косата. Ако имаше подръка пистолет, щеше да прати Никълъс Блекуел там, където нямаше да му трябват жени с най-стария занаят на света – нито пък дами!

За втори път, откакто се познаваха, Никълъс Блекуел се усмихна от сърце. В сивите очи заискри потискан смях. Глори побесня от гняв. Този човек я подлудяваше! Още от самото начало знаеше, че двете жени са... дами на нощта и не прояви поне малко почтеност да ѝ го каже! Един джентълмен никога не би предложил на изискана млада дама да пътува с подобни спътнички, камо ли пък да сподели кабината с една от тях. Подигравателният вътрешен глас ѝ напомни, че предложението всъщност не беше негово. Идеята да пътува с „Блек Спайдър“ беше нейна.

Решена да не му обръща внимание и да докаже светската си опитност, Глори се обърна с особено внимание към мадам Лафарж.

– Къде е Розабел тази вечер? – попита с овладян глас тя.

– Чувства се зле, ако разбирате какво искам да кажа. – Тя се ухили и намигна съзаклятнически на Глори, която изобщо нямаше представа за какво става дума – но се престори, че ѝ е ясно.

– Цял следобед помагаше на Смути, но сега спи в кабината.

– Смути ли?

– Така наричат корабните готвачи – обясни Джошуа.

– Разбирам.

– Нашата Роза е много добро момиче – продължи мадам Лафарж. – Не е особено умна, но е добро момиче. Наистина е жалко, че я сполетя тази беда, но в нашия занаят всичко може да се случи. Имахме късмет, че капитанът е толкова мил човек.

Никълъс се отпусна в стола си, без да се намесва в разговора. Явно беше решил да играе ролята на наблюдател. Глори се усмихна малко глупаво и си пожела да знае за какво точно се говореше. Всички останали явно бяха осведомени, но затвореното лице на Джошуа я предупреждаваше да не разпитва повече.

– Днес беше много топло – каза тя и дори Никълъс изглеждаше благодарен, че е сменила темата на разговора.

– Наистина става все по-топло – потвърди Джошуа. – При това горещините едва започват.

Никълъс се включи в разговора с няколко кратки забележки, а мадам Лафарж веднага изнесе цяла лекция колко по-трудно е да си изкарваш хляба в леглото при такава горещина.

След като успя да преодолее смущението си, Глори откри, че хареса дебеланата. По време на вечерята Никълъс размени с нея само няколко думи, затова тя съсредоточи цялото си внимание върху Джошуа Пинтасъл. Никога нямаше да прости на капитана, че се бе забавлявал за нейна сметка. Хареса ѝ, когато забеляза, че доволно усмихващата се уста на мъжа до нея се е опънала в тънка неодобрителна линия.

Глори опита ликьора, който им поднесоха, усмихна се сладко и затрепка с гъстите си ресници.

– Разкажете ми, мистър Пинтасъл, как човек като вас, който без съмнение произхожда от добър дом, се е наел на служба при капитан Блекуел?

Недвусмисленият намек беше, че човек като младия подофицер заслужава много по-добра участ от службата при толкова груб капитан. Сивите очи на Никълъс потъмняха и Глори испита ядно задоволство. Ударът беше улучил целта.

– Ще разрешите ли да запуша? – попита капитанът и извади пура от

джоба на жилетката си.

Глори вдигна вежди. След вечеря джентълмените се оттегляха с бренди и пури в салона. Но може би на кораба царяха други привички.

– Разбира се – отговори любезно тя, макар че не понасяше невъзпитанието.

Никълъс предложи пура на подофицера си, но той отказа. Без да се трогва, капитанът запали своята и се обви в облак синкав дим. Глори стисна здраво зъби, за да не се закашля, макар че всъщност харесваше аромата на пурите.

Джошуа отклони умело вниманието и, като заразкава за себе си.

– Винаги съм обичал морето. Вероятно прекарвам повече време на кораба, отколкото на сушата. Баща ми беше капитан почти двадесет години. Сега притежава флота от пътнически кораби, които кръстосват между Ню Йорк и Ливърпул. Един ден ще поема компанията, но дотогава искам сам да се грижа за себе си. Вече три години съм при капитан Блекуел. Той ме научи на много неща.

– Сигурна съм, че е така – отговори със сладко гласче тя. Спомни си момичето в кабината си и изведнъж се запита какви по-точно умения беше овладял младият подофицер. – Наистина имах късмет, че капитанът беше така любезен да не ме изостави в сегашната ми ситуация – продължи тя, но сама съзна, че думите ѝ прозвучаха неискрено. Засега гостоприемството на капитана беше повече от оскъдно.

– За нас е удоволствие да ни гостува такава красива дама – отправи ѝ комплимент Джошуа.

– О, много ви благодаря, мистър Пинтасъл, толкова сте любезен.

– Напротив, напротив, мис Самърфийлд. Няма думи, които да опишат красотата ви. – Очите му проследиха линията на шията ѝ и Глори усети колко огнен беше този поглед. Никълъс се намръщи още повече. Джошуа веднага усети неодобрението на капитана и се обърна към него: – Не сте ли и вие на моето мнение, капитане?

– Уверявам ви, Джошуа, че напълно съзнавам колко очарователна е мис Самърфийлд... както го съзнава и тя.

Глори се скова. Това вече беше истинският капитан Блекуел със съмнителните му комплименти и наглите забележки. Джошуа се усмихна смутено.

– Исках само да кажа, че се наслаждаваме на компанията ѝ.

– Вече го направихте, Джош. – Сивите очи станаха още по-студени. Ако не беше наясно с мотивите му, Глори щеше да помисли, че ревнува.

– Е, не ми се ще да се оттегля толкова рано – намеси се в разговора

мадам Лафарж, – защото знам, че така вредя на занаята! – Тя се изсмя гърлено. – Но имам нужда от почивка. Щом стигнем в Кейп, няма да имам много време за сън. – Тя намигна на Глори и се ухили широко. – Моля джентълмените и красивата мис да ме извинят. – Тя се изправи, като едва измъкна от стола пищното си тяло.

Глори също пожела да се оттегли. Вече се беше наситила на капитан Блекуел. Очевидната липса на интерес към сътрапезниците я объркахе и ожесточаваше. Или наистина беше наранена само суетността ѝ, както твърдеше капитанът?

– Мисля, че и аз ще се оттегля – проговори сковано тя.

Джошуа Пинтасъл се надигна, за да отмести стола ѝ. Грубите греди на пода проскърцаха тревожно.

– За мен ще бъде особена чест, ако ми позволите да ви придружа до кабината, мис Самърфийлд – каза той и мекият му глас предрезгавя от вълнение.

– Имам да обсъдя още някои неща с мис Самърфийлд – отговори вместо нея Никълъс и погледна остро първия си помощник, за да подчертае, че това е заповед, а не само обяснение.

– Разбира се, капитане. – Джошуа погледна смутено младата дама. – Желая ви приятна почивка, мис Самърфийлд.

– Ще се радвам да ме наричате просто Глори – отговори сладко тя и му се усмихна с цялата си прелест. Капитанът със сигурност нямаше да се зарадва. Отново я обзе злобно задоволство.

– О, много ви благодаря, Глори – отвърна зарадвано момъкът. – А вие ще ме наричате ли Джош?

– С удоволствие.

Тя потисна усмивката си, защото Никълъс беше уловил ръката ѝ и в хватката му нямаше и капка учтивост. Това беше малка победа, но все пак победа. Щом Никълъс Блекуел не се интересуваше от нея, тя щеше да посвети вниманието си на Джошуа Пинтасъл. Щеше да му позволи да я ухахва все едно какво мислеше капитанът!

Никълъс я придружи мълчаливо до палубата. Джаго Дод мина покрай тях и Глори го дари със сияеща усмивка. Никълъс тръсна неодобрително глава и я поведе към едно усамотено местенце до релинга.

– Мислех, че сте ме разбрали. Искам да стоите далече от екипажа.

– Това включва ли и мистър Пинтасъл? Според мен той заслужава доверие.

– Да, включва и него. Джошуа е отличен офицер и е джентълмен. Но другите няма да разберат дружбата ви с него. Трябва ли да ви

напомня – той вдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне в лицето, – че ми обещахте да изпълнявате заповедите ми?

Глори стисна зъби.

– Аз съм просто учтива, и това не може да бъде в противоречие със заповедите ви, капитане.

Никълъс се ядоса още повече. Това момиче беше своенравно, разглежено и невероятно безсрамно. Не само го излъга за целта на пътуването си на Север – той беше твърдо убеден в това, – ами и се опитваше да се меси в отношенията му с екипажа. Да не говорим за проблемите, които му създаваше с присъствието си. Защо, по дяволите, ѝ позволи да остане на борда?

– Аз нося отговорност за вас, мис Самърфийлд – проговори студено той. – Моите мъже са в морето от няколко седмици. Краткият ни престой в Чарлстън само отвори апетита им. Обърнете се и ги погледнете. – Той посочи тримата едри грубияни, които работеха под голямата мачта. – Повечето от тях са свикнали да си вземат всичко, което поискат. Ако им хрумне, че искат да ви имат, само Джош, Мак и аз можем да ги спрем. Ако продължавате да флиртувате с Джош, той отпада.

– Да флиртувам! Как смееете да ме обвинявате, че флиртувам! Двамата просто разговаряхме учтиво. Вие изобщо не ми обърнахте внимание, а с мадам Лафарж нямаме нищо общо.

Той впи поглед в очите ѝ; после издиша бавно и шумно.

– Понякога ми се иска да имахте...

Очите на Глори се разшириха от ужас. Тонът му беше толкова обиден, че кръвта ѝ закипя. Едва сега забеляза, че буреносните сиви очи пламтяха, вената на врата пулсираше силно, мускулите на лицето потръпваха от гняв и възбуда. Устните бяха здраво стиснати, но с това като че ли я привлякоха още по-силно. Спомни си колко топли и твърди бяха през онази нощ и потрепери. Сърцето ѝ заби по-силно и тя прокле слабостта си.

Никълъс Блекуел беше негодник и парвеню. Жените не означаваха нищо за него – той ѝ бе казал това достатъчно ясно. Пръстите ѝ се вкопчиха в коравото дърво на релинга и тя се зарадва на възможността да охлади възбудата си.

– И днес сте отворителен. Същият като при посещението си в имението ни!

– А вие, мис Самърфийлд, сте също така разглежена и своенравна. – Очите му искряха от гняв. Двамата се погледнаха упорито, но Глори не можа да издържа на напрежението и нервно облиза устни.

Никълъс простена задавено.

Вниманието му бе отклонено от груби мъжки гласове, които шепнеха и се смееха само на няколко крачки от тях. Мъжете ги наблюдаваха и той знаеше за какво мислеха – за съжаление и той мислеше същото. Погледна пронизващо Глори, сложи ръка на кръста ѝ и я поведе към коридора с каютите.

Двамата слязоха по стълбичката. Пътят им беше осветен само от една лампа с мътно стъкло. Никълъс спря пред кабината и обърна лицето ѝ към своето.

– Не искам да ми създавате ядове, мис Самърфийлд. Не знам нарочно ли го правите, или не, но изглеждате решена да ми пречите да си върша работата. От днес нататък ще правите само онова, което ви казвам, или няма да излизате от кабината си.

Очите на Глори отново се разшириха. Тя се изправи в целия си ръст и упорито вирна брадичка.

– Как смеете да ме заплашвате? – Изправеният гръб я направи още по-висока и стройна. – Защо го правите?

– Защото се опитвам да ви втъпя, че трябва да бъдете внимателна, малка лисичке. Моите мъже не са свикнали с жени на борда – особено с красиви жени. Играете си с огъня.

Никълъс не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Изражението ѝ ясно издаваше, че не му вярва. Готова да продължи с премерването на силите, тя отвори уста и той видя нежното розово езиче. Мътната светлина на лампата позлатяваше млечнобялата кожа и се пречупваше в бледорусите къдрици.

Изкусителната гледка само засили гнева на Никълъс. Той сграбчи рамото ѝ и я привлече към себе си.

– Сега ще разберете какво се опитвам да ви обясня – проговори дрезгаво той и се сведе над устата ѝ в брутална целувка. Усети как тя се скова от изумление, как устните ѝ се разделиха, за да протестират, но той задълбочи целувката и притисна език между зъбите ѝ. Тя заудря с юмруци по гърдите му, опита се да се изтръгне от прегръдката, но той я стисна още по-силно. Усети вкуса на ликьора, който беше изпила след вечеря. Макар да беше замаян от целувката, това не намали решителността да я убеди с действия във фаталните последствия от глупавото ѝ държание.

Той я притисна безмилостно до стената и вдигна ръцете ѝ над главата. Едната му ръка се плъзна нагоре по бедрото, обхвана дупето и притисна долната част на тялото ѝ към слабините си. Целуваше я диво,

страстно и без да се замисля за чувствата ѝ – също както би направил някой от моряците му. Ръката му се плъзна към пълната гърд и я размачка грубо. Когато връхчето се втвърди под докосването му, възбудата му нарасна. В първия момент не можа да си припомни защо я целуваше с такава жестокост. Всъщност трябваше да бъде нежен, за да реагира тя като онази нощ в каретата.

Ръката му опипваше и милваше пищните гърди, палецът непрестанно дразнеше зърното. Тихият ѝ стон го накара да се осъзнае. Принуди се отново да стане брутален и захапа меките ѝ устни, докато усети вкус на кръв. Едва тогава я освободи.

– Проумяхте ли най-последно? – попита дрезгаво той. Лицето му беше замръзнало в студена маска. – Ето какво ще ви се случи, ако не изпълнявате заповедите ми.

Глори трепереше с цялото си тяло. Разкъсваше се между унижението и гнева. Едва успя да преглътне горчивината от насилствената целувка. Гърдите ѝ се развълнуваха под тънката рокля, от очите лумнаха сини пламъци.

– Как смеете? – изсъска тя, като отчаяно се опитваше да играе ролята на ужасена добре възпитана дама. Ала на бузите ѝ блестяха сълзи. – Как посмяхте да се отнесете така с мен? – Замахна да го удари, но той улови ръката ѝ. – Аз не съм едно от вашите момичета! – изплака ядно тя. – Не съм уличица!

– Онова, което направих, е като проява на нежност в сравнение с другото, което са готови да сторят с вас моряците, Глори. Надявам се, че най-последно ще се вслушате в думите ми.

Тя изтри сълзите си с треперещи пръсти. Преглътна гневния отговор, който напираше на езика ѝ, и изписа на лицето си израз на оскърбено достойнство.

– Изразихте се прекалено ясно, капитан Блекуел. А сега ви моля да ме извините.

7

Глори влезе в тясното помещение, ослепяла от сълзи, и бързо затвори вратата. Облегна се на дебелия дървен греден и затвори очи, за да заглуши режещата болка в сърцето си. Чу как стъпките на Никълъс се отдалечиха по коридора.

След малко въздъхна тежко и се запъти към койката си. Дребната фигура на Розабел се беше свила на кълбо, покрита само с тънък чаршаф. Не биваше да буди момичето, след като ѝ бяха казали, че се чувства зле. Макар че пръстите ѝ трепереха много силно и едва откопчаваше дребните копченца, тя не си позволи да събуди Розабел и да я помоли за помощ. Не можеше да я погледне в очите, не и сега. Първо трябваше да овладее разбунените си чувства.

Винаги когато мислеше за Никълъс, тя се чувстваше жалка и измамена, победена и захвърлена – съвсем различно отпреди. Отново си припомни топлата пролетна нощ и вълшебното пътуване. Мъжът, който я бе целунал тогава, сивоокият рицар, вече не съществуваше и тя се почувства загубена. Като светкавица я прониза прозрението, че човекът, уважаван и обичан от баща ѝ, означава за нея много повече, отколкото бе вярвала досега – повече от Ерик Диксън, повече от всеки друг мъж на света. Но този мъж беше само сън...

Даже баща ѝ се беше излъгал. Постоянно ѝ повтаряше, че Никълъс е различен от другите мъже, човек, на когото се доверява и винаги може да разчита. Колко разочарован щеше да бъде, ако откриеше, че капитанът наистина е безогледният женкар, за когото шушукаха в салоните.

Когато най-после успя да свали роклята си, тя нахлузи презглава тънка копринена нощница и се покатери в горната койка. Макар че се опитваше да се владее, по бузите ѝ се затъркаляха горещи сълзи. Защо беше такава глупачка? Този мъж беше развратник, парвеню, невъзпитан дръвник. Всички в Чарлстън го знаеха. Защо не им повярва?

Тя се опита отново да извика в паметта си образа на капитана, който я спаси от опасната среща с комитета. Припомни си целувката, чувствата, които тя бе предизвикала в нея. Ала картината се разкриви и капитанът отново се превърна в жестокия, нагъл дявол, който тази нощ се държа брутално и безсрамно.

Ала докато лежеше в мрака и си припомняше случилото се в коридора, Глори усети как бузите ѝ запламтяха – дори когато се биеше в

ръцете му, дори когато той нараняваше нежните устни и оскверняваше девственото ѝ тяло с грубите си докосвания, тя го желаше. Досега нямаше представа, че е способна да желае мъж с такава сила. Никълъс Блекуел беше дявол. Жестока, безчувствена твар – тя беше твърдо решена да го мрази.

Имаше чувството, че се е мятала часове, докато заспи. Сънят ѝ беше неспокоен. Буреносно сиви очи, потъмнели от страст, продължаваха да я преследват.

Никълъс Блекуел духна лампата до леглото си. Беше свалил всичко освен панталона. Изтегна се върху завивката и мушна ръце под главата. Скърцането и люлеенето на кораба, които иначе го приспиваха, тази вечер само късаха опънатите му нерви. През последните два часа отново и отново разиграваше в съзнанието си сцената в коридора пред каютата и се чувстваше все по-зле. Нямах друг избор, опитваше се да се оправдае той. Глория Самърфийлд е най-упоритата жена, която познавам – и дяволски наивна, ако не съм се излъгал стопроцентово в нея.

Първо си мислеше, че тя ще се държи с мъжете на борда по обичайния си дързък начин и ще посее безпокойство сред хората му. След като я целуна – ако това изобщо можеше да се нарече целувка, – трябваше да минат часове, докато подреди мислите си. Сега вярваше, че момичето знае твърде малко за мъжете и няма представа на каква опасност се излага. Да, тя имаше повече от достатъчно обожатели, мъже като Ерик Диксън, които се осмеляваха само да държат ръката ѝ. За Глори – сега Никълъс беше убеден в това – кокетството не беше нищо повече от публична игра; тя бе отраснала с тези правила и не можеше да се отърси от тях дори на борда на кораба му.

Ала моряците играеха по други правила. Всеки път, когато се усмихваше на някого от тях, те го приемаха като покана. Това важи дори за Джош, каза си ядно капитанът. Когато я видя да бърби чистосърдечно с Джаго Дод, стомахът му се сви на топка.

Трябваше да го направи. Трябваше да ѝ покаже какво я очаква. Не се съмняваше, че тя е разбрала посланието, скрито в жестоката целувка. Но той никога нямаше да забрави израза на дълбоко разочарование, изписал се на лицето ѝ. Тя му се доверяваше, и то прекалено много. Понякога имаше чувството, че Глори се доверява на всеки мъж, когото срещне, а за жена, тръгнала на дълъг път само с един роб, това можеше да означава катастрофа.

Той се обърна настрана и заудря с юмрук по възглавницата, сякаш това щеше да му донесе желания сън. За кой ли път се запита какво

трябваше да ѝ каже утре и дали тя бе проумяла докрай мотивите на постъпката му. Сигурно нямаше да го поздрави дори с добър ден. Никълъс не можеше да разбере защо тази мисъл го натъжи толкова силно.

Глори се събуди на разсъване. Въздухът в кабината беше сгъстен и влажен и това я потисна още повече. Горещината непрестанно се увеличаваше. Денят обещаваше да бъде още по-топъл от вчерашния. Когато погледна през прозорчето, тя видя, че корабът е хвърлил котва пред непознат бряг. Боровите гори стигаха почти до морето, крайбрежните води бяха обрали с къса, жилава блатна трева. Редица тежко натоварени мулета, които почти не се виждаха под денковете, се движеше към гората.

Глори скочи от койката. Изми лицето и среса косата си, после нави блестящата плитка на здраво руло на тила. Беше неспокойна, щеше ѝ се отново да заплаче, но си обеща да посрещне деня овладяна и решителна: щеше да прави само онова, което капитанът изискваше от нея, и да прекара остатъка от пътуването в кабината си. Не можеше да се справи с този човек. Не понасяше ироничния поглед и самодоволната усмивка, не беше готова да го види отново. Затова извади томчето със стихове, което беше сложила в чантата си. Хенри Уудсуърт Лонгфелоу, „Гласове на нощта“. Седна в единствения дървен стол и се зачете. След малко Розабел се раздвижи в койката си.

– Добро утро, мис Самърфийлд – поздрави момичето и се протегна.

– Защо не ме наричате Глори?

– Чудесно име имате, мис... Глори. Звучи като изгрева на слънцето.

Глори се засмя развеселено.

– Розабел също е хубаво име. Когато го изговаряте, все едно, че пеете.

Момичето се изкиска зарадвано. Изправи се бързо и изведнъж цветът изчезна от бузите ѝ.

– Наред ли е всичко? – попита загрижено Глори и стана да ѝ помогне.

– Нищо ми няма. Само ми се зави свят. И ми се гади.

– Дали защото сме хвърлили котва? – Откакто бяха спрели в плитките води на лагуната, корабът се люлееше и клатушкеше много по-силно.

– Не. Просто сутрин винаги ми става лошо.

Глори кимна, но все още не разбираше на какво се дължеше това

странно сутрешно гадене.

– Когато слезем в Кейп, ще бъда по-добре. Капитанът има приятели там и обеща да ме заведе на място, където ще родя детето си.

Очите на Глори се разшириха. Тя зяпна смаяно момичето.

– Вие... ще имате бебе?

Розабел отново се изкиска.

– Нямам друг избор.

Глори огледа кръглото лице на момичето, а когато сведе очи към издутия корем под тънката нощница, видя, че Розабел наистина беше бременна. Тя облиза внезапно пресъхналите си устни.

– Значи капитан Блекуел ви помага?

– О, да. Той е много добър човек.

– Откога го познавате?

– Доколкото си спомням, за първи път го срещнах, когато бях на четиринадесет години. Той беше един от първите ми клиенти.

– О, божичко! – прошепна Глори. Лицето ѝ побледня и тя се отпусна отново в стола до койката.

– Капитанът обеща да намери хора, които ще се погрижат за мен. Каза, че се гордее с мен, защото искам да задържа бебето.

– Много е любезен – отвърна тихо Глори. Вътрешният глас ѝ подказваше, че това дете е негово. Със сигурност беше негово! Бруталният мъж, който снощи я нападна в коридора, не беше великодушен. Никълъс Блекуел бе взел на борда майката на незаконното си дете, за да я свали на някое забравено от бога място, а бедното, глупаво момиче му беше благодарно за помощта. Боже, това беше най-страшният грях, за който беше чувала досега. Как смееше този човек да се държи така с жените!

Докато Розабел се миеше и обличаше, Глори отново се опита да чете. Стараеше се да не трепери, прилежно обръщаше страниците. Когато свърши, Розабел се усмихна на спътницата си и излезе от кабината, за да подиша чист въздух на палубата. Глори не можеше да обвинява бедното момиче. Но тя никога нямаше да прости на Никълъс Блекуел. Най-умното беше да не се мярка повече пред очите му.

Глори прекара целия ден и утрото на следващия в затвора на кабината си. Изпрати Розабел в столовата с безброй извинения за отсъствието си. Измисли си главоболие, после и морска болест. Джошуа Пинтасъл пожела да я посети, но Глори не му отвори. Само Розабел имаше право да влиза. И Смути, брататият стар готвач, който ѝ носеше храната. Естествено и Натан.

Като чу, че е болна, той отиде да я види. Тя го увери, че има само лек пристъп на морска болест.

– Все още ли се отнасят добре с теб? – попита загрижено тя, когато останаха сами.

– О, да. Не ми обръщат особено внимание и така е най-добре. Корабният таласъм ми подшушна, че повечето от първоначалния екипаж заболели от малария. Капитанът наел хора от Барбадос. Разнородна купчина.

– Вече говориш като истински моряк – усмихна се Глори.

Натан се ухили. Красивото му лице изглеждаше момчешки свежо.

– Прекарвам повечето време при Смути, помагам му да приготвя храната. Нещо като кухненски прислужник. Така дните минават бързо.

– Надявам се скоро да стигнем в Ню Йорк. – Тя извъртя очи към небето.

Натан я огледа недоверчиво.

– Наистина ли си добре? Искам да кажа, извън пристъпа на морска болест?

Глори избягна погледа му.

– След ден или два ще бъда много по-добре.

– А капитан Блекуел? – продължи да разпитва той. – Прилично ли се държи? Чух разни слухове за него. Мъжете разправят, че е женкар.

– Нали ти казах, че всичко е в ред! – извика тя по-разгорещено, отколкото беше възнамерявала.

Натан я погледна, сякаш не и вярваше; после се обърна към вратата.

– По-добре да се кача на палубата, иначе ще си помислят, че нещо не е наред. Ние, черните – продължи той с южняшки акцент, – нямаме работа в кабината на миси.

Глори се засмя, стана от стола си и го целуна по бузата.

– Утре ще се видим – увери го тя и го изпроводи до ниската дървена врата.

След три часа Глори лежеше в койката си и си мечтаеше как ще слезат в Ню Йорк, когато някой настойчиво почука на вратата.

– Аз съм Мак, отворете, момиче.

– Аз... не се чувствам добре, Мак. – Това беше истина. В тясната ниска кабина не достигаше въздух и стомахът ѝ бе започнал да се бунтува. На всичкото отгоре корабът се люлееше все по-силно. За стотен път този ден Глори прокле Никълъс Блекуел и се надигна.

Веднага ме пуснете да вляза, момиче, или ще изкъртя вратата!

Глори скочи от койката. Озова се с две бързи крачки до вратата и отвори. Мак стоеше в коридора с широка усмивка на зачервеното лице.

– Е, слава богу. Виждам, че не сте вече толкова зле. Трябва само да си напълните дробовете с морски въздух и аз ще се погрижа да получите солидна порция.

Глори отвори уста да протестира, но веднага я затвори. До Ню Йорк имаше още много път и Мак беше прав – тя имаше спешна нужда от чист въздух. Щом Мак е при мен, оправда се тя, Никълъс Блекуел няма да посмее да се доближи.

Мак я измери от глава до пети и попипа дългите набрани ръкави на роклята ѝ. После сведе поглед към безбройните поли.

– Веднага да свалите фустите. Навън е прекалено горещо за такива одежди. Никога няма да разбере защо жените се труфят с толкова много поли. Понякога си мисля, че нямат и капчица разум.

Глори огледа затворената си дневна рокля и кимна. Мак беше напълно прав. Трябваше веднага да се отърве от фустите.

– Почакайте ме – помоли тя.

Мак се отдалечи. Глори се съблече бързо и отвори вратата с благодарна усмивка и значително по-добро настроение. Пое ръката му и двамата тръгнаха по коридора. Хладният въздух я ободри, а щом се качиха на палубата, стана още по-добре.

– О, Мак – прошепна тя, изпълнена с радост, че е отново навън, – много ви благодаря, че ме изведохте.

Тънки кичури бледоруса коса се изплъзнаха от шиньона, вятърът ги развя и Глори се почувства като новородена. Каква глупачка беше да позволи на Никълъс Блекуел да я сплаши. Този човек беше недодялан селяк без маниери. Никога вече нямаше да му позволи да ѝ досажда.

Двамата обиколиха палубата и много скоро Глори се улови, че търси с поглед едрата мъжка фигура, която си беше заповядала да мрази.

– Той е под палубата – обясни Мак и младата жена поруменя. Как беше отгатнал мислите ѝ? – Явно сте се карали жестоко. Много отдавна сме заедно, но никога не го бях виждал такъв. Пред другите се преструва, но мен не може да измами. Те си мислят, че е препил или нещо подобно, но аз го познавам отдавна и знам какво му е на сърцето.

Макар че се беше заклела да го намрази, това съобщение я оживи.

– Наистина ли мислите, че е развълнуван?

Мак кимна. Пясъчни къдрици нападаха над червеникавите вежди.

– Чувства се адски зле. Няма ли да ми разкажете какво стана?

Глори поклати глава. Как да обясни на Мак какво ѝ бе сторил

Никълъс?

– Имам идея – каза той и бузите ѝ пламнаха. – Вие сте красива женичка, Глори. Видях го още когато се качихте на „Спайдър“. Но другите – хората от екипажа, нали разбирате, – те не могат да проумеят колко сте мила. Те виждат само момиче в хубави дрешки. Капитанът много се тревожи за вас, все се бои, че ще попаднете в бурно море. Не може през цялото време да ви надзирава.

Глори поклати сърдито глава.

– Мога и сама да се грижа за себе си.

– Знам от капитана, че можете цял куп неща, но не вярвам, че ще съумеете да се опазите от мъжете на борда. – Той я огледа изпитателно. – Докато сте живели в голямата плантация, винаги е имало кой да ви наблюдава.

– Прав сте – въздъхна Глори.

– Ники непрекъснато мисли за вас, момиче. Никога не го бях виждал така нещастен, както когато излезе от кабината ви.

Глори сведе глава.

– Той искаше само да ме сплаши.

– Това не е вярно – отговори спокойно Мак.

Двамата се запътиха към мястото, където натрупаните дърва образваха естествена защита от вятъра.

– Виждам нещо в очите ви, момиче. Нещо, което ми подсказва, че мога да ви имам доверие – и Ники също. – Той присви очи срещу слънцето, сякаш трябваше да вземе решение. – Капитанът е имал много труден живот. Майка му избягала и го изоставила, когато бил още хлапе в панталонки. Баща му не успял да преодолее загубата. Оженил се повторно само за да даде майка на момчето. Но не се получило – нито за Александър, нито за Ники. Затова момъкът решил да се махне от къщи, когато бил само на дванадесет години, и се наел на един кораб. Тогава се запознахме. Работеше по-упорито от всяко момче, което е решило да напредне. Щом навърши двадесет и една, взе диплома за офицер. Веднага след това почина баща му. Когато Ники избяга от къщи, баща му притежаваше най-голямата търговска флота на източното крайбрежие. Но при завръщането му беше останал един-единствен лек кораб. Ники пое фирмата. Работеше по осемнадесет часа на ден, за да изгради флотата, която притежава днес. Натрупа голямо богатство. – Мак я помилва по бузата и се загледа към морето. – Трябва му момиче, с което да сподели живота си. Жена, на която да вярва – и да се научи да я обича. Жена, която отговаря на любовта му.

Глори усети как в гърлото ѝ се надигна горчивина.

– Доколкото съм чувала, Никълъс Блекуел получава повече от достатъчно любов.

– О, той има много жени, ако говорите за това, но не е същото.

– Може да има жена и дете, ако се ожени за Розабел. Това е негов дълг. Защо бяга от отговорност?

– Розабел? – извика смаяно Мак.

– Защо позволява друг да отгледа детето му? – В сините очи на Глори лумнаха гневни пламъци.

– Нямам представа какво ви е наприказвала малката, но капитанът няма нищо общо с бебето, дето е в корема ѝ. Той я съжалява, нищо повече. Направи всичко, за да намери добри хора, при които да я настани, но не защото го гризе съвестта. Той си е такъв. Обича да помага.

Глори разбра, че Мак казваше истината. От сърцето ѝ падна камък. Вятърът стана още по-свеж, слънцето засия по-ярко отпреди.

– Благодаря ви, Мак – прошепна тя. – Много ви благодаря, че ми отворихте очите. Няма да съжалявате.

– Знам, момиче. Дълбоко в себе си Ники също го знае. Ако беше другояче, щеше да му се скъса сърцето.

– Къде е той, Мак?

– В кабината си.

Глори се поколеба, но само за миг.

– Ами ако някой ме види?

Мак се ухили.

– Бързо се учите, момиче. Елате, ще ви заведа долу.

Той я преведе по коридора, провери още веднъж дали бяха сами и изчака на стълбата, докато тя почука на вратата на капитанската каюта. Сърцето ѝ биеше лудо в гърлото и тя облиза пресъхналите си устни. Когато Никълъс отвори и застана пред нея само по риза и с мрачно лице, ѝ се дощя да избяга.

– Здравсти – промърмори той, опитвайки се да скрие изненадата си. Щом видя, че Мак я е довел, кимна и я покани вътре. – Не биваше да идвате – отсече сърдито той. – Дори с Мак.

– Аз... знам – отговори тихо тя. Погледна голите гърди и широките рамене и скри ръце зад гърба си. – Моля ви, капитане, не ме разбирайте погрешно. Дойдох само защото исках да се извиня за ядовете, които ви създавам.

Никълъс видя, че тя се страхува от него и се прокле за стотен път този ден. Взе ризата си и ѝ посочи тежкия дъбов стол. Когато Глори

седна, той се настани насреща ѝ на ръба на широката койка.

Глори го погледна пронизващо.

– Естествено това не извинява поведението ви – заговори тя с внезапно пламнало желание за борба. Никълъс се усмихна развеселено. – Държахте се отвратително и аз никога няма да го забравя.

И той изпитваше същото.

– От друга страна – продължи тя, – предполагам, че сте се опитали да ми изясните каква опасност ме заплашва. – Погледът ѝ се отдели от неговия и той съзна колко неловко се чувстваше тя. – Аз съм малко навивна, капитане, но не съм глупачка. Там, откъдето идвам, царят други нрави. Жените няма от какво да се опасяват. Никога не съм общувала с подобни мъже. Просто не разбирах.

– А сега разбирате ли?

– Да. – Тя говореше съвсем тихо. – Сега разбирам. – Стана и се обърна да си върви, но той я задържа за ръката.

– Глори?

– Да?

– Аз също съжалявам.

Тя изкриви лице, припомнила си последното му извинение.

– За какво съжалявате, че не ви послушах веднага ли?

– Не. Съжалявам, че ви причиних болка. Загубих търпение и... просто не знаех как другояче да ви втъпя да се пазите.

Лицето му изразяваше искрена мъка и Глори му повярва. Отново ѝ заприлича на мъжа, какъвто беше през нощта на пътя – загрижен, мек, готов да я защитава. Впи поглед в устата му, която беше загубила строгостта си и изглеждаше пълна и примамоваща. Пожела си да я целуне, както бе направил тогава. Но само кимна и се запъти към вратата. – Ще ни правите ли компания на вечеря? – попита официално той и тя кимна зарадвано.

– За мен ще бъде чест – отговори тя и отново го погледна. Беше готова да се закълне, че сивите очи пламнаха.

– Тогава до довечера.

Веднага щом вратата се затвори зад гърба ѝ, Никълъс съжали за импулсивното си решение. Защо не остана на разстояние? Смая се, когато я видя да влиза в кабината му: беше убеден, че никога вече няма да му заговори. Той беше длъжен да се извини пръв, не тя. Тази жена заслужаваше почтено отношение. Но той не умееше да се извинява – и го правеше колкото се може по-рядко. Не биваше да търси отново близостта ѝ. А сега нямаше избор.

Не му хрумна нищо по-добро, освен да пропусне вечерята. Изпрати Джошуа Пинтасъл да го замества. След вечеря ги видя да се разхождат по палубата. Скри се в сянката и ги проследи с поглед. Те не го забелязаха. Глори изглеждаше по-сдържана от обикновено и изобщо не удостои с поглед моряците. Явно урокът му даваше плодове.

– Опънете платната! Предното платно поема вятър! – изрева ядно той, обърнат към мъжете, които даваха вахта от дясната страна на корабта. – Побързайте, мързеливци!

– Не си изкарвай яда на тях, момче. – Макдугъл вървеше към него с широко разкрасени крака, както беше свикнал след дългите години в морето.

– За кого, по дяволите, говориш?

– Говоря, че ако искаш да се разходиш с момичето по палубата, трябва да идеш и да го попиташ.

– По дяволите, Мак, момичето няма нищо общо!

– Наистина ли?

– Разбира се, че не. Поемаме курс към Булс Хед Бай. Утре вечер трябва да хвърлим котва в залива.

– А ти ще хвърлиш котва при мистрес Джинджър, така ли?

– Защо не? Напредваме добре. Мъжете имат нужда да слязат на сушата, аз също.

– А момичето няма нищо общо.

– По дяволите, Мак, току-що ти казах, че тя няма нищо общо!

– Добре, добре, щом ти го казваш. – Шотландецът се запъти към моряците, които навиваха въжетата. – Булс Хед Бай. Добре звучи. Лека нощ, капитане.

Острият вятър изду платната и мачтите заскърцаха. Пълната луна окъпа водата в млечна светлина. Корабът приближаваше Булс Хед Бай. Никълс гледаше към обраслия с дървета бряг, ясно различим в мрака. От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. Малко по-настрана светеха лампите на пристанищната кръчма, които мамеха моряците да слязат на брега.

На горния етаж в съседната къща живееше Джинджър Макинс, добре сложена жена с коса, черна като морето през нощта, и кожа, бяла като гребените на вълните. Една вечер в обятията на Джинджър щеше да отслаби напрежението, което го подлудяваше. Щеше да остави на борда само няколко души. Джошуа Пинтасъл вече беше изразил готовност да се грижи за Глори. Моряците сяха да прекарат нощта на сушата, да вдигнат котва на разсъмване и с малко повече късмет да наваксат

изоставането още същия ден.

– Свийте платната – заповяда рязко капитанът. Корабът се плъзга-ше безшумно по вълните. Скоро дойде и заповедта да спуснат котва. Чу се силен плисък. Котвата се хвана за дъното, веригата се опъна и кора-бът спря в спокойната вода на залива.

Тъй като бяха вечеряли още преди няколко часа – Никълъс се нах-рани в кабината си, – мъжете чакаха нетърпеливо слизането на сушата.

– Очаквам ви отново на борда преди първата ивица дневна светли-на – напомни им капитанът. – Който се мотае, ще си има работа с мен.

Той изчака всички свободни моряци да се настанят в лодките и да отплуват. Повечето се хилеха очаквателно. В Булс Хед Бай гъмжеше от главорези и безделници – но уличниците бяха красиви и пламенни. Джинджър беше най-желаната и най-скъпата, но винаги намираше вре-ме за Никълъс. Тази вечер сигурно нямаше да направи изключение. Мъ-жът усети познатото присвиване в слабините.

– На сушата ли ще слезем? – Глори се присъедини към него и прос-леди как последните моряци слизаха в лодките по тесните въжени стълбички.

– Само мъжете.

– Мадам Лафарж също слиза, нали? И Розабел.

– Роза не се чувства добре. Има нужда от твърда земя под краката си. Мадам Лафарж смята да упражни занаята си и да спечели малко пари.

– Разбирам. – Бузите ѝ пламнаха. Никълъс изглеждаше разсеян и тя отново се запита защо последните две вечери не беше дошъл в столова-та. Беше ѝ крайно неприятно, че отново се държи на разстояние.

– Джошуа ще остане на борда – обясни той.

– Защо не мога да слеза на сушата с вас? – попита тя и той отместа поглед – с подозрителна, гузна бързина, каза си сърдито Глори.

– Защото имам да уреда някои неща. Освен това Булс Хед Бай не е място за дама.

– Щом съм с вас, не може да ми се случи нищо лошо – възрази тя.

– Ще бъда твърде зает, за да пазя добродетелта ви.

– Не сте справедлив. Другите жени имат позволенията ви. Казаха ми, че могат да ми приготвят гореща баня и...

– Няма значение какво са ви казали. Ще останете на борда. Не смейте да възразявате. – Той се обърна към Натан, който седеше на па-лубата и Мак му обясняваше как се плете въже от кълчища. – Господар-ката ти ще остане на кораба. Ясен ли съм?

– Тъй вярно, капитан Блекуел.

Глори побесня от гняв. Без да каже дума, тя се обърна и закрочи към носа на кораба.

– Няма нищо лошо да я пуснете на сушата, Ники – помоли го ласкателно мадам Лафарж. – Толкова ѝ се иска да дойде. Ще ѝ вземем стая горе, ще ѝ приготвят хубава баня, после ще поседят с Роза на бара, докато аз спечеля малко пари.

– В никакъв случай. Мястото не е за дама. Срещат се какви ли не типове.

– Може да вземе някоя от моите рокли – прибави Розабел. – Никой няма да разбере, че е дама. Ще я вземат за обикновено момиче.

Никълъс простена ядно.

– Значи ще я вземат за обикновено момиче? Дъщерята на Джулиън Самърфийлд, кралицата на уличниците!

– Стига, Ники – отговори вразумително мадам Лафарж. – Не бъдете толкова тесногръд. Позволете на момичето да се позабавлява.

– Казах не и няма да отстъпя. Дадох строги указания на нощната стража: щом слезем от борда, никой няма право да напусна кораба.

– Да не би да имате уговорка с мис Джинджър?

– Не се месете в работите ми, жено. Не ви засяга какво правя на сушата.

Розабел се изкиска с разбиране.

– Ние не обвиняваме мъжете, че искат да се отърват от натиска в слабините, капитане.

– Права си – съгласи се неохотно мадам Лафарж. – Русата хубавица го е направила тежък като олово.

Очите на Никълъс потъмниха от гняв.

– Въпреки това не сте прав – добави величествено старата проститутка. – Да оставите мис Глори тук само защото искате да се отървете от напора в панталона.

Никълъс кимна високомерно и се отдалечи.

Скрита зад готварницата, Глори с мъка удържаше желанието си да го блъсне зад борда. Този негодник с черно сърце слизаше на сушата, за да се срещне с някаква си уличница! Уж ѝ се извини, но явно не е бил сериозен. Съжалявал – каква смешка! Никълъс Блекуел не знаеше какво значи искрено извинение. В сърцето ѝ бушуваше луд гняв. Едно беше ясно: тя щеше да отиде в Булс Хед Бай. Щеше да се предреши точно

както бе предложила Розабел, и да потърси двете жени в кръчмата. Щеше да покаже на Никълъс Блекуел, че не може да си играе с нея като с кученце и че няма право да я захвърли само защото гори от нетърпение да задоволи низките си инстинкти. Начинанието не беше чак толкова трудно и непременно щеше да успее – но първо трябваше да убеди Натан да я придружи.

Много ѝ се искаше да срещне капитана някъде на сушата. Щеше веднъж завинаги да му изясни, че няма право да я командва, както командваше екипажа си.

8

– Трябва да ме придружиш на сушата, Натан, чуваш ли, трябва! Ако не дойдеш, ще тръгна сама.

– Намерението ти е опасно, Глори. Капитанът каза да останеш на борда.

– Капитанът може да си говори, каквото си ще. Вече ми омръзна да се подчинявам на капризите му. Нима не искаш да разгледаме селището? Нали много обичаш приключенията?

– Откога си толкова жадна за вълнения? – попита Натан и Глори неохотно се възхити на безпогрешния му инстинкт.

Тя не искаше приключение. Искаше да се изкъпе като нормален човек, но главно да види със собствените си очи уличницата на капитана – жената, която той бе предпочел пред нея.

– Ще ме придружиш ли, или не? – попита решително тя.

– Няма. Това е заповед на капитана.

– Добре. Тогава ще отида сама. – Тя вирна брадичка и го стрелна с гневен поглед.

– Готова си да тръгнеш сама, нали? – Тя отвори уста да потвърди, но Натан я пресече: – Разбрах. Нямам друг изход, освен да дойда с теб. Никога досега не съм отказвал да изпълня желанието ти. Защо да го правя сега?

Глори се усмихна тържествуващо.

– Щом Джошуа се прибере в кабината си, ще се срещнем на носа.

Натан въздъхна примирено, кимна и изчезна в мрака. Джошуа Пин-тасъл се върна при Глори.

– Знаете ли, Джош, много съм уморена – заговори сладко тя. – Ще ми се разсърдите ли, ако си легна рано?

Момъкът кимна разочаровано.

– Не, разбира се, че няма да ви се разсърдя. Макар че бях много щастлив от възможността да прекарам вечерта с вас. – Когато разбра, че няма да смекчи сърцето ѝ, той я отведе до стълбичката, спусна се пръв и спря пред кабината ѝ. Глори го дари с ангелска усмивка, прибра се и заключи вратата. Като чу, че Джошуа влезе в кабината си, тя се обърна към куката, на която Розабел беше окачила роклите си. Две бяха разширени, за да прикрият бременността ѝ, но последната, крещящо творение от оранжев и бял сатен с колосани бели поли, чакаше деня, когато

Розабел щеше да бъде достатъчно стройна, за да я облече.

Глори свали елегантната си черна рокля и се напъха в пъстрите одежди на Розабел. Роклята се оказа твърде малка, корсажът стегна гърдите ѝ и ги изду над деколтето, а под полите се виждаха почти целите ѝ глезени. Глори преглътна тежко. Знаеше как изглежда и трябваше да положи доста усилия, за да не се откаже от рискования си план. Спусна русата си коса, среса я и посегна към палтото си. Щеше да се увие в широката наметка, а роклята, която се подаваше навън, щеше да показва на минувачите, че имат насреща си обикновено момиче. Доволна от плана си, тя отказа да се замисли за възможните нежелани последствия.

Изкатери се по стълбичката на палубата, огледа се, но след като ми на няколко крачки, бе спряна от мъжки глас.

– Добър вечер, мис – обади се момъкът, който беше на вахта при котвата, едър младеж с непокорна кестенява коса. Глори се уви по-плътнo в наметката и се помоли постът да не забележи странното ѝ облекло.

– Добър вечер. – Сърцето ѝ се качи в гърлото. Какъв лош късмет! След като морякът я бе видял, нямаше друг изход – той трябваше да ѝ помогне или тя трябваше да се откаже от плана си. Той беше на пост и сигурно нямаше да напусне палубата до разсъмване.

– Казвам се Глори – продължи тя и затрепка с гъстите си мигли. – А вие?

Мъжът се усмихна широко и Глори откри в устата му две дупки, макар че не беше по-възрастен от двадесет години.

– Казвам се Рипли. Рипли Стърнс.

– За мен е удоволствие да се запозная с вас, мистър Стърнс. – Тя протегна стройната си ръка и морякът я улови със страхопочитание. – Знаете ли, мистър Стърнс – продължи тя и направи многозначителна пауза – ще позволите ли да ви наричам Рипли?

Мъжът кимна безмълвно.

– Чувствам се някак глупаво, Рипли. Почти не ви познавам, а се налага да ви помоля за услуга.

– Услуга ли? – погледна я поласкано той.

– Да. Трябва да отида на сушата.

Морякът веднага промени лице, скова се, дружелюбието му се изпари в миг.

– Капитан Блекуел заповяда никой да не слиза от кораба.

– Знам, но трябва да разберете, че той няма представа за положението.

– Какво се е случило?

– Ами, Розабел забрави лекарството си за... за деликатното положение, в което се намира, ако разбирате какво искам да кажа... а то ще й трябва. Слугата ми и аз ще ѝ го отнесем и веднага ще се върнем. Капитанът изобщо няма да узнае, че сме били на сушата.

Мъжът я погледна скептично.

– Това е против изричната заповед на капитана, мадам. Не мога да ви помогна. Не мога да ви позволя да слезете от борда.

– Наричайте ме Глори – помоли сладко тя.

Морякът преглътна мъчително.

– Глори – повтори той. Думата прозвуча като нежна въздишка.

– Ще се върнем след час или най-много след два. Мистър Пинтасъл вече спи. Никой няма да знае освен аз и вие. – Тя докосна ръката му, положи хладните си пръсти върху зачервената кожа. – Моля ви, Рипли – прибави тихо тя.

– Не може ли слугата ви да отиде сам?

– Боя се, че не е особено разсъдлив... за съжаление не мога да го изразя другояче... разбирате ли, Натан няма достатъчно ум в главата си, за да я намери. Освен това става дума за женска работа, която мога да свърша само аз.

Морякът се изчерви. Огледа тъмната палуба и установи, че е пуста. Само звездите блестяха над тях. Меката лунна светлина милваше свежите бузи на Глори.

– Да вярвам ли, че ще се върнете скоро? – попита разколебано той.

– Естествено.

– Не би трябвало да го правя. – Момъкът поклати рошавата си глава, но Глори разбра, че е спечелила.

– Благодаря, Рипли – прошепна с нежна усмивка тя.

В същия момент на палубата се появи Натан. Като видя моряка, той се поколеба за миг, после се приближи към тях.

– Да побързаме – рече сърдито Глори. – Мистър Стърнс беше така добър да ни пусне на сушата.

Натан кимна мълчаливо и Глори улови разбиращия му поглед. Брат ѝ не изглеждаше изненадан, че тя е успяла да убеди нещастния младеж да претъпи капитанската заповед.

С помощта на моряка, придружена от безброй предупреждения да побързат, Глори се прехвърли през релинга и слезе по въжената стълбичка. Натан вече я чакаше в малката лодка. Когато лодката се отдели от корпуса на кораба, Глори махна благодарно на моряка и се отпусна на пейката. Макар че вечерта беше влажна и топла, тя се уви по-плътно

в наметката.

Щом стигнаха до брега, Натан изтегли лодката на пясъка и я върза за един бор.

– Побързай, Натан – прошепна тя. – Розабел и мадам Лафарж отдавна вече са в кръчмата. – Тя погледна с копнеж към мътните светлини, които падаха от прозорците.

– Сигурна ли си, че не искаш само да надникнеш през прозореца?

– Може би наистина е по-добре да го направя. Така ще се убедя, че са вътре. – Тя се запита дали и капитан Блекуел беше там – или вече се забавляваше с любовницата си.

Никълъс Блекуел хвърли и последната си карта. Асо пика. Тази нощ започваше да му харесва – независимо от факта, че Джинджър беше отишла в съседното градче, за да посети болен клиент. Приятелката й Нина го бе уверила, че Джинджър ще се върне скоро и бе добавила, че с удоволствие ще замести приятелката си, в случай че тя не се върне. Засега Никълъс се задоволяваше да играе карти с моряци от „Флийт Лейди“. Шхуната пътуваше с товар хавански пури, ръжено уиски и дивечово месо към Чарлстън.

– По всичко личи, че пак спечелих – рече Никълъс. Моряците проследиха с мрачни лица как противникът им прибра залозите. В ниската кръчма беше задушно. Черен дим се издигаше на гъсти облаци към тавана. Масите бяха малки и зле осветени. В единия ъгъл трима пияни матроси ревяха с пълно гърло неприлични песни, докато приятелите им се забавляваха да щипят келнерките по задниците и да посягат към гърдите им.

– Вие май никога не губите, капитане – проговори с лек укор Мак и поклати глава. – Затова тази нощ няма да седна срещу вас.

Никълъс се усмихна развеселено. Харесваше му да печели. Докато печелеше, щеше да чака Джинджър. Но си знаеше, че няма да издържи дълго. Нали беше слязъл на сушата, за да се наслади на женска компания, а нощта напредваше. Той хвърли бърз поглед към дребната фигурка на Нина и се възхити на гъстата й червена грива. Това момиче му харесваше все повече.

– Ще минем отзад – предложи Глори, когато стигнаха до кръчмата. По пътя насам бяха срещнали само двама пияни моряци, които ги огледаха небрежно и продължиха да се клатушкат по улицата.

– Не ми харесва какво правиш, Глори. Не знам защо допуснах да ме убедиш, че трябва да те придружа.

– Вероятно защото си си казал, че не е зле да добия представа как живеят обикновените хора.

Натан избухна в тих смях.

– Да, може би си права. Идеята не е съвсем лоша. Въпреки това смятам...

– Я виж ти! Приятел, ела да видиш какво имаме тук! – Дребен мъж с тесни рамене и отвратителен лондонски жаргон излезе иззад ъгъла на кръчмата.

Глори направи крачка назад и се опита да се скрие в диплите на наметката. Когато направи още две крачки назад, се удари в дебелия корем на друг, по-висок мъж, който беше заел позиция зад нея. Той свали качулката от главата ѝ и разкри разпуснатата руса коса.

– В името на корабния таласъм! – прошепна изумено мършавият и дойде по-близо.

– Абсолютно си прав, Смити – потвърди дебелият. Диалектът му издаде, че идва от низините. – Струваше си да дойдем в тази кръчма.

– Много се радвам, приятелю – засмя се англичанинът. – Никога не бях виждал такава красавица.

Натан подръпна сестра си за ръкава.

– Да се махаме оттук, мис Глори – прошепна той, използвайки широкия южняшки акцент. Тя се извърна и направи крачка към него, но дебелият моряк я стисна за рамото.

– Момичето няма да отиде никъде, момко – проговори предупредително той. – Първо трябва да си свърши работата. Ние със Смити носим в джобовете си три месечни заплати, затова ще си позволим най-доброто парче месо в целия Булс Хед Бай. По всичко личи, че го намерихме.

Натан се изправи в целия си ръст. Сега не беше време да играе ролята на страхлив роб.

– Махнете се оттук, господа. Оставете ни на мира. – Той дръпна Глори към себе си, но дебелият матрос я държеше здраво за рамото и я потегли в противоположна посока.

– Как смееш да се намесваш! И какъв негрър си ти, щом говориш като бял?

Натан замахна срещу него и улучи дебелата му брадичка. Глори едва потисна писъка си. Изтръгна се от хватката на моряка и се втурна да бяга, но вторият я сграбчи за талията и я привлече в костеливите си ръце. От сянката излязоха още двама мъже с извадени пистолети и се

промъкнаха изотзад към Натан. Преди Глори да е успяла да го предупреди, единият замахна и удари брат ѝ с дръжката на пистолета. Черепът му изтрещя оглушително.

Натан се свлече в праха.

Глори изпищя с все сила и успя да се освободи от хватката на дребния мъж с лондонски акцент.

Едрият матрос я залови, завъртя я в кръг и тя загуби почва под краката си.

– Не се съпротивлявай, сладурче. Негърчето ти ще се оправи. Щом свършим с теб, ще си го вземеш и ще се приберете.

Той се ухили алчно и в гърлото на Глори се надигна гадене. Тя се опита да изпищя, но той притисна широката си ръка върху устата ѝ.

– Не смей да викаш, защото ще се разсърдя!

Глори си заповяда да остане спокойна.

Едрият матрос отвърза наметката ѝ и я хвърли настрана. Очите му се разшириха от изненада. Отдавна не беше виждал толкова пищни форми.

– Ела и виж това, Смити – извика дрезгаво той. На челото му избиха капчици пот. – Тази сладка госпожичка има крака оттук до ада, и обратно.

Англичанинът вдигна полите ѝ и се възхити на красиво оформените прасци, подчертани от черните копринени чорапи на Розабел.

Ще ми се веднага да я просна на земята, но в стаята ми има мек дюшек – проговори глухо той.

– Знаеш ли откога не съм бил с жена – обади се с изтънял от вълнение глас един от двамата мъже в сянката. – Но и аз гласувам да я вземем в стаята.

Отговори му одобрителен рев. Дебелият моряк я хвана през кръста и я метна като чувал на рамо. Плесна я шумно по задника, изсмя се доволно и я понесе към лицата.

Побесняла от гняв, Глори го заудря по гърба и раменете, но без полза. Единственият ѝ шанс беше да изчака, докато влязат в кръчмата. Там щеше да се разпищя и да се моли някой от мъжете от „Блек Спайдър“ да я познае и да ѝ се притече на помощ. Може би Мак беше там. Или дори – Господ да я пази – Никълъс. По-добре да защитава добродетелта си със собствени сили, отколкото да срещне Никълъс Блекуел при такива унижителни обстоятелства.

След повторно пляскане по задника и оглушителни смехове Глори опита със силата на убеждението.

– Моля ви, господа – заговори с треперещ глас тя. – Знам, че ме смятате за дама на нощта, но ви уверявам, че грешите. Това е едно голямо недоразумение. Ако ме пуснете, ще се погрижа простъпката ви да няма неприятни последствия.

– Какво иска да каже тя, Смити? Какви са тези... последствия?

– Нямам представа – отвърна англичанинът. – Но щом легне по гръб, ще престане да мрънка.

Мъжете отново се изсмяха и Глори побесня още повече. Тъй като висеше с главата надолу, кръвта пулсираше болезнено в слепоочията ѝ и вече ѝ се виеше свят. Може би трябваше отново да изпищя? Не, по-добре да си мълчи. В кръчмата имаше по-големи шансове. Розабел и мадам Лафарж със сигурност бяха вътре. Дано и Мак да беше там!

– Свали момичето, приятел – проговори дълбок мъжки глас. Глори вдигна рязко глава и откри Джаго Дод, застанал пред вратата на кръчмата.

– Слава богу – прошепна с пресекаващ глас тя. – Моля ви, господа, мистър Дод ще ви обясни ситуацията.

– Ама това момиче не може ли да си държи езика зад зъбите? – попита раздражено един от моряците.

– Дръж се настрана, приятелче – проговори предупредително англичанинът. – Ще я имаш, като свършим с нея.

– Казах да свалите дамата на земята.

– Дама ли? Не ме карай да се смея. – Едрият матрос се запъти към вратата на таверната и Глори забеляза блясък на метал в ръката на англичанина.

– Джаго, внимавай! – изпищя тя и зарита с крака с последна надежда да се освободи. – Той има нож!

– Млъкни най-после! – изрева дебелият и отново я цапна по задника. Глори се опита да се надигне на рамото му, за да види какво става. Тримата моряци бяха обкръжили Джаго и всеки от тях стискаше нож. Джаго също беше извадил моряшкия си нож с криво острие. Божичко, помисли си съкрушено Глори, и вината за всичко това е моя. Ако нещо се случи с Джаго, никога няма да си го простя.

Никълъс плъзна ръка по стройната талия на Нина.

– Да вървим, скъпа. Достатъчно дълго чаках.

Тя му се усмихна прелъстително и зелените ѝ очи светнаха с очакване.

– Джинджър често ми разказва за теб. Затова няма да кажа, че съжалявам за закъснението ѝ. Напротив, радвам се, че мога да я заместя.

Никълъс се усмихна хладно.

– Само се погрижи после да не съжалявам, че не я изчаках. – Той я поведе към стълбата, която водеше към стаята на проститутките на горния етаж, но на половината път вниманието му бе отклонено от шумната сцена, която се разиграваше зад гърба му. Няколко мъже се втурнаха към вратата.

Никълъс сграбчи за рамото едноокия моряк, изостанал зад другарите си.

– Какво става навън?

– Джаго Дод се заяжда с хората от „Флинт Лейди“ и са извадили ножове. Доколкото разбрах, скарали се за някаква нова женска.

Никълъс се вцепени. Беше наел Джаго на Барбадос. Предупреждаваха го, че е негодник и обича да се бие, но тъй като по-голямата част от екипажа боледуваше от малария, наложи се да наеме всички мъже, които му предложиха. Досега Джаго не му беше създавал ядове. Но не го познаваше достатъчно, за да му има доверие. Все пак той беше един от неговите хора и не можеше да го изостави в такава ситуация.

– Почакай ме – каза той на Нина. – Ей сега ще се върна.

Никълъс се втурна към вратата, без да знае какво го очаква навън. Първо забеляза Джаго Дод, заобиколен от шумно подвикващи мъже. Насреща му бяха застанали трима въоръжени матроси и дебнеха всяко негово движение. Джаго беше ранен на няколко места, ризата му беше окървавена, но още се държеше.

Никълъс веднага прецени положението. Направи две крачки напред и в този миг откри привлекателно женско задниче, покрито от дантелевни поли, и два дълги, добре оформени, крака в черни копринени чорапи. Когато дебелят матрос, метнал момичето през рамо, се обърна настрана, Никълъс спря да диша. Сребърни кичури светлоруса коса висяха чак до земята. Млечнобяла гръд издуваше тесен корсаж от оранжев сатен и заплашваше да изскочи навън.

– Никълъс! – изпищя Глори и опря ръце в гърба на похитителя си, за да вижда по-добре. – Слава богу, че дойдохте! Трябва да помогнете на мистър Дод!

Ако не беше толкова смаян – и толкова бесен, – капитанът щеше да се изсмее: банда пияни моряци се биеха кой да я вземе пръв, а разглезената, невъзпитана и преоблечена като уличница Глория Самърфийлд търсеше помощ за най-големия побойник!

– Ще видя какво мога да направя. – Никълъс вдигна крак и улучи китката на най-близкия нападател. Ножът полетя към земята. Добре

премереният удар на дясната ръка улучи втория матрос право в брадичката. Джаго пхна ножа си в канията, нахвърли се върху третия нападаел и започна да го обработва с юмуци.

Тъй като съотношението на силите стана неблагоприятно за приятелите му, дебелият матрос свали Глори на земята и се хвърли в битката. Първият му удар улучи стомаха на Никълъс и капитанът се преви от болка. Но се съвзе бързо и тресна с такава сила брадичката на дебелия, че го прати на земята. Дод биеше противника си с таково ожесточение, че той падна на колене. Никълъс се ухили на Джаго и се завъртя на другата страна. Сбиването започваше да му харесва.

Последва прецизна комбинация от леви и десни удари, които запрата мършава матрос към близкото дърво. Никълъс се обърна светкавично и следващият му удар разби носа на непознат противник. Кръвта му опръска бялата ленена риза на капитана. Глори закърши ръце, сините ѝ очи се разшириха от страх. Този път имаш всички основания да се страхуваш, малката – помисли си мрачно капитанът – но от мен, не от моряците, които се биеха за теб!

Още няколко удара и битката свърши. Четиримата моряци от „Флиът Лейди“ лежах в праха. Никълъс и Джаго Дод стояха над тях с разкрасени крака и стиснати юмуци и чакаха дали ще се появи подкрепление. Никой не посмя да се намеси.

Никълъс пое дълбоко дъх, за да се успокои, и подаде ръка на Джаго.

– Радвам се, че пътувате с мен, мистър Дод. От днес нататък ставате постоянен член на екипажа ми.

Джаго се ухили, набразденото с белези лице се набръчка.

– Тъй вярно, капитане. – Десницата му стисна ръката на капитана с такава сила, че костите изпращаха.

Никълъс се обърна към Глори, която не смееше да го погледне.

– Наред ли е всичко? – попита кратко той. Едва сега имаше време да се погрижи за нея.

– Д-да – заекна тя и се разтрепери. Пълните гърди заплашваха да спукат тясното деколте. Блестящата коса висеше на копринени кичури около лицето.

Никълъс я бе виждал в траурни рокли, в модни тоалети, в дълбоко изрязани вечерни рокли, но никога не беше помислял, че под скъпите материи се крие такава езическа красота. Сърцето му се блъскаше в ребрата с дива сила, кръвта му кипеше. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не я просне на земята още тук, пред кръчмата, както се готвеха да

сторят моряците.

– Как стигнахте дотук? – попита строго той. Гласът му прозвуча потвърдо, отколкото възнамеряваше. Това момиче го подлудяваше. Правеше го слаб и безволев. Мисълта го разгневи още повече. Той я стисна за рамото и я разтърси грубо. – Искам да знам как слязохте на сушата.

– Майчице! – прошепна стреснато тя. – Натан! – Откъсна се от него и се втурна като безумна по прашната улица. Светлата коса се развяваше зад нея. Зави зад ъгъла и отдалече забеляза брат си, който се надигна, олюлявайки се, и се хвана с две ръце за главата.

– Натан! – изплака тя, дотича до него и го прегърна. – Добре ли си? Момъкът простена.

– Главата ми бучи, виждам те двойна, но мисля, че ще се оправя. А ти добре ли си, Глори?

– Разбира се, че съм добре. – Тя го смушка леко в ребрата, за да му напомни да се държи като роб, защото капитан Блекуел приближаваше.

Никълъс застана до нея, каза на Натан да се наведе и прегледа внимателно главата му.

– Напипах доста голяма цицина. Твърде вероятно е да е получил и леко мозъчно сътресение, но мисля, че скоро ще се справи.

– Слава богу!

Никълъс се обърна и я дръпна след себе си.

– Искам да знам как стигнахте дотук. И не се опитвайте да ме лъжете. Трябва да чую истината.

Глори преглътна тежко.

– Аз... аз... – Изражението на капитана ставаше все по-мрачно и тя разбра, че не можеше да го излъже. – Казах на моряка при котвата, че трябва на всяка цена да се срещна с Розабел. Убедих го да ни позволи да вземем лодката.

– Имате ли представа какво сте направили?

Глори изпъна гръб и вирна брадичка.

– Нищо лошо. Слязох на сушата точно като вас. Нищо повече.

– Не сте права – отговори със заплашително тих глас той. – Накарахте един от моряците да престъпи изричната заповед на капитана си. Сега трябва да го накажа. Заради вас. Ще накажа и слугата ви.

– Какво? – изкрещя Глори. – Но те не са виновни! Аз исках да сляза на сушата и ги убедих да ми помогнат. Не можете да ги обвинявате!

Никълъс не отговори. Отведе я мълчаливо до малката лодка и я предаде на Джаго, който ѝ помогна да заеме място на пейката. Двамата мъже заработиха усилено с греблата. Никой не говореше. Ръцете на

Глори трепереха така силно, че трябваше да ги скрие в гънките на полатата. Никълъс иска само да ме уплаши, повтаряше си тя. Щом се качим на борда, ще се успокои. Трябва да прояви разум и да забрави случилото се. Трябва да прости на нещастния моряк и на Натан.

– Никълъс, моля ви – прошепна тя веднага щом се изкачи на палубата.

– Джаго, отведете дамата в кабината ѝ. Заклучете вратата. Щом Розабел се върне, кажете ѝ да се премести при мадам Лафарж.

Джаго кимна.

– Щом свършите с нея, отведете слугата в ареста. Ще остане там до края на плаването.

– Не! – изпищя Глори. – Няма право да го затваряте. Идеята беше моя. Аз му заповядах да ме следва.

– Мистър Дод!

– Тъй вярно, капитане. – Джаго я хвана през кръста и я поведе към кабината. Отвори ѝ вратата и я побутна навътре. Движенията му бяха меки, но енергични и решителни.

– Съжалявам, мис Глори. Трябва да разберете. Капитан Блекуел няма избор. Целият екипаж знае, че ви е заповядал да останете на борда. Специално каза на вахтения и на слугата ви да внимават за вас. Думата му е закон. Трябва да държи на своето, иначе мъжете ще престанат да работят за него. Вие не му оставихте избор.

– О, боже! – прошепна отчаяно Глори. Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Не исках да стане така...

– Капитанът знае. И той като вас не обича наказанията, но няма как. – Джаго затвори вратата и завъртя ключа в ключалката.

Без да свали ужасната оранжева рокля, тя се отпусна в койката на Розабел и захълца сърцераздирателно. Не искаше други да страдат заради нея. Заради безумното ѝ желание да прекара нощта на сушата Натан щеше да остане в ареста до края на плаването, а бедният Рипли щеше да получи тежко наказание. И всичко това само защото тя бе твърдо решена да наложи волята си. Никълъс беше напълно прав: тя беше разглезена и своенравна. Сълзите отново потекоха. Буцата в гърлото щеше да я удуши.

Имаше чувството, че се е мятала цели часове в леглото, преди найсетне да заспи. Когато се събуди, всяка част от тялото ѝ тежеше като олово и я болеше. Тя стана и си заповяда да измие лицето си и да се срещне. След това свали оранжевата рокля, изгърси я и я окачи грижливо на куката. Облече бяла памучна нощница и отново си легна.

Не бива да губя надежда, каза си сърдито тя. Утре ще опитам да смекча сърцето му. Но като си припомни студеното, кораво лице на капитана, отново ѝ се дося да заплаче.

9

Глори се събуди рано сутринта. Когато стана, усети колко бе изтощена и се разтревожи от състоянието си. Корабът скърцаше и се люлееше, въздухът беше горещ и влажен, нощницата беше залепнала за тялото ѝ. Отново бяха на път. Тя въздъхна и закопня за чистия въздух на палубата. След като се изми, облече една от черните си рокли, но се задоволи само с най-тънката фуста, защото горещината беше ужасна. Тъкмо когато се зае да прибере косата си, на вратата се почука.

Корабният готвач съобщи, че ѝ носи закуската и Глори побърза да му отвори. Със сведен поглед той внесе в стаята табла с топли курабийки и кафе. Тази сутрин влачеше краката си повече от обикновено, чертите му бяха разкривени от болка.

– Добро утро, мис Глори – проговори едва чуто той.

– Добро утро, Смути – отговори унило тя. Когато той остави таблата и се обърна да си върви, тя улови грубата му ръка. – Смути, трябва непременно да говоря с капитан Блекуел. Мислиш ли, че бих могла...

Шумно изплющяване прекъсна думите ѝ. При второто очите ѝ се разшириха от ужас и сърцето ѝ спря да бие.

– Какво става горе, Смути?

– Нищо, за което си заслужава да се тревожите, мис. Така трябва да бъде.

Последва трето изплющяване.

– Каж ми, моля те!

– Момъкът престъпи заповедта на капитана и трябва да получи наказанието си.

Глори не дочака да чуе останалото. Мина като вихър покрай посиления готвач и се изкатери по стълбичката. Изскочи на палубата и видя, че целият екипаж се е събрал пред голямата мачта. Младият матрос беше привързан за дебелото дърво, гърбът му беше разголен и вече прорязан от три кървави ивици. Макдугъл стоеше зад него и тъкмо вдигаше плетения кожен камшик за нов удар.

– Велики боже! – Глори затича с развени поли към Никълъс, който стоеше срещу екипажа със сковано в ледена маска лице. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя не виждаше къде стъпва; спъна се, но продължи да тича. Мрачното лице на капитана потъмня още повече.

– Върнете се в кабината си – заповяда грубо той.

– Моля ви, капитане! – изплака Глори. – Моля ви, не го наказвайте! Грешката беше моя, само моя!

– Мистър Пинтасъл! – извика Никълъс. – Придружете мис Самърфийлд до кабината ѝ. Погрижете се да не я напуска повече. Щом свърша тук, ще дойда да поговоря с нея.

– Никълъс, моля ви! – изпищя Глори. – Не бива да правите това!

Джош плъзна ръка под лакътя ѝ.

– Моля ви, мис Самърфийлд – проговори тихо той. – Защо усложнявате положението?

Глори го погледна унищожително. Камшикът изплющя отново. Тя беше готова да изтича при Мак и да го помоли за милост, но сякаш бе отгатнал мислите ѝ, пред нея застана Джаго Дод. Тялото му образува преграда, която не ѝ позволяваше да вижда грозната сцена и в същото време ѝ пречеше да се намеси.

– Вървете с него, мис – проговори предупредително Джаго и тя разбра, че ако откаже, ще я метне на рамото си и ще я отнесе под палубата.

Кимна мълчаливо и се запъти към стълбичката. Джошуа Пинтасъл я последва колебливо. Отвори ѝ вратата към капитанската каюта, но не я последва вътре. Остана в коридора да я пази.

След минути плющенето на камшика престана и Глори затвори очи. Слава богу, мъчението беше свършило. Кършейки нервно ръце, тя застана пред писалището на Никълъс и зачака появяването му. Не ѝ се наложи да чака дълго.

Капитанът влезе в каютата и направи няколко крачки към нея. Сивите очи искряха от гняв.

– За втори път пренебрегнахте изричната ми заповед пред очите на целия екипаж – изрева той. – Няма да търпя повече своеволията ви!

Гневът му разпали в гърдите ѝ дива ярост.

– Нямахте право да подложите бедния моряк на бичуване. Трябваше да накажете мен. аз не се подчиних на глупавите ви заповеди!

Тя издържа на погледа му. Русата коса беше разрошена и падаше на едри кичури покрай лицето, също като миналата нощ. Никълъс я измерваше с мрачен поглед и трудно сдържан гняв.

– Имах пълното право. аз съм господар на този кораб. Длъжен съм да се погрижа „Блек Спайдър“ да стигне бързо и сигурно до целта. За тази цел имам нужда от екипаж, който да ми се подчинява. Постът не изпълни заповедта ми. Заради вас. Нямах друг избор, освен да го накажа.

Долната ѝ устна потрепери и Никълъс разбра, че тя страда. Но

сърцето му остана затворено.

– Мен трябваше да накажете – възрази отново тя. – Не Натан и не бедния матрос. Аз не изпълних заповедта ви.

– По изключение този път имате право, мис Самърфийлд – отговори студено Никълъс. – За съжаление сте жена. Не мога да ви бичувам публично.

– Няма разлика. И не това е важното. Колко удара получи момъкът?

– Десет – отговори тихо той.

– Значи и аз заслужавам точно толкова.

Никълъс я огледа изпитателно. Видът ѝ издаваше упоритост, но тя не можеше да скрие угризенията на съвестта и потребността да изкупи вината си. Заедно с гнева, че го бе изложила пред очите на екипажа, това му даде необходимия подтик.

– До писалището ми има кожена показалка. Донесете ми я.

В първия момент Глори го погледна несигурно. После се изправи, вирна брадичка и отиде да донесе тънката кожена пръчка. Подаде му я с треперещи пръсти и Никълъс се разколеба – но само за миг.

– Обърнете се и сложете ръце на писалището.

Тя направи, както ѝ беше заповядано. Капитанът вдигна пръчката над главата ѝ и я плесна силно по задните части. Глори дори не потръпна. Той си заповяда да мисли за моряка, който бе получил десет удара с бич, и отново замахна с пръчката. Три. Четири. Пет. Ръката му трепереше толкова силно, че при шестия удар едва не изпусна пръчката. Чу стона ѝ и захвърли оръжието на изкуплението, сякаш кожата беше изгоряла ръката му.

– Стига толкова – изсъска той и я прегърна. – Предостатъчно!

– О, Никълъс, толкова съжалявам! – Горещите сълзи, които се стичаха по бузите ѝ, напоиха тънката ленена риза и той я притисна още по-силно до гърдите си.

– Всичко свърши, мила – прошепна нежно той. – Ти плати за грешката си, както платиха и другите. Каквото и да се е случило, то свърши; вече не бива да се чувстваш виновна.

Тя обви ръце около врата му и се вкопчи в него.

– Не исках да навреда никому.

– Знам, мила, знам. – Той приглади сребърнорусите кичури, целуна челото, очите и слепоочията ѝ. – Знам. – Когато тя вдигна обляното си в сълзи лице, за да го погледне, той я целуна по устните, отначало меко и нежно, за да потуши болката. Искаше му се всичко това да не се беше случило, искаше да я държи вечно в обятията си. Тя отвори уста, за да

пропусне езика му, и внезапно Никълъс забрави горещите им спорове, забрави всичко, освен желанието си да я има. Тя беше всичко за него. Той простена тихо и задълбочи целувката. Устата ѝ беше толкова сладка, устните замайващо топли и пълни. Той взе лицето ѝ между ръцете си, изтри последните сълзи и отново усети завладяващото желание да я закриля.

Устата му помилва стройната шия, той я вдигна на ръце и я отнесе до леглото си. Полегна до нея и езикът му остави огнена дيريا по кожата ѝ. Ръцете му се плзгнаха по корсажа, обхванаха гърдите и почнаха да възбуждат зърната през тежката коприна на роклята. Много му се искаше да разкъса роклята, но устоя на желанието си и започна внимателно да разкопчава ситните копченца на гърба.

Глори беше там, където през цялото време беше искала да бъде – в силните обятия на Никълъс. Никога не беше изпитвала толкова силни чувства, парещо желание и неустоима жажда да бъде близо до друг човек, до мъж. Искаше Никълъс да я милва, искаше да усети ръцете му по най-чувствителните, най-интимните места на тялото си. Устните му бяха като наркотик, който ѝ отне дъха и я направи безволна и жадна.

Никълъс впи устни в свивката на шията ѝ и Глори се притисна към него. Макар че се наслаждаваше на докосванията му, вътрешно се чувстваше несигурна. Държеше се като похотлива жена, копнееше за милувките му, искаше все повече. Ръцете му се заеха с копчетата на роклята и единственото ѝ желание беше той да побърза, за да не остане нищо, което да ги разделя. Чуваше гласа на майка си: „Мръсно, отвратително.“ Не, беше чудесно. Най-прекрасното нещо на света.

Когато устните му отново завладяха нейните и езикът му нахлу навътре, Глори простена тихо от наслада. Разкопча ризата му, помилва гърдите му, подръпна гъстите косъмчета и прокара връхчетата на пръстите си по набъбналите зърна. Никълъс простена и това я възбуди още повече. Когато корсажът ѝ се отвори, тя не се засрами от голотата на гърдите си. Никълъс ги обхвана с ръце и започна да милва зърната. Покри ги с топли, чувствени целувки, вкуси ги с език, докато по кожата ѝ пролазиха сладостни тръпки. Но и това не ѝ беше достатъчно. Не можеше да понесе мисълта, че той ще се отдръпне. Заля я вълна от любов, граничеща с лудост, и тя се помоли и той да изпитва същото.

Корабът се полюляваше и проскърцваше в ритъма на движенията им. Никълъс вдигна полите ѝ и обхвана твърдото дупе, за да я притисне още по-силно до себе си. Тя усети как възбуденият му член се отри в слабините ѝ и се запита какво ли ще е да го почувства в себе си.

Тъй като не бе забравил, че кожата ѝ е разранена, движенията му станаха по-меки, но и кратката болка беше достатъчна, да я отрезви. Отново си припомни как я бе целувал миналия път – бруталния урок, който получи, – и в душата ѝ се надигнаха съмнения. Ами ако това беше само продължение на наказанието? Ами ако той беше решил да ѝ демонстрира властта си с действия, не само с думи? Тя усети как той отвори панталона си и изхълца задавено.

Щом чу хълцането, Никълъс спря и я погледна.

– Не се страхувай, мила. Няма да ти причиня болка.

– О, Никълъс – прошепна с пресекващ глас тя, – ако това е още един от твоите уроци, никога няма да ти простя.

Страхът ѝ го накара да спре.

Истината го заля като вълна ледена морска вода. Изведнъж осъзна къде се намираше – и какво всъщност правеше. Простена задавено, претърколи се настрана и зарови пръсти в гъстата си черна коса.

Глори седна до него, без да смее да го погледне в очите. Притисна роклята към гърдите си, поглади зачервените си бузи, попипа устните, подути от целувките му. Бледорусата коса падаше на меки вълни по раменете.

Никълъс задиша дълбоко, за да се успокои, обърна лицето ѝ към своето и я принуди да го погледне.

– Пожелал те от първия миг, в който те видях. Опитах се да стоя далече от теб, но вече не мога. Има само едно нещо, на което искам да те науча – на любов.

– О, Никълъс... – Тя обви с ръце шията му и той я притисна към себе си. После отново впи устни в нейните и я зацелува жадно. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да се отдели от нея.

– Толкова силно искам да те любя, тук и сега. Но моряците са отвън и са убедени, че те измъчвам. – Устата му се изкриви в една от редките искрени усмивки. – Ако не изляза скоро, сигурно ще избухне бунт. – Гласът му звучеше гърлено, дъхът му излизаше равномерно. Глори беше щастлива, че може да го докосва така.

Тя отговори на усмивката му. Господи, колко обичаше меката светлина в сивите очи, която правеше лицето му младо, почти момчешко. Сърцето ѝ преливаше от любов към него. Любов. Не можеше да го отрече. Тя обичаше Никълъс Блекуел. Отново се помоли на небето и той да изпитва същото към нея.

Шумно чукане по вратата на кабината накара Никълъс да скочи. Стегна набързо панталона си и закопча ризата. Докато вървеше към

вратата, хвърли изпитателен поглед към Глори, която трескаво закопчаваше роклята си.

– Кой е? – попита строго капитанът.

– Аз съм, Мак. Моряците са загрижени за мис Глори. Искат да се убедят, че не сте й сторили зло.

Никълъс се усмихна разкаяно и намигна на Глори.

– Ще излезе след пет минути. Нищо не съм й направил. – За съжаление, добави наум той. Всъщност пострадалият беше той. Усещаше мъчително парене в слабините и беше сигурен, че то няма да престане скоро. Въздъхна примирено и се върна при Глори, която беше праметнала косата си през рамо и чакаше той да закопчее роклята ѝ на гърба. Простият жест на доверие го трогна дълбоко.

Припомни си Нина, жената, която снощи се готвеше да заведе в леглото си. Макар да не си признаваше, беше радостен, че се върнаха на кораба. Не искаше Нина. Не искаше и Джинджър. Искаше Глория Самърфийлд – и никоя друга не можеше да я замени. Е, все някак щеше да успокои съвестта си. По дяволите, ако не можеше другояче, щеше да я направи своя съпруга. При тази мисъл стомахът му се сви. Когато закопча и последното копче, целуна стройния ѝ бял тил. Тя се обърна към него със загрижено лице.

– Какво има? – попита той.

– Аз... питах се... Никога досега – не знам какво ми става.

– Как се чувстваш?

– И аз не знам. Някак си нервна. Или нещо подобно. Искат ми се отново да ме целунеш.

Никълъс се ухили зарадвано.

– Много се радвам, че се чувстваш така, скъпа. Но щом спим заедно, всичко ще се оправи. Тогава ще се чувстваш отлично, обещавам ти.

– Искаш да спя с теб? – Сърцето ѝ заби като лудо. Дали беше решил да се ожени за нея?

– Естествено, сладката ми, това е продължението на днешната ни близост.

Глори преглътна тежко.

– Разбирам. – А тя бе помислила, че естественото продължение на днешната сцена е предложение за женитба.

Никълъс я целуна по върха на носа.

– Сега е най-добре да излезеш. Не ти ли казах, че моряците са готови да вдигнат бунт?

Лицето ѝ пламна и тя кимна. Той сложи ръка на тила ѝ и я привлече

към себе си за последна целувка. После приглади роклята ѝ, почака я да се овладее и я съпроводи до вратата.

По късно през деня хвърлиха котва пред Кейп Феър и Джаго Дод и един едър, мършав матрос изпратиха мадам Лафарж и Розабел на сушата. Глори, която се беше привързала към двете жени въпреки съмнителната им професия, ги прегърна на сбогуване.

– Надявам се да си намерите добро място – каза тя на Розабел. – И да целунете бебето от мен.

– Обещавам – засмя се Розабел. – Ако някога имате нужда от приятелки, знаете къде да ни намерите.

Глори ѝ подари яркожълтия си шал с красиви шарки.

– Мислете за мен, когато го носите – помоли тя. – И двете ще ми липсват.

Розабел се разплака от умиление и прегърна новата си приятелка.

Мадам Лафарж получи от Глори кристално шишенце със скъп френски парфюм, купен специално за пътуването.

– Благодаря ти, миличка. Никога няма да те забравя. Надявам се, докато стигнете в Ню Йорк, да завладееш сърцето на капитана. – Тя се изсмя гръмко, намигна на Глори и се удари по дебелия бедр.

Глори си пожела предсказанието да се изпълни.

– Желая ти добър път, госпожичке. Можеш да ни пишеш, но ние с Роза не знаем да четем, тъй че няма да ти отговорим.

Глори само кимна. Прегърна за последен път дебелия жена, после двете се прехвърлиха през релинга и слязоха в малката лодка, която трябваше да ги отведе на сушата. И едрата мадам Лафарж, и бременната Розабел трябваше да положат доста усилия, докато се настанят в лодката, но най-после успяха и Джаго хвана греблата. Глори ги проследи с поглед, докато се скриха зад хълма.

– Какво ще стане сега с тях, Никълъс? – попита страховито тя.

– За Розабел има кой да се погрижи. В Кейп имам приятели, млада двойка без деца. Те очакват с негърпение Розабел. Ще я гледат, докато роди бебето, а после ще работи за тях. Ще бъдат много щастливи да имат бебе вкъщи.

– А мадам Лафарж?

– Ще се занимава с онова, което я прави щастлива – както винаги.

Глори вдигна очи и му се усмихна. Погледите им се срещнаха. Той я гледаше различно, както в нощта, след като спасиха негърчето; като че искаше да ѝ каже нещо, но не намираше правилните думи. Очевидно искаше да я закриля. Тя се усмихна доволно, зарадвана от този обрат на

събитията.

Вечерта Никълъс отново не дойде на вечеря.

– Добро утро, капитане – поздрави сковано Глори, когато се срещнаха на следващата сутрин. Той стоеше до релинга и изглеждаше зашеметяващо в тесния черен панталон и обичайната снежнобяла риза. Взираше се към морето, сякаш размишляваше над важен проблем. Когато се обърна към нея и я дари с топла усмивка, гневът ѝ се стопи.

– Добро утро, мила. Добре ли спа?

Думите му звучаха почти интимно и бузите ѝ пламнаха.

– Да, благодаря. – Излъга го. Цяла нощ беше бесняла от гняв, че я е оставил да вечеря сама. – Защо не дойде да вечеряме заедно?

– Трябваше да размисля.

– Да размислиш? – повтори недоверчиво тя.

– Да.

– Разбирам.

– Наистина ли? – попита той.

– Всъщност това не ме засяга.

– Напротив. Реших, че бихме могли да поговорим сериозно днес след вечеря.

Пулсът ѝ се ускори. Никълъс Блекуел беше единственият мъж, който я караше да се чувства несигурна и плаха и в същото време жена до крайчеца на пръстите.

– Добре, щом искаш – отговори тихо тя.

– Боя се, че имам много работа и няма да се видим по-рано. – Той сведе поглед към пристегнатите ѝ гърди.

Глори усети горещината в погледа му и се смути още повече – а в стомаха ѝ сякаш зейна дупка. Но не биваше да забравя защо всъщност бе потърсила капитана. В момента не беше способна да мисли за друго освен за вчерашните целувки и за силните ръце върху гърдите си. Преглътната тежко, обърна се към морето, после смело се изправи срещу него.

– Мога ли да видя слугата си? – попита тя, преди да се е отдалечил.

– Джошуа ще те заведе. – Никълъс се усмихна топло и се отдалечи без повече думи. Първият подофицер се появи само след минута.

– Не е толкова лошо, колкото изглежда, Глори – каза ѝ той, докато вървяха към кърмовата палуба. – Почти всички моряци са прекарвали по няколко дни в ареста. Освен това ще стигнем в Ню Йорк преди по-малко от седмица.

Затворът се оказа тъмна стаичка зад товарното помещение. Тежката дъбова врата имаше голям отвор с решетка; помещението беше осветено от лампа с рибено масло. Глори видя, че Натан седи на дървения нар и изпита дълбоко съчувствие.

– Може ли да вляза? Бих искала да поговоря насаме с него.

– Разбира се. – Джошуа отключи вратата и я пропусна да влезе. – След няколко минути ще дойда да ви взема.

– Благодаря, Джош.

Глори изчака стъпките на подофицера да заглъхнат и се хвърли в протегнатите ръце на брат си.

– О, Натан, толкова съжалявам! Никога не бих те убедила да ме заведеш на сушата, ако знаех какво ще се случи.

– Спокойно, Глори. Не е чак толкова лошо. Капитанът лично дойде да се осведоми добре ли се чувствам. Донесе ми карти и малко кълчища, за да се упражнявам да плета въжета. За съжаление не знае, че мога да чета.

– Ще мине цяла седмица, докато стигнем в Ню Йорк. Ще се опитам да го убедя да те освободи.

– По-добре не се опитвай, Глори. Ако реши, че си прекалено загрижена за слугата си, може да заподозре нещо. В никакъв случай не бива да узнае истината.

Глори го прегърна устремно.

– Вероятно си прав. Искях само да знаеш, че се разкайвам за стореното.

– Щом пристигнем в Ню Йорк, всичко ще се оправи.

Глори кимна.

– Обичам те, Натан.

– И аз те обичам, Глори. Смути скоро ще ми донесе яденето. Даже ме предизвика да поиграем на карти. Ако загубя, ще му платя чашка ром.

Глори чу дрънчене на ключове и разбра, че Джошуа Пинтасъл се връща. Целуна Натан по бузата и излезе от килията.

Никълъс Блекуел стоеше в мрачния трюм и стискаше юмуци. Какъв глупак! Бе проследил как Глори излезе от килията под ръка с Джош. После застана зад решетката на вратата и дълго гледа едрия, красив негър, който обикаляше с големи крачки затвора си. Защо не се сети веднага? Този мъж не беше работник на полето. Не беше и домашен слуга. Докато разговаряше с Глори, произношението му издаде, че е добре възпитан и е получил солидно образование – и на всичкото отгоре беше

дяволски красив!

Никълъс закипя от гняв. Тази малка змия отново бе успяла да го измами. Още от самото начало подозираше, че е замислила нещо, но никога не би предположил, че е избягала с красивия си тъмнокож любовник. Всъщност какво значение имаше цветът на кожата? Мъжете, с които общуваше Никълъс, идваха от всички краища на света; сред тях бяха представени всички раси, религии и цветове. Две години беше издържал една прекрасна мулатка от Ню Орлеанс, не само страстна любовница, но и много образована и интелигентна. Очарователна, културна – също като този Натан.

Тук не ставаше въпрос за предразсъдъци.

Глория Самърфийлд го правеше на глупак. Тя го използваше, за да иде на Север – и не се свенеше от нищо, за да постигне целта си, даже се преструваше, че изгаря от страст по него. А през цялото това време обичаше друг мъж. Никълъс затвори очи, заслепен от дивия си гняв. Защо беше такъв глупак? Защо повярва, че Глори е нещо особено? Тя беше жена, нищо повече. А всички жени бяха еднакви. Като майка му. Като Лавиния Бонд и другите, с които се беше любил. Глория Самърфийлд се бе промъкнала в сърцето му и му се надсмиваше.

Един ден ще ѝ отмъстя жестоко, закле се Никълъс. Ще умра, но ще ѝ отмъстя.

Капитанът нямаше време да обмисля плановете си за отмъщение. Морето се развълнува. Задуха северен вятър, който изду платната и заплаши да разкъса въжетата. Небето се помрачи. Идеше буря.

– Мистър Пинтасъл – извика капитанът, – навийте още две платна! Вържете двойно марсовото платно! – Така площта на платната щеше да намалее с една трета.

– Тъй вярно, капитане. – Джошуа се втурна да изпълни заповедта. Вятърът се засилваше.

– Очаква ни дяволски силна буря, капитане – намеси се Макдугъл. – Познавам бурите, нали знаеш. Ти също си преживял немалко бурни нощи. Но по тези ширини идват толкова бързо, че нямаш време да скриеш глава между раменете. И са толкова силни, че направо разкъсват корабите.

Никълъс помнеше добре последната буря, която бе преживял по тези места. Пътуваше със „Старк Уинд“ с курс към Бахамите. Пред Гранд Гей корабът се счупи на две. Само половината моряци останаха живи. Златната обица, която понякога слагаше на ухото си, беше знак, че е преживял корабкрушение. Мисълта, че може да го преживее повторно,

беше повече от неприятна.

– Никълъс? – Кристалният глас на Глори го стресна.

– Веднага слез в кабината си. Палубата не е сигурна в това време.

Вятърът развя полите ѝ и разроши русите коси. Лицето ѝ изглеждаше уморено и хлътнало.

– Боя се, че не съм добре, капитане. Мога ли да остана на палубата само за минута?

Никълъс беше готов да каже не. Искаше тя да страда, но видът ѝ го разколеба.

– Остани до кормилото и гледай да не се пречкаш. Но не повече от няколко минути. Ако морето се разсърди, вълните ще почнат да заливат палубата.

Глори кимна. След малко се почувства по-добре и изложи лицето си на вятъра. Никога не беше виждала буря в океана. Корабът пропадеше в дълбоки ями, после се издигаше на белите гребени с височина на хълмове. Облаците се движеха с невероятна бързина и с всеки момент надвисваха по-ниско.

Джаго Дод стоеше на кормилото.

– Морето стана много бурно, мис. Най-добре е да си слезете.

Глори кимна послушно. Първо щеше да изчака Никълъс.

Той се появи едва след четвърт час.

– Мислех, че отдавна си долу.

– Тъкмо тръгнах.

– Аз ще поема кормилото, Джаго. Изпратете дамата до кабината ѝ.

– Тъй вярно, капитане. – Джаго улови ръката ѝ.

Глори погледна през рамо към Никълъс, надявайки се да я дари с окуражаваща усмивка, но той упорито гледаше напред.

– Дали ще се справим? – попита плахо тя, докато вървеше по тъмния коридор.

– Трудно ми е да кажа. Бурята се надигна внезапно, което е необичайно за това време на годината. Нещо не е наред. Капитанът го усети, екипажът също. Имаме добър капитан, и това е най-важното. Ако някой може да спаси „Блек Спайдър“, това е само той.

– Значи наистина сме в опасност?

– Още не, но по всичко личи, че бурята ще бъде страшна.

– Благодаря, че бяхте честен с мен, Джаго.

– Никога не съм могъл да лъжа, мис Глори. Но не искам да се тревожите излишно. „Спайдър“ е стабилно корито, а капитанът е дяволски добър моряк. Съветвам ви да вържете здраво всички предмети в

кабината и да се помолите на всемогъщия да не ни забрави в морето.

– Обещавам ви, Джаго – усмихна се Глори. – А вие ще внимавате за Никълъс, нали?

– Той ми помогна, нали така? Джаго Дод никога не забравя такива неща. Постоянно ще го наблюдавам.

– Още веднъж ви благодаря, Джаго. – Глори влезе в кабината си и започна да събира вещите си.

10

На палубата Никълъс, Мак и Джошуа следяха загрижено промяната на времето.

– Джош – заповяда Никълъс, – слезте и се опитайте да поспите. Чака ни дълга нощ. – После се обърна към Мак: – Навийте добре марсовото платно. – Така между мачтите останаха само предните и задните щагови платна, които поддържаха кораба в равновесие и трябваше да му попречат да се обърне с широката страна към вятъра и да полети пред бурята.

– Тъй вярно, капитане. – Мак се затича да изпълни заповедта. Лицето му издаваше сериозна загриженост.

Дойде време за вечеря. Но вятърът беше толкова силен и корабът се люлееше толкова застрашително, че моряците получиха само корабни сухари и пиха студена супа.

Никълъс стоеше на кормилото до Джаго, устояваше с мъка на поривите на вятъра, които насълзяваха очите му, и се вираше във водата, която се издигаше към палубата. Едно от щаговите платна се разкъса шумно на две половини и се отдели от реята; платното на фокмачтата се откъсна, последва го и платното на големия марс. Парчетата се завъртяха няколко пъти над палубата, после паднаха във водата и изчезнаха между белите гребени на вълните.

– Свалете рейте на брамстенгата – заповяда Никълъс, надявайки се да намали натиска върху мачтите. Краищата на прътовете, за които закрепваха платната, се потапяха в морето при всяко накланяне на подветрената страна. – Отвържете шамандурите.

Мъжете едва успяха да минат през задяната палуба, за да изпълнят капитанските заповеди. Джаго отчаяно се стараяше да не загуби контрол над кормилото.

– Свалете горния брам – заповяда Никълъс, докато следващата вълна нахлуваше на палубата. Когато мъжете се справиха успешно, той заповяда да свалят и самата брамстенга.

Междувременно дупките между вълните станаха толкова дълбоки, че корабът се спускаше като по пързалка, а после с мъка се катереше по страшната водна стена от другата страна. Корпусът се тресеше и скърцаше пронизително в отчаяна борба с водната стихия. Огромни вълни плюсяха върху палубата.

– Гълтаме вода, капитане – съобщи Мак. Трябваше да креши, за да се пребори с оглушително виещия вятър. – Моряците изпомпват, но не могат да се справят.

Никълъс отиде да види помпите. При гледката, която се разкри пред очите му под палубата, кръвта във вените му замръзна. Товарът се беше разпилял на всички страни, защото въжетата не бяха устояли. Навсякъде в трюма се търкаляха сандъци и бъчви и се удряха оглушително в стените. Между гредите зееше дупка, през която нахлуваше морска вода. Няколко мъже трескаво запушваха процепа с кълчища и парчета дърво, други изпомпваха водата.

Никълъс остана долу само минута. Мястото му беше на палубата. Върна се тъкмо навреме, за да види как третата мачта се счупи като сух клон на дърво.

– Внимание на палубата! – изрева гръмогласно той, като не забрави да сложи ръце около устата си. Младият матрос, който въпреки заповедта му беше пусал Глори на сушата, избегна умело връхлитащата вълна, която щеше да го помете зад борда, и се ухили безстрашно на капитана. Никълъс усети как от сърцето му падна камък.

Облекчението беше краткотрайно. „Блек Спайдър“ беше осъден на гибел. Най-важната задача на капитана беше екипажът да напусне кораба с лодките и всички да оцелеят.

– Пригответе лодките, Джош.

– Капитане?

– Нямаме друг избор. Намираме се близо до Хатерас. Моряците да потеглят право към сушата. Така ще имат най-голям шанс.

– Тъй вярно, сър.

– Пуснете слугата от затвора. Аз ще се погрижа за момичето. Джоша кимна и хукна да даде необходимите заповеди.

Глори се беше вкопчила в койката и се молеше пламенно корабът да не потъне. Стомахът ѝ се присвиваше болезнено при всяко хлъзване на кораба в морските дълбини; вече няколко пъти беше повръщала. Умираще от страх и не смееше дори да стъпи на пода. Шумно чукане по вратата я изтръгна от мрачните мисли. Едва намери сили да изтича до вратата и да вдигне тежкото резе. В коридора стоеше Смути.

– Слизаме от борда, мис Глори. Капитанът ще дойде да ви вземе след една минута. Вземете някоя и друга дреха, само колкото можете да носите.

Преди да е успяла да го разпита, той изчезна. Гласкана от панически страх, Глори изхвърча от кабината. Натан беше затворен в мъничката

килия под палубата. Трябваше веднага да го освободи. Дано не беше закъсняла!

Глори грабна лампата от куката, прекоси с два скока тесния коридор, изкатери се по стълбичката и стигна безпрепятствено до кърмата, откъдето се слизаше за трюма. Едва успя да си пробие път до килията през търкалящите се сандъци. Вратата зееше отворена; Натан го нямаше. Глори въздъхна облекчено и се обърна, за да се качи отново на палубата. Мина само няколко крачки, когато към нея полетя тежък сандък. Опита се да го избегне, но закъсня, не можа даже да се наведе. Писъкът ѝ бе заглушен от бушуващото море зад корабната стена. Главата ѝ се удари силно в илюминатора и пред очите ѝ причерня.

Последният моряк се прехвърли през релинга и се спусна в чакащата лодка.

– Сигурен ли си, че тя е в една от лодките? – попита за трети път Никълъс, обърнат към Мак.

– Стига, момче. Искане ми се да бях сигурен, но не съм. Слугата ѝ отказа да се качи в лодката на Джаго, затова го уверих, че Глори вече е настанена в една от другите, но на теб мога да кажа, че не съм я видял със собствените си очи. Смути ми каза, че ѝ е съобщил за напускането на кораба. Вярвам, че е дошла и вече седи в някоя лодка. Къде другаде би могла да бъде?

– Не знам, но имам някои подозрения. Слез в лодката, а аз ще обиколя кораба.

– Нямаме време, момче. По-добре да дойда с теб.

– Твоята задача е да държиш лодката достатъчно близо до кораба, за да мога да скоча.

По време на буря лодките се управляваха трудно и Никълъс знаеше, че е много опасно да остава дълго в потъващия кораб, вече толкова наклонен, че релингът беше на водната линия. Ала вътрешният глас му нашепваше, че нещо не е наред. Не можеше да бъде сигурен, че Глори е в една от лодките – сърцето му подсказваше, че е още на борда.

– Ще направя, каквото мога, капитане.

Никълъс се впусна в опасна битка със стихииите. Но много по-опасна беше борбата с другия голям враг – времето. Успя да мине през задяната палуба и стигна до стълбичката, по която се слизаше под кърмата. Водата в коридора стигаше до коленете, всички кабинни бяха празни. Той се опита да се постави на нейно място, за да разбере къде е отишла. Какво беше най-важно за нея – по-важно дори от собствената ѝ сигурност? Обезумял от тревога, той се спусна по стълбичката към килията за

арест. Вдигна високо фенера и видя, че вратата е препречена от няколко сандъка. Отстрани единия и забеляза в краката си лъскава черна коприна.

Вътрешният глас бе казал истината. Глори лежеше в безсъзнание до сандъка. Междувременно корабът се наклони още по-силно и трюмът започна бързо да се пълни с вода. Никълъс коленичи до безжизненото тяло, остави фенера и сложи ръка върху челото ѝ. Ресниците ѝ затрепкаха.

– Никълъс... какво стана?

– Нямам време за обяснения – отсече мъжът. – Трябва веднага да излезем отгук.

Глори се опита да стане, но роклята беше притисната под сандъка. Никълъс разкъса полата, после се зае с дългия ръкав, който се беше закачил на някаква кука. Разкъса корсажа и ѝ помогна да свали напоената с вода рокля. Изправи я на крака, тя изохка и се облегна на него.

– Отгук – заповяда той. Без да обръща внимание на бученето в главата си, Глори го последва като сляпа. Вкопчи се в ръката му и го остави да я изведе на палубата. Едва там разбра колко сериозно беше положението им и сякаш получи втори удар по главата.

Когато стигнаха релинга, Никълъс забеляза, че Глори с мъка поема въздух и пръстите ѝ са оставили кървави следи по ръката му. Погледна я пронизващо и отново се обърна към бушуващото море. Най-лошите му опасения се потвърдиха. Последната корабна лодка беше на няколко метра от корпуса и макар че Мак, Джош и останалите се бореха отчаяно, не беше възможно да я доближат. Останалите лодки се люлееха по вълните още по-далече.

– Божичко, Никълъс, какво ще правим?

– Ще се доберем до лодката на Мак с плуване. Ако „Блек Спайдър“ потъне, водовъртежът ще ни засмуче към дъното.

Глори побледня още повече. Неспособна да каже нещо, само поклати глава. Лицето ѝ сякаш се състоеше само от двете огромни, изпълнени с панически страх, очи. Никълъс не я удостои с внимание. Обърна я с гръб към себе си и разриза шнуровете на корсета с ножа, който носеше в колана си. Останала само по дантелена риза и тънка памучна пола, тя се вкопчи в него, за да устои на поредната вълна, която заливаше палубата. Никълъс я притисна до себе си.

– О, Никълъс, страх ме е – прошепна задавено тя и прокара език по устните си, макар че лицето ѝ блестеше цялото в морска вода.

– Нямаме друг избор. – Той улови едно въже. – Ще го вържа на

кръста ти, за да не се разделим. Ако се умориш, ще ти помагам.

Тя го погледна смяно.

Никълъс стисна раменете ѝ в желязна хватка и я раздруса с все сила.

– По дяволите, Глори, това е последният ни шанс!

– Не мога да плувам. – Отговорът прозвуча толкова тихо, че Никълъс едва го чу през бученето на вятъра.

– О, не! – простена измъчено той. – Можеш да играеш билиард, а не можеш да плуваш!

Ядната забележка събуди жизнеността ѝ.

– Простете, капитан Блекуел – отвърна хапливо тя. – Когато се качих на кораба ви, няхах представа, че ще се наложи да плувам за живота си.

Капитанът неволно се усмихна.

– Е, добре, ще опитаме нещо друго. – Той претърси с поглед полуразрушената палуба. – Ще направим сал от тези три бъчви, ще се вържем за тях и ще скочим в морето. – Не можа да ѝ каже, че няхаха начин да управляват примитивния сал. Не искаше да увеличава ненужно страха ѝ.

– Как да помогна?

– Стой на мястото си и се дръж здраво. Не искам да полетиш през релинга, преди да си свърша работата.

Никълъс се зае за работа. Завърза бъчвите с най-здравия моряшки възел, който беше научил от Мак. Глори се вкопчи в мачтата, борейки се с всяка нова вълна, като се опитваше да не мисли как ще се озоват в разяреното море с тази нестабилна лодка.

Никълъс се справи бързо и я повика.

– Хайде! Колкото повече чакаме, толкова по-лоши шансове имаме. – Той завлече бъчвите да релинга, който непрекъснато се потапяше във водата, и Глори се покатери отгоре. Никълъс я върза с въже през кръста, завърза другия край за бъчвата и остави част от въжето свободно около бъчвите, за да имат за какво да се държат.

– Каквото и да правиш – обясни настойчиво той, – старай се да не падаш във водата. Ако все пак ти се случи, не изпадай в паника. Не забравяй, че си вързана за сала. Ако бъчвите се преобърнат, което се надявам да не стане, трябва да излезеш на повърхността и да се покатериш от другата страна.

Глори го погледна ужасено. Никога не беше стъпвала във вода, подълбока от тази във ваната. Стисна здраво въжето, осъзнала, че

въпросът е на живот и смърт. Никълъс се покатери до нея, също вързан с въже през кръста.

Глори увисна с цялата си тежест на въжето, когато следващата огромна вълна се издигна над отсрещния релинг. Водната стихия помете палубата. Глори изпищя и малкият сал бе понесен от водната стена към морето. Силната ръка на Никълъс я хвана за рамото и ѝ вдъхна необходимата сила, за да не се пусне. Тя задържа въздуха, докато дробовите ѝ запариха, не издиша дори когато преминаха водната стена. Помоли се на небето да им дари кратка и безболезнена смърт и устоя на мъчителното желание да диша, докато салът изскочи от водата като тапа. Едва тогава напълни дробовите си с тежкия, влажен въздух.

Заля ги следващата вълна и церемонията се повтори, но този път секундите под вода минаха по-бързо.

Легнал върху бъчвата и с парче дърво като гребло, Никълъс правеше всичко възможно да насочи лекия сал към чакащата лодка. Ала течението ги носеше в друга посока.

– Не мога ли да ти помогна с нещо? – изкрещя Глори.

– Само се дръж здраво. – Даже в този миг му се дощя да я удуши, че го бе измамила така подло, но си обеща да почака, докато стигнат на сигурно място. Хвърли кратък поглед към измокрената до кости жена, само по бельо, която плуваше на бъчвата до него. Изглеждаше прекрасна дори в този вид, изпълнена със смъртен страх. Изведнъж Никълъс изпита див страх за нея и заработи като бесен с импровизираното гребло.

– Следвайте го, момчета – заповяда Мак. Моряците напържаха всичките си сили да гребат в посоката, където беше изчезнал лекият сал на капитана.

– Стига, Мак. – Джошуа Пинтасъл сложи ръка на рамото на стария шотландец. – Не ги виждаме от часове. Нямаме представа къде да ги търсим. Той също не знае къде се намира. Щом просветне, ще се опита да плава към Хатерас. Вятърът и без това ги носи в тази посока. Ако салът издържи, двамата имат голям шанс да оцелеят. Ние също трябва да оживеем, Мак. Мъжете са уморени. Трябва да стигнем до сушата.

Мак го погледна сърдито и се приготви да възрази. Беше готов да търси капитана си до последно. Знаеше, че и Никълъс щеше да стори същото за него. Но трябваше да мисли и за другите. Сега най-важното беше екипажът да оцелее.

– Тъй вярно, мистър Пинтасъл. – Макар че сърцето му тежеше от болка, Мак заповяда на мъжете да се насочат към сушата. През това време той продължи да претърсва с поглед развълнуваното море. Не видя

нищо, но беше уверен, че капитанът е някъде на запад и ако успееш да запази малката си лодка от потъване, непременно щеше да стигне до някакъв бряг.

Часовете минаваха отчайващо бавно, безкрайно дълги. Накрая остана само болката в мускулите и парещите дробове. Глори стискаше дебелото въже с такава сила, че пръстите ѝ се сковаха и вече не можеше да ги движи. Двамата с Никълъс не си говореха, за да не хаят излишно силите си. Накрая потънаха в сън, който приличаше по-скоро на безсъзнание; когато отново се събудиха, морето изглеждаше много по-спокойно. Салът се носеше под безоблачно небе, слънцето пареше полуголите им тела.

Никълъс свали разкъсаната си риза и покри с нея главата и голите рамене на Глори. Тялото му беше свикнало да се излага на слънчевите лъчи. Глори му се усмихна благодарно и отново потъна в безпаметен сън.

Никой от двамата нямаше представа колко време са се носили по морето. Никълъс непрестанно претърсваше с поглед хоризонта, надявайки се да открие някоя от лодките или бряг. Когато клепачите му отново натежаха, реши да не се бори с изтощението и заспа.

Събуди се след няколко часа и веднага чу ритмичното плискане и стържене на морето, което се разбиваше в пясък. В първия момент не разбра какво значи шумът; после усети, че салът не се движи. Обърна се и забеляза пясъчен бряг и късата, твърда блатна трева, която маркираше крайбрежието.

Развърза се, макар че пръстите му бяха изранени и боляха адски, развърза и въжето на Глори и я потупа по рамото.

– Успяхме, скъпа – проговори нежно той.

– Натан? Натан, ти ли си? – Тя вдигна глава и го зяпна неразбиращо, сякаш виждаше непознат.

Никълъс имаше чувството, че е получил ритник в корема. През дългите часове в морето, докато се бореха да оцелеят, беше забравил любовника ѝ. Лошото беше там, че тя явно не го бе забравила. Първата ѝ мисъл беше за него.

– Съжалявам, че те разочаровах – изсъска той, неспособен да се овладее. – Аз съм, Никълъс.

Глори примигна няколко пъти и понечи да отговори, но той вече ѝ беше обърнал гръб и крачеше към сянката на близката ела. След малко

се обърна и проследи как тя се развърза с треперещи пръсти, скочи от бъчвата и се втурна след него.

– Никълъс?

– Остани тук – нареди остро той. – Ще ида да се поогледам. Може би ще разбера къде сме попаднали.

Едва успя да запази равнодушното изражение на лицето си. Беше рискувал живота си, за да я спаси, а тя мислеше само за Натан. По дяволите, защо продължаваше да го прави на глупак? Естествено като капитан на кораб и приятел на баща ѝ той нямаше друг избор, освен да се грижи за сигурността ѝ. Но всеки път, когато я погледнеше, обезумяваше от гняв.

Все още се чувстваше слаб, но с всяка стъпка силите му се възвръщаха. Огледа пясъчния плаж и откри, че островчето, на което ги беше изхвърлило морето, е отделено от по-голяма ивица земя с блатиста местност, широка около четвърт миля. Прекоси блатото, като се оглеждаше за алигатори и отровни змии, и скоро стигна до другия бряг. Той изглеждаше много по-добре.

Никълъс видя високи ели, полянки с мека трева и дори редица езерца със сладка вода, напълнени от дъжда. Тръгна по едва различимата пътека към близкото хълмче, за да огледа по-добре. Значи имаше и дивеч. Това беше идеалното място, където можеха да си починат, да възстановят силите си и да чакат кораб. Мак непременно щеше да го търси.

Никълъс беше убеден, че рано или късно ще се появи кораб, изпратен да търси корабокрушенците. Когато „Спайдър“ не пристигнеше навреме или с няколко дни закъснение в крайното пристанище, фирмата му щеше да изпрати някой от свободните кораби. Лесно щяха да проследят пътя на „Блек Спайдър“ до Кейп Феър. Там щяха да научат и за бурята край Хатерас. Трябваше да поддържа постоянен огън на хълмчето, за да улесни търсенето. Капитанът не се съмняваше, че хората му ще го намерят.

А дотогава той щеше да живее сам с наглата малка лисица, която бе спасил. Островът беше отдалечен и самотен и му предлагаше идеалния случай да даде добър урок на разглезената мис Самърфийлд, както възнамеряваше от самото начало. А после щеше да спи с нея – насила или доброволно.

Никълъс се върна на брега и видя, че Глори е заспала под едно от малкото дървета на островчето. То представляваше само тясна ивица земя, негостоприемна, обрасла с бодлива блатна трева, между която се движеха безброй раци. Дърветата почти не предлагаха защита от вятъра.

Вода за пиене имаше само в една малка, кална локва.

Никълъс се усмихна доволно. Да видим как изисканата мис Самърфийлд ще преживее следващите няколко дни, каза си той.

Облегна се на една скала на няколко метра от Глори и я зачака да се събуди.

Когато слънцето се спусна към хоризонта и ѝ отне сянката, Глори усети горещината и ярката светлина в очите си и се събуди. В първия момент не се помръдна, само претърси с очи безоблачното небе, което светеше между клоните; после се обърна към неподвижната синьозелена морска повърхност. Припомни си какво беше станало с кораба и как двамата с капитана бяха избегнали смъртта на косъм. В този момент нещо се раздвижи в дланта ѝ, друго се вкопчи в босото ѝ стъпало.

Глори скочи като ужилена. Дузини огромни раци, някои от които бяха дълги почти две стъпки и имаха червена черупка с форма на подкова, пълзяха наоколо. Тя потисна вика си, стана и хукна да бяга. Подскачайки, успя да се отдалечи на сигурно разстояние.

Треперейки с цялото си тяло, тя претърси островчето за Никълъс, докато чу смеха му – горчив и развеселен.

– Какво ти е? Защо се стрякаш от тези малки приятели?

– Ти... ти си отвратителен! – отговори сърдито тя. – Защо не ме събуди? Една от тези грозни твари едва не ме ухапа.

– Раците няма да ти сторят зло – отговори поучително той. – Те са безобидни. Излизат на брега, за да се съвокупляват.

Глори потрепери и хвърли поглед към животинките, които лазеха една през друга.

– Безобидни или не, не ги харесвам.

– Убеден съм, че тук те очакват цял куп неща, които няма да харесаш. – Той се облегна небрежно, със самодоволно изражение, на близкото стъбло и праметна крак връз крак. – Но ще трябва да свикнеш.

Глори го погледна изпитателно. Защо изглеждаше така враждебен?

– Уверявам те, че ще направя всичко възможно да не ти създавам неприятности.

Още една студена усмивка, така различна от нежността, с която я даряваше преди. По-добре да се направи, че не забелязва.

– Как мислиш, какво е станало с другите?

– Ако лодките им не са потънали, вероятно вече са на сушата.

– Някъде наблизо?

– Съмнявам се. Вятърът ни разпръсна на всички страни. – Гласът му прозвуча сухо и тя отново се запита на какво се дължеше гневът му.

Глори огледа околността – пуст бряг без убежище и почти без вода, – и повярва, че е разбрала. Заради нея Никълъс беше попаднал в това забравено от бога кътче земя. Ако не беше останал на борда, за да я потърси, щеше да стигне до сушата в някоя от лодките на екипажа. Може би моряците вече се намираха в някое пристанище или крайбрежен град. Вместо това той седеше на това самотно, негостоприемно островче. Имаше пълно право да ѝ се сърди, защото тя за пореден път беше пренебрегнала заповедта му. Обвиняваше я за случилото се и се гневеше. И още по-лошо – непрестанно я иронизираше.

Да върви по дяволите! Как ми се ще да го видя в ада – каза си ядно Глори. Не беше виновна, че онзи сандък я удари по главата. След като се убеди, че Натан не е в килията си, тя побърза да се върне в кабината си, за да чака там, както бе заповядал капитанът. Велики боже, тя едва не се удави, преживя такова невероятно приключение в открито море, а той се правеше на обиден! Как можа да се влюби в нагъл тип като Никълъс Блекуел? Непонятно.

Глори си намери друга ела, далече от ордата раци, и се отпусна под сянката. Беше жадна и гладна, всяка частица от тялото я болеше, но беше готова по-скоро да умре, отколкото да се обърне за помощ към всемогъщия капитан Блекуел. Седна и вдигна колене към брадичката си. Никълъс се отдалечи, без да я погледне.

За първи път Глори забеляза белезите на гърба му, тънки, светли линии, избледнели през годините. Твърде често беше виждала такива белези и веднага ги определи като следи от камшик. Макар че се съпротивляваше отчаяно, изпита нежно съчувствие към Никълъс. Ала си припомни как бе заповядал да бичуват моряка на борда на „Блек Спайдър“ и сърцето ѝ се ожесточи. Запита се какво престъпление бе извършил Никълъс, за да го накажат с бичуване, и потрепери.

Когато той се върна, носеше наръч сухи дърва и много скоро успя да запали огън с кремъка от джоба си. Вечерният въздух беше топъл, но изкусителната светлина на огъня изкара Глори от удължаващата се сянка.

– Предполагам, че не си намерил вода по време на разходката си? – попита раздражено тя. Никога нямаше да му прости, че се отнася по този начин с нея.

– Зад онзи бор има локва с дъждовна вода.

Той знаеше, че е жадна, но не си бе направил труда да я повика! Без

да му благодари, Глори се втурна към водата. Локвата беше замърсена, но щом нямаше друга вода... Тя се наведе, изчисти повърхността от нападките листа, напълни шепата си и пи, докато утоли жаждата си. Въздъхна доволно и се върна при огъня.

Никълъс печеше нещо на шиш, направен от тънък клон.

– Намери ли нещо за ядене? – попита тя. Ароматът на печено я уда-ри право в носа и стомахът ѝ се сви.

– Водна мокавина – отговори с усмивка той.

– Змия! – Глори буквално изплю думата. – Но аз не мога да ям змия. Това... това е варварство. Защо не хванеш някоя хубава риба или нещо подобно?

– А ти хвана ли?

– Не, аз не, но...

– Тогава или ще ядеш змия, или ще гладуваш. – В думите му прозвуча неприкрито задоволство.

– О, боже – прошепна Глори и седна до него в пясъка.

Когато змията се опече, той ѝ протегна шиша и тя се съгласи да хапне малко за опит. Никълъс ѝ отрязва доста голямо парче с моряшкия нож, който винаги висеше на колана му. Нахрани се с апетит и даже си облиза пръстите. Глори отхапа късче, но не посмя да го преглътне. Всъщност вкусът не беше лош, но при мисълта, че яде месо от змия, стомахът ѝ се преобърна и тя се задави.

– По-добре да почакам до утре, ако нямаш нищо против – заяви сухо тя. – Може би някой от двамата ни ще успее да хване риба.

– Както желаяш – отвърна равнодушно той. Излегна се в пясъка, покри очи с ръка и моментално заспа.

Измъчвана от глад, Глори напразно се опита да заспи. Звездите светеха ярко, лекият морски бриз държеше надалеч москитите, но тя се мяташе неспокойно и не можеше да затвори очи. Земята беше корава и неудобна, имаше чувството, че цялото ѝ тяло е покрито с пясък. Замисли се за Натан и се запита дали беше оцелял и какво правеше сега. Не, той със сигурност беше жив, иначе тя щеше да го усети. Двамата бяха толкова близки. Глори въздъхна, обърна се настрана и най-после заспа.

Никълъс се събуди рано и се запъти към по-големия остров. Имаше нужда от баня, бръснач и добра храна. Когато мина през блатото, видя, че късметът му е проработил. През нощта течението беше донесло на острова разни неща от товара на „Блек Спайдър“ По пясъка се виждаха сандъци и кутии, въжета и парчета от мачти, куфари, моряшки сандъчета. Капитанът се усмихна доволно. Щом си разчистеше сметките с

покварената малка блондинка, щеше да я доведе тук и да ѝ построи убежище, в което да живеят приятно и удобно. Но дотогава щеше да се наслаждава на отмъщението си и да се погрижи момичето да се чувства колкото се може по-зле.

Той си припомни как изглеждаше тя тази сутрин и потръпна. Пола-та ѝ се беше вдигнала до бедрата, русата коса почти закриваше лицето. Гладката кожа беше цялата в пясък и изглеждаше грапава. Глори беше изтощена и гладна и макар че се опитваше да не излиза на слънце, кожата ѝ беше зачервена и сигурно я болеше. Изглеждаше мръсна, изтощена – и невероятно красива. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не се нахвърли отгоре ѝ като дивак.

Никълъс остана цяла сутрин на острова, опитвайки се да събере достатъчно здрави въжета, за да направи капани за зайци. После се окъпа и се обръсна с ножа си. В първия капан се хвана малка сива катеричка и той я уби безмилостно. Одра я, разпали малък огън, опече я и се нахрани до насита.

Когато се върна на острова, усети угризения на съвестта. Глори беше влязла в морето и се опитваше да лови риба с парче плат, на което беше закрепил един от фуркетите си.

– Имаш ли добър улов? – попита саркастично той.

– Имам слънчево изгаряне – отговори весело тя и той се усмихна, впечатлен от смелостта ѝ.

– Донесох ти чайка. Надявам се да те засити.

Глори простена измъчено и захвърли въдицата. Беше пъхнала пола-та между краката си и целите ѝ прасци бяха разгопени. Никълъс усети познатото теглене в слабините. По дяволите, това момиче беше самото изкушение! Дано не се размекне през следващите дни.

Усмихвайки се скришом, той се запъти към водата.

– Нямах стръв – установи надменно той. Свали ботушите си и навлезе в морето. Глори го погледна виновно и отново хвана въдицата. През това време той разрови пясъка с ножа си, намери няколко мидички и счупи черупките им. Взе ръката на Глори и пъхна в шепата ѝ хлъзгавите миди.

– Вземи ги. Мисля, че ще ти стигнат.

Усетила слузестата маса, Глори изпищя и захвърли мидите далече в морето. Никълъс избухна в подигравателен смях.

– Ти май изобщо нямаш представа как се лови риба.

– Върви по дяволите, Никълъс Блекуел. Ако не бях убедена, че греша, щях да се закълна, че се наслаждаваш на всеки миг, който

прекарваме тук.

– Стига толкова риболов – подкани я той. – Да вървим на брега. Ще ти направя нещо за ядене.

11

Никълъс се върна в примитивния лагер, разпали огън и приготви на Глори „вкусно“ ядене от печена чайка.

Тя се пребори доста успешно с жиливото месо. Сдъвка достатъчно, за да не изпитва глад – а той през цялото време се преструваше, че му е много вкусно. Сочната печена катеричка, която беше изял преди малко, щеше да го държи сит до следващото утро.

– Отивам да се окъпя и да си измия косата – оповести Глори, след като се нахрани. – Вярно е, че водата е солена, но все пак е по-добре, отколкото да съм цялата в пясък.

– Не влизай навътре – предупреди я Никълъс. – По това време на годината има акули.

– Какво?

– Грамадни акули, които поглъщат цял човек наведнъж. Чувал съм, че някои тежали по осемстотин фунта.

– О, боже, и това ли? – Глори се отпусна обезкуражено в пясъка и преметна крак връз крак. – Не мога да си измия косата, ако водата ми стига само до коленете. Вълните вдигат твърде много пясък. Мисля, че ще вляза малко по-навътре.

– На твоето място не бих опитал. – Никълъс смръщи чело. – Нали не искаш един от дългите ти красиви крака да стане по-къс от другия?

– Майчице! – прошепна едва чуто Глори. – Не знам колко още ще издържа така. Как мислиш, дали корабите вече ни търсят? Не е ли редно да запалим сигнален огън?

– В Ню Йорк ще научат за корабокрушението най-рано след седмица и ще организират отряд за търсене. Вярвам, че повечето спасителни лодки са стигнали в сигурно пристанище, но това няма да ускори търсенето. Още е рано да палим огън. – Никълъс се облегна удобно на близкото дърво. Държеше се, сякаш преживяваше само незначително приключение. Нали се беше избърснал и изкъпал със сладка вода.

– Ти как го направи?

– Какво съм направил?

– Косата ти е измита.

– Аз мога да плувам, забрави ли?

– Ами акулите?

– Те предпочитат красиви млади момичета.

Профилът на арогантно извитата устна беше подчертан от сиянието на огъня.

– Знам, че правите всичко, за да се чувствам зле, капитан Блекуел. Искам да знаете, че не съм очаквала нищо друго от негодник като вас. – Глори му обърна гръб, отдалечи се от огъня и седна под един самотен бор. Горещото слънце и оскъдната храна я бяха изтозили и не след дълго заспа.

Някъде след полунощ се изви свиреп вятър. Пясъкът, който засипваше тялото ѝ, я събуди. Глори огледа островчето и видя Никълъс под съседния бор, обърнал гръб на пронизващия вятър. Дося ѝ се да отиде при него, да се сгуши в ръцете му и да се почувства сигурна и закриляна като някога. Но това беше минало. Той ѝ разкри недвусмислено, че не се интересува от нея. Тя се сви на кълбо, за да се предпази от хапещия вятър, и напразно се опита да заспи отново. На сутринта щеше да построи някакъв подслон – все едно дали капитанът щеше да ѝ помогне или не.

На другата сутрин Глори се събуди късно. Никълъс вече беше запалил огън.

– Гладна ли си? – попита небрежно той. Отново изглеждаше чист и свеж и Глори пак се запита как успяваше да се грижи така добре за себе си, докато тя представляваше само една жалка, окъсана човешка купчинка. Дантелената фуста висеше на парцали, ризата беше мръсна, скъсана на няколко места, осяяна с петна, а косата ѝ... дали някога щеше да изглежда както преди?

– Какво има за ядене? – попита унило тя. Горещината, вятърът и пясъкът бяха притъпили апетита ѝ. – Пак ли чайка?

– Сварих няколко рака. – Никълъс разчупи една шипка и ѝ я подаде. – Трябва да извадиш месото.

Глори едва не се разплака. Месото на раците беше толкова вкусно! Устата ѝ се напълни със слюнка и тя се опита да разтвори черупката.

– Как се изважда месото? – попита с треперещ гласец тя.

– Аз строших черупката със зъби.

– Със зъби?

– Точно така.

Защо да не му повярва? Примираща от глад, тя захапа упоритата черупка и наистина успя да я счупи, но заедно с това загуби и частица от предния си зъб.

Никълъс избухна в тих смях. Извади ножа си, разчупи следващия рак и ѝ подаде снежнобялото месо. Глори никога не беше яла нещо

толкова вкусно. Поглъщаше всяка хапка, която той ѝ подаваше, без да обръща внимание на соса, който се стичаше по ръцете ѝ. Когато се насити, светът изведнъж стана по-красив.

– Боже, колко беше вкусно – промърмори тя. Никълъс проследи как си изтри устата с крайчеца на фустата, но не каза нито дума.

– Мисля, че трябва да си построим убежище – предложи тя и го погледна очаквателно.

– За какво ни е?

– Как за какво! Тази нощ вятърът беше непоносим. Рано или късно ще завали.

Никълъс вдигна рамене.

– Както искаш, но не очаквай помощ от мен. Обичам да спя на открито.

– Няма ли поне да ми отрежеш няколко клона? Ще ги вържа с парцали от полата си.

Макар че се старееше да остане сериозен, Никълъс не можа да сдържи усмивката си.

– Бъди внимателна, мис Самърфийлд. Ако разкъсаш цялата си пола на парцали, ще се наложи да спиш гола.

Глори зарови крака в пясъка, убоде се на остро камъче и едва не изпищя. Стисна здраво зъби, за да прикрие пронизващата болка, и изсъска:

– Ти си най-изнервящият, най-гадният тип, когото някога съм срещала.

Никълъс я събличаше с поглед. Очите му се плъзнаха с подчертана бавност от разбърканите къдрици чак до петите на стройните крака. След това се спряха за дълго върху изкусителните извивки на гърдите, едва прикрити от тънката дантелена риза.

– А ти, Глори, без съмнение си най-вкусната хапка на целия остров. Внимавай, иначе ще вечерям с теб вместо с някоя чайка.

Глори пламна от смущение. За първи път след спасението на острова ѝ показваше, че изпитва нещо към нея. Без да каже дума, тя разтърси възмутено глава и се отдалечи към другия край на брега. Събра цял наръч клони и едва тогава се върна на мястото, което беше определила за убежището.

– Желая ти приятна работа – кимна ѝ сухо Никълъс. – Аз имам намерение да поплувам.

Очите ѝ се разшириха.

– Ами акулите? Какво ще правим, ако ти се случи нещо?

– Ще се постарая да не ме изядат. – Той се запъти към водата, изувайки ботушите. Дългите, загорели от слънцето пръсти се заеха с връзките на панталона.

Глори не можеше да откъсне очи от ръцете му. Без да се срамува, той свали панталона си и влезе гол във водата. Дългите крака, тесните хълбоци и мускулестият задник привличаха погледа ѝ като с магия. Белезите по гърба я подразниха и тя отново се запита как ли ги беше получил. Когато водата му стигна до корема, той се обърна. Глори сведе глава, но изчервяването я издаде и Никълъс безмилостно се изсмя на смущението ѝ.

– Няма ли да дойдеш и ти? – извика той. – Обещавам ти да гоня акулите.

Толкова ѝ се искаше да се отзове на поканата! Можеше да измие косата си и да се отърве от досадния пясък. Не, Глория Самърфийлд за нищо на света не можеше да влезе във водата с гол мъж!

– Не, благодаря – отговори сковано тя и се зае с убежището си.

Нямаше представа откъде да започне затова реши първо да накъса ивици от полата си. След това нареди донесените клони и започна да ги връзва колкото може по-здраво. Избра място между две дървета и започна да реди клоните. Само да имаше малко въже и две-три одеяла! Тя въздъхна примирено и продължи да връзва клоните.

Свърши едва когато се здрачи. Пръстите ѝ бяха схванати и изранени, гърбът я болеше непоносимо. Никълъс я бе наблюдавал отдалеч. Тя го проклинаше все по-ядно. Като забеляза развеселената му физиономия, се помоли тази нощ вятърът да не премине в буря. Нямаше да отстъпи на капитана и сантиметър от убежището си.

Вятърът наистина се усили. Убежището ѝ се разлетя на всички посоки, като че не беше от клони, а от сламки, и Глори се разплака от яд. Никълъс спеше наблизко и изобщо не се събуди. Уморена и обезкуражена, тя заспа късно. На следващата сутрин капитанът я събуди за закуска от жилави миди – обясни ѝ, че не намерил нищо друго. Глори хапна, колкото можа, и отново се зае с убежището си. Той я наблюдаваше отсрани, но този път с повече интерес.

Злобата му беше отлетяла. Вече трети ден следеше внимателно спътницата си; очакваше, че тя ще се откаже още при първата трудност, но тя не преставаше да го смайва. Задоволи се с локвата сладка вода, яде от всичко, което той ѝ носеше, изобщо държа се много по-добре от повечето хора в такава ситуация. Съвестта го мъчеше все по-силно.

Беше останал на негостоприемното островче цял ден повече,

отколкото възнамеряваше. Момичето изглеждаше окъсано, мръсно и изтощено до крайност. Той очакваше тя да се хвърли в краката му, да се разплаче и да го умолява да се грижи за нея. Само че събитията не се развиха според плана му. Глори нямаше да се предаде. Нямаше да дойде при него смирена и покорна. А той нямаше да понесе още дълго да я гледа как страда.

До следобеда тя успя да си издигне ново убежище. Дантелените крайчета се развяваха от вятъра и Никълъс беше възхитен от богатото й въображение и решителността да се справи сама.

Точно когато Глори завързваше последния клон, той забеляза в близост до блатото движение, което прикова вниманието му. Обърна се и видя острите бивни и злобната муцуна на диво прасе, което претърсваше храсталациите за единствената локва със сладка вода. В този момент животното подуши следата. Никълъс видя раненото рамо, от което течеше кръв, и се уплаши не на шега. След секунди животното сведе глава и се втурна право срещу младата жена, която седеше зад боровете.

– Глори! – изкрещя Никълъс, извади ножа си и се втурна като бесен към нея. Тя видя дивата свиня, изпищя и скочи на крака. Очите ѝ се разшириха от страх. Хвана с две ръце полата си и се затича към Никълъс. Той я улови и я издърпа настрана само миг преди свинята да стигне до тях. След това се извъртя рязко, за да избегне удара на бивните, и заби ножа си в гърба на животното. Дивата свиня изхърка, заквича и се втурна към убежището на Глори. Боровите клони се разлетяха на всички страни; кръв напои клоните и дантелените въженца.

Никълъс извади ножа от гърба на побеснялото животно и отново го заби, този път в шията му, точно зад черепа. Глиганът започна да бие диво около себе си, разрови земята, стъпка безмилостно навързаните клони и най-после падна настрана. Борбата със смъртта продължи още няколко минути. Дори в самия си край глиганът продължи да ръмжи ядно и да рита към противника.

Никълъс въздъхна дълбоко, за да се успокои. Представата, какво можеше да се случи, го разтреперваше. Глиганът беше много опасен; бивните бяха остри като ножове и като нищо щяха да разкъсат Глори. Той затвори очи, но образът на умиращата, обляна в кръв, и обезобразена фигура не искаше да изчезне от съзнанието му.

Той се огледа и я откри свита зад стъблото на едно дърво; беше вдигнала колене към гърдите и тялото ѝ се разтърсваше от силни хълцания. Никълъс изпита гадене. Никога през живота си не се беше чувствал така зле. Забърза към нея през пясъка и се прокле, че се бе държал като

идиот. Коленичи до нея и нежно я привлече в обятията си.

Тя опря ръце в гърдите му в напразен опит да се успокои.

– Върви си... Остави ме на мира – помоли глухо тя.

– Няма.

– Все ми е едно. Няма никакво значение, че ме виждаш да плача. Омръзна ми да бъда смела. – По бузите ѝ отново потекоха сълзи. – Това отвратително животно развали убежището ми. Искам да се окъпя. Умирам от глад. Господи, иска ми се татко да беше тук!

Никълъс я притисна до гърдите си. Не биваше да отива толкова далеч. В никакъв случай не искаше да излага живота ѝ на опасност. Като я видя пред себе си – останала без гордост, с бледо лице и треперещи устни – усети как дълбоко в него избуя инстинктът на закрилник, прободете го право в сърцето и стегна гърдите му така, че не можеше да диша.

По бузите ѝ все още се стичаха сълзи.

– Татко щеше да знае какво трябва да се направи.

– И аз знам какво ще направим – прошепна в ухото ѝ той. Вдигна я на ръце и я пренесе през блатото. Повървя четвърт час през калта и изкачи хълмчето, без да усеща тежестта ѝ. Спря едва когато навлезе в езерцето със сладка юда, където се къпеше всяка сутрин. Глори вдигна глава и се огледа невярващо.

– Никълъс?

– Няма нищо, мила – прошепна нежно той. – От днес нататък всичко ще бъде добре.

Тъй като тя не смееше да се пусне, той се наведе и потопи краката ѝ във водата. Щом петите ѝ се опряха в пясъка, той измъкна ризата през главата ѝ с меки, но решителни движения, свали мръсната фуста и разкъсаните дълги гащи и ѝ помогна да се измъкне от тях.

Сложи ръце на тясната ѝ талия и я задържа, докато се потопи под водата, за да измие пясъка от лицето и косата си. Когато отново се изправи, по мокрите руси кичури, полепнали по шията и раменете ѝ, заблестяха водни перли.

Никълъс не можеше да откъсне поглед от нея. Никога не я беше виждал толкова прекрасна. Погледът му се впи в пълните гърди, които наистина сочеха малко нагоре, както си ги представяше. Испита настойчиво желание да ги усети в ръцете си. Обгърна с ръце стройното ѝ тяло и я привлече към себе си. Тя беше все още замаяна и не се възпротиви. Не беше имал намерение да се възползва от ситуацията – или поне не веднага, – но когато усети топлината на тялото ѝ, нежната кожа, той простена и завладя устните ѝ. Усети как по тялото му пробяга сладостна

тръпка и кръвта се устреми към слабините.

Когато задълбочи целувката, устните ѝ се отвориха. Тя се осмели да направи първите колебливи движения с език. Когато ръцете ѝ обгърнаха шията му, Никълъс усети непознато дотогава желание. Зацелува я по бузите, по очите, зад ушите, продължи по стройната шия.

За първи път от много дни насам Глори се почувства стоплена и закриляна, обект на нежни грижи. Беше ѝ все едно, че е гола, не знаеше къде се намира и защо е дошла тук. Нищо нямаше значение, освен че беше чиста и невредима. Нищо нямаше значение освен прегръдката на Никълъс. Един тих глас ѝ нашепваше: не забравяй какво ти стори той; но колкото и да се опитваше да го послуша, не можеше да мисли за нищо друго освен за мекия натиск на устните и нежните му докосвания.

Тя зарови пръсти в гъстите черни кичури и се притисна към него. Тялото ѝ трепереше като в треска и ставаше все по-горещо. Той милваше с устни кожата ѝ, покри с топли целувки гърдите ѝ, захвапа едното зърно и започна да го възбужда с език. Глори простена и отметна глава назад. Устата му ѝ доставяше неопишуема наслада. Непознати дотогава чувства накараха кръвта ѝ да закипи.

Той я целуна отново, този път по-настойчиво. Когато ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, обхванаха дупето и я притиснаха към слабините му, тя усети натиска на твърдия му член.

Никълъс плъзна ръка под коленете ѝ, извади я от водата и я понесе към меката трева на брега на езерцето. Остави я за малко сама, за да се съблече, върне си бързо при нея и се отпусна отгоре ѝ.

– Господи, как те желяех – прошепна дрезгаво той.

Тя отново се опита да го отблъсне, но в жеста ѝ нямаше решителност. Той завладя устните ѝ и потопа език дълбоко в устата ѝ. Възбудата заливаше тялото ѝ на могъщи вълни и Глори се притисна към него. Забрави страховете си, изтри съмненията. Искаше само да се наслаждава на милувките му. Тялото ѝ беше напрегнато до болка и се разкъсваше от желание. Предпазливо, за да не я притесни с тежестта си, той се отпусна върху нея и раздели бедрата ѝ с коляно.

Беше му трудно да се владее. Искаше да проникне устремно в нея, да я завладее без остатък. Усети, че всяка фибра на тялото ѝ е напрегната и разбра, че и тя желяеше същото. Плъзна се бавно в нея, докато усети препятствието, което не беше очаквал. Тя беше още девствена – това го накара да изпита угризения на съвестта и в същото време го зарадва.

– Сега ще те заболи малко – обясни тихо той, след като успокои разбунтуваната си съвест. – Но после ще бъде прекрасено, обещавам ти.

Глори се отдръпна и на лицето ѝ се изписа страх.

– Никълъс? – попита с треперещ глас тя.

– Имай ми доверие – помоли дрезгаво той.

И тя му се довери. Обви с ръце шията му, притисна се до него, потърси устата му и отвори устни, за да даде път на езика му. Той мушна ръце под хълбоците ѝ и проникна в топлата утроба. Целувката му задуши болезнения вик. Една сълза се спусна по бузата ѝ и стигна чак до вдлъбнатинката под гърлото.

– Добре ли си, мила? – попита той и се отдръпна, докато болката отслабне.

– Да, да – прошепна несигурно тя.

Никълъс се притисна отново към нея и се задвижи в бавен, предпазлив ритъм. Глори забрави болката, забрави света около себе си – остана само мъжът, който я държеше в обятията си. Инстинктът ѝ подсказа, че трябва да се задвижи в ответен ритъм и тя започна да отговаря на гласъците му.

Никълъс ускори движенията си, мускулите на гърба му се напрягнаха, по челото му заблестяха капчици пот. Гласъците му станаха мощни и бързи и Глори усети как се извисява към небето. Обзе я могъщо, застрашително със силата си чувство, но преди да е открила какво е, Никълъс бе разтърсен от мощна тръпка, за миг застина над нея, после въздъхна облекчено и се претърколи настрана. Привлече я към себе си и я настани на рамото си. Очите му останаха затворени, докато дишането му се успокои.

Глори се надигна леко, прокара пръст по линията на брадичката му и се запита какво би трябвало да направи, за да получи още целувки. Искаше ѝ се и тя да се отпусне като него. Когато пръстите му помилваха гърдите ѝ, тя се стресна, сякаш я беше опарил, и чу тихия му смях.

– Разочаровах те. Съжалявам. – Ироничната усмивка издаваше, че се шегува. – Толкова отдавна те желая, че не можах да издържа.

– Нима нещо толкова прекрасно може да бъде разочаровашо? – попита тя, пренебрегвайки повика на тихия вътрешен глас, който ѝ напомняше, че интимности се разменят само в леглото и че жените не бива да изпитват задоволство от секса. Вместо това погледът ѝ се впи в блестящите светлосиви очи, после се спусна смело към гърдите и стигна чак под пъпа. Червенина обля бузите ѝ, когато видя отпуснатия член, прибрал се в гнездото си от къдрави черни косъмчета.

Глори побърза да отвърне глава, но забраненият обект вече бе започнал да набъбва.

Никълъс се изсмя гърлено. Устата му помилва дланта ѝ, зъбите захапах малкото пръстче. Глори усети как в тялото ѝ отново пламва желание. Стомахът ѝ се сви, сърцето ѝ се качи в гърлото. Тя го погледна в лицето и видя колко жадни и тъмни бяха станали очите му.

– Сега е твой ред – заяви той и преди да е успяла да попита какво означава това, устата му завладя нейната. Той се претърколи върху нея и я притисна в меката трева. Топлият влажен език заигра с нейния. Глори простена сладостно и по вените ѝ отново се разля горещина.

Този път Никълъс не беше толкова нежен, искаше повече. Разпали в нея огън, който засенчи всички досегашни преживявания. С всяко движение, с всеки тласък магията ставаше по-силна. Тя се извиваше под него, отговаряше на тласъците му с дива отдаденост – докато екстазът се отвори като цвете в тялото ѝ и изпусна фойерверк от непознати сладостни усещания, които замаяха сетивата ѝ. Тя изкрещя името му, вкопчи се в него и той я последва в освобождаването.

После двамата дълго лежах в меката трева. Глори не можеше да повярва в случилото се; Никълъс излъчваше спокойно задоволство. След време отново се любиха; накрая Никълъс я отнесе в хладното езерце.

– Как се чувстваш? – попита той и я потопи във водата.

Тя си припомни, че веднъж вече я бе попитал.

– Като котка на прозореца – отговори тя и се усмихна, защото не искаше той да забележи, че изпитва угризения на съвестта. – Като че току-що съм си изблизала сметаната и се припичам на слънце върху меката си възглавница.

Никълъс избухна във весел смях. Глори го погледна изненадано. Та той почти никога не се смееше!

– Би трябвало да го правиш по-често – каза тя, когато излязоха от водата.

– Кое?

– Да се смееш. – Двамата седнаха на слънце, за да изсъхнат, после облякоха чистите сухи дрехи. След като бе измила пясъка от тялото си, Глори се наслаждаваше на оскъдната си премяна, макар да ѝ се виждаше неприлична. Никълъс беше само с панталон. Беше ѝ много приятно да следи играта на твърдите мускули при всяко движение. Харесваше и махагоновия блясък на лицето му. Очевидно любимият ѝ се чувстваше добре в тази примитивна обстановка.

Тя направи няколко опита да разреши русата си коса с пръсти, но напразно. Най-сетне Никълъс я хвана за ръката и я отведе на брега на

морето.

– Ела, ще ти покажа нещо.

Тя тръгна след него по едва видимата пътека, където си играеха катерички, но когато забеляза дузините сандъци и куфари, нахвърляни по брега, спря като вцепенена. Това беше цяло богатство! Засмя се въодушевено, втурна се към сандъците и започна да отваря капациите. Одеяла и инструменти, брашно, кафе, солено месо и какво ли още не! Няколко сандъка бяха пълни със захар от Барбадос.

– Има и един сандък с портокали – проговори Никълъс зад гърба ѝ. – Имаме достатъчно въжета, платна, мисля, че ще намерим и гребен. Всъщност имаме всичко, от което се нуждаем освен дрехи. – Той се ухили. – Но за дрехите няма да се тревожим, поне засега.

Глори усети как бузите ѝ пламнаха, но когато погледна отново към сандъците, лицето ѝ стана сериозно.

– Кога откри всичко това?

Никълъс се извърна настрана. Явно се стараше да избегне погледа ѝ.

– Тази сутрин – отговори той и се укори, че не намери смелост да ѝ каже истината. Ала мисълта, че тя ще престане да му вярва, след като само преди час му се бе отдала с душа и тяло, беше непоносима.

Той не умее да лъже, каза си Глори. Веднага бе разбрала, че е намерил съкровището още преди няколко дни. Усети как в гърдите ѝ се надига гняв. Испита диво желание да го удари, но в следващия миг си припомни как я бе спасил от глигана и как се любиха. Не можеше да му се сърди. Щом той можа да ѝ прости, че заради нея попадна на това забравено от бога местенце, тя също беше длъжна да му прости, че я бе оставил да гладува.

Всъщност аз го обичам толкова силно, че съм готова да му простя всичко, призна си неохотно тя.

Усмихна му се и мрачното му лице се разведри.

– Няма ли да ми обелиш един портокал? – попита тя. – Умирам от глад.

Никълъс веднага отвори сандъка и изпълни молбата ѝ. Силният цитрусов аромат напълни устата ѝ със слюнка. Когато той ѝ подаде портокала, пръстите им се докоснаха и по гърба ѝ пролази сладостна тръпка. Тя раздели плода на две половини и му подаде едната. По пръстите ѝ потече сладък сок. Никълъс ги облиза и очите му отново потъмняха.

– Най-добре е да си направим убежище – предложи той, – преди да се посветим на друго.

Намекът беше недвусмислен и Глори се изчерви.

– Но първо искам още един портокал.

Никълъс побърза да го донесе и обели.

– Тази вечер ще ти сготвя най-вкусното ядене, което някога си опитвала – обеща той и в гласа му имаше разкаяние.

Глори се засмя.

– Дано само не е пак чайка – подразни го тя.

След като направи удобна постеля в близост до езерцето, Никълъс се върна на островчето и одра глигана. Изкопа яма на брега, напълни я с камъни и сухи дърва, нарязва месото на големи късове и го покри с втори пласт дърва. Между инструментите намери няколко тенджери и една метална чаша. Почисти съдовете с пясък и слезе на брега, откъдето се върна с цяла тенджерка миди. Салата от крехък кресон, който растеше в изобилие на брега на езерцето, попълни менюто.

Глори похвали многословно готварското му изкуство и яде, докато вече не можеше да диша.

– Ако продължаваш да се тъпчеш така, ще напълнееш – пошегува се Никълъс. – Но пък ще ми осигуриш повечко плът, която да любя.

Глори го погледна очаквателно. Пламенно се надяваше и той да се е влюбил в нея поне мъничко. За кой ли път се запита дали възнамеряваше да се ожени за нея. Сигурно нямаше да я прелъсти, ако намеренията му не бяха честни. Двамата бяха сами на този остров, тя беше напълно зависима от него, и той го знаеше. Освен това беше приятел на баща ѝ. Много ѝ се искаше да го попита, но Никълъс Блекуел не беше от мъжете, които се поддаваха на влияние. Щом му дойдеше времето, щеше да ѝ съобщи намеренията си. А междувременно щяха да се любят до насита. Глори беше твърдо решена да се наслади на всяка минута, която им беше дадено да прекарат заедно.

– Утре ще ти построя убежището, което желаеше – обеща Никълъс.

– Как така промени мнението си? – попита хапливо Глори, припомнила си пренебрежителните му забележки.

Никълъс отново избегна погледа ѝ.

– Стигнах до убеждението, че имаш право, нищо друго.

Глори не продължи да го разпитва. През нощта се любиха под звездите и тя беше толкова щастлива, че ѝ се плачеше. Никълъс чувстваше същото. Двамата заспаха прегърнати. Ръката му остана на рамото ѝ през цялата нощ, за да не ѝ позволи да се отдалечи.

На острова имаше много дивеч, навсякъде растяха див лук, кресон и други диви зеленчуци. Убежището, което изгради Никълъс, се

превърна в малка покрита колиба. Трябваша му два дни, за да я построи, но когато свърши, разполагаха с чудесно жилище, което предлагаше защита от слънце, вятър и пясък. Продължиха да готвят навън. Подът на колибата беше настлан с борови иглици и покрит с няколко одеяла, така че имаха широко и удобно легло. Едно легло, каза си смутено Глори. Явно Никълъс нямаше намерение да спазва основните правила на приличieto. Тази мисъл затвърди убеждението ѝ, че той възнамерява да поиска ръката ѝ. Ако не беше толкова загрижена за Натан, тя щеше да се наслаждава на райско блаженство.

Двамата седяха до огъня и пиеха утринното си кафе от единствената чаша, когато Никълъс предложи да я научи да плува.

12

– Какво ще кажеш? – настоя той. – Няма да те оставя нито секунда сама.

– Не знам... Защо не утре? – Тя отмести поглед.

– Защо не веднага?

– Аз... малко се страхувам от водата. – Тя усукваше изтънелия плат на фустата си. – Виж, аз не съм дивачка. Като момиченце предпочитам да си играя с куклите, вместо да лудувам навън. Харесвах ездата, от самото начало бях въодушевена и не се наложи татко тепърва да ме убеждава. Но това беше друго...

– Ами бiliarдът? – подразни я той. – Не бих го нарекъл типично женско занимание.

– Идеята беше на татко. Никога не би ми хрумнало да се занимавам с толкова мъжка игра. – Тя се обърна към него и го погледна пронизващо. – А какво ще кажеш за себе си? – попита тя с надеждата да забравят темата плуване. – Какво обичаше да правиш, когато беше момче?

Никълъс се усмихна снизходително и Глори разбра, че не беше успяла да го измами.

– По цял ден бях зает с баща си – призна тихо той. – Всъщност не съм имал истинско детство. – Той разрови догарящия огън и в топлия утринен въздух затанцуваха снопове искри. – Той пиеше, за да забрави изневярата на мама. После пиеше, защото не можеше да понася мърморенето на мащехата ми. Освен това се измъчваше от угризения на съвестта, че ѝ позволяваше да се отнася зле с мен. Тя ми измисляше всевъзможни провинения, за да ме наказва. Веднъж каза на татко, че нарочно съм стъпнал цветята ѝ, макар да знаеше, че играех на верандата и паднах. Затвори ме в стаята ми за два дни без ядене, само с кана вода.

Глори помилва бузата му. Беше щастлива, че е започнал да ѝ се доверява.

– Вечер си лягах и се молех мащехата ми да умре и с татко отново да бъдем свободни – продължи Никълъс. – Заедно с това се чувствах виновен, че желая такива ужасни неща.

Глори усети как очите ѝ се напълниха със сълзи. Представи си малкото момче, лишено от майчина любов. Дося ѝ се да го прегърне, да се притисне до него, за да отнеме част от болката му. В същото време беше горда, че той ѝ се доверява, разкрива пред нея какво става в сърцето му.

– Мак ми каза, че си избягал от къщи само на дванадесет години.

– Исках да стана моряк. – Никълъс отново разбута жарта. – Животът в морето е суров, но аз се научих да го обичам. Все още го обичам.

– Ами гърбът ти? – Тя прокара пръсти по едва видимите белези.

Никълъс я изненада с една от редките си усмивки. Очевидно изпитваше облекчение, че вече не говорят за детството му.

– Извърших същата грешка като младия матрос, който ти позволи да слезеш на сушата. Пренебрегнах заповедта на капитана. Бях млад и с гореща кръв. Скарах се с един подофицер и го предизвиках на двубой. Капитанът ни забрани да се бием. Затова проведохме двубоя през нощта и противникът ми си счупи ръката. Аз спечелих двубоя, но капитанът загуби ценен човек. Получих, каквото заслужавах – също като матроса, който ти помогна.

– Аз гледам на нещата по друг начин, Никълъс – обясни Глори. – В плантацията бичуват робите, които искат да бъдат свободни. По мое дълбоко убеждение това е несправедливо. Затова всяко бичуване ме изпълва с ужас.

– На моя кораб морякът получава бич само когато е изложил кораба и хората в него на опасност. И аз не обичам бичуването. Правя го само в краен случай. И винаги имам сериозни основания. Момчето трябваше да устои на чара ти.

Глори кимна.

– А аз трябваше да си остана на борда.

– Доколкото си спомням, ти също плати за грешката си.

Глори сведе поглед. Още се чувстваше неловко при спомена за наказанието, което ѝ беше наложил. Никълъс беше строг, но не суров.

– Винаги ли покоряваш жените с помощта на твърдата си ръка? – попита с усмивка тя.

– Само когато е нужно. – Той отговори на усмивката ѝ и тъмните очи отново светнаха жадно. – Отсега нататък възнамерявам да държа платната ти стегнати и здраво да стискам кормилото.

Глори се изчерви до корените на косата. Сякаш за да докаже намерението си, Никълъс я притисна в пясъка и я зацелува жадно.

– Никога не съм желал жена толкова силно, колкото желая теб – призна дрезгаво той. – Искам те всяка минута и никога не ми е достатъчно.

Глори го разбра – нали и тя чувстваше същото.

Дните на острова минаваха като в сън. Двамата се любеха, укрепваха примитивния си дом или претърсваха хоризонта за кораба, който

според Никълъс трябваше да дойде скоро. Той беше подготвил огромен сигнален огън, но смяташе да го запали едва когато видеха платно.

– Никълъс? – Глори се приближи тихо и отметна настрана тежките палмови листа, които ѝ препречваха пътя. Никълъс беше коленичил под едно дърво и приготвяше капани за зайци.

– Да, мила?

– Искам да се науча да плувам.

Мъжът се усмихна зарадвано.

– Ще ти хареса, сигурен съм.

– Ако съдържиш обещанието си, както стори миналия път, няма за какво да се тревожа.

Двамата прекараха деня в топлите води на океана и когато Глори най-после преодоля страха си – а Никълъс се закле, че постоянно ще внимава за акули, – напредъкът ѝ беше учудващ. Тъй като ѝ беше неприятно да плува гола, носеше тънките си памучни гащи и долната риза. Никълъс постоянно държеше ръката си под корема ѝ, докато тя се носеше по водата с потопено лице и риташе с крака. Добре оформеното ѝ дупе се полюляваше така изкусително, че той едва успяваше да се съсредоточи в урочите.

Тънката материя на дрехите, която във водата беше станала почти прозрачна, лепнеше на всяка извивка и засилваше мъченията му. Твърдо решен да не допусне прекъсване, той притискаше длан към твърдия ѝ корем, преглъщаше тежко и се опитваше да гледа настрана, но очите му непрестанно търсеха изкусителните извивки. Тих стон подсказва, че е капитулирал пред желанието си. Напук на всичките ѝ протести той я отнесе на брега и започна страстна любовна игра.

Уроците по плуване продължиха много по-късно.

Най-после Глори се научи да плува сама, но Никълъс строго я предупреди, че не бива да влиза навътре в морето. Тя се остави да я убеди, че е най-добре да плува гола, но той трябваше да ѝ обещае, че няма да я гледа. Плуването, заяви сърдито тя, не е дамско занимание и никак не е редно да се упражнява без облекло. Днес беше един от редките случаи, когато се съгласи да плува гола. Никълъс ѝ обеща, че ще бъде сляп и глух, тя свали дрехите си и заплува навътре в морето. Потопи русата си глава във водата и запляска весело.

Изведнъж Никълъс чу ужасен вик.

В първия миг смайването го скова. Но преди Глори да е успяла да извика втори път, той беше вече на крака и тичаше с все сила към морето. Отвори ножа си, стисна го в готовност и претърси с поглед

спокойните води. Тъкмо когато щеше да заплува към нея, откри смъртоносните пипала и пихтиестото тяло на португалска медуза.

Той мушна ножа в канията, втурна се към Глори и я издърпа далече от отровните пипала на медузата.

– Никълъс? – изплака задавено тя. – Какво стана? Толкова ме боли!

– Всичко е наред – отговори той, за да я утеши. Как да облекчи болката й? Взе я на ръце и я понесе към брега. – Убола те е медуза. Португалска галера. Не се среща често по тези места. Аз... – Не можа да продължи. Погледът му не се отделяше от лицето й. Не можеше да понесе, че тя страда.

Сложи я на брега и прегледа раните й. Едната страна на тялото й изглеждаше като изгорена с нажежено желязо. По нежната кожа се преплитаха червени ивици и Никълъс се прокле задавено.

– Не биваше да те пускам сама във водата – обвини се едно той.

Глори простена и се опита да се изправи.

– Ох... лошо ми е. – Той я държа, докато повърна цялата си закуска. Тялото й трепереше като в треска. Дано повръщането я освободи от отровата, помолите се безгласно Никълъс. – Чувствам се... така неловко – прошепна Глори.

– Не ставай глупава. Ти не си виновна. – Думите излязоха от устата му малко по-резки, отколкото възнамеряваше. Ако не беше настоял тя да се научи да плува, сега нямаше да страда. Изпълнен с разкаяние, той я отнесе до колибата, направи й постеля от борови иглици, покри я с меко платно и направи компрес на изгорените места от целебна тиня. Знаеше, че се е случвало хора да умират от убождането на португалската галера, но повечето само изстрадаха адски мъки, докато тялото изхвърли отровата.

Докато Никълъс мажеше тялото й с тиня, Глори изхапа до кръв устните си. Опита се да задържи сълзите си, но без успех. По бузите й се образуваха солени поточета.

Никълъс сложи главата й в скута си.

– Толкова съжалявам, любов моя. Можем само да чакаме, докато болката отслабне.

Тя кимна едва-едва.

– Говори ми. Разкажи ми за... за... – Тя преглътна мъчително и прокара език по сухите си устни. – Просто ми говори.

– Ще ти разкажа за Бранфорд. – Никълъс приглади косата й назад. – Той ми е брат. Син на втората ми майка. В последно време често мисля за него. – Той изтри сълзите й с трепереща ръка, но не можа да ги спре и

това разкъса сърцето му. Преглътна болката си и си заповяда да продължи: – Брад учи в Харвард. Нямам представа как мащехата ми е родила такъв син. Брад е единственото, за което съм ѝ благодарен.

Глори се усмихна. Ресниците ѝ блестяха от сълзи, но бе позабравила болката.

– И как... изглежда... този Брад? – Трябваше да събере всичките си сили, за да не мисли за случилото се.

– По-дребен от мен, но все пак с внушителен ръст. Със светла кожа и кестенява коса – и с най-дружелюбните кафяви очи, които можеш да си представиш. Много е различен от мен. Нежен и грижлив. Всички го обичат.

– Ти също можеш да бъдеш мил – възрази със слаб глас Глори.

Никълъс поклати глава.

– Аз съм надменен, нагъл и претенциозен. Сигурно вече си го разбрала.

Глори направи опит да се усмихне.

– Гарантирам ти, че когато пожелаея, мога да излъчвам известно очарование – подразни я той, – но със сигурност не съм достоен за любов.

Не е вярно, поиска да възрази тя. Аз те обичам. Но не отвори уста. Той не ѝ беше казал, че я обича, а почтената дама от Юга никога не би признала първа, че е влюбена. Естествено една почтена дама от Юга не би живяла на самотен остров, облечена само с долна фуста, нито би позволила на Никълъс Блекуел да я люби, без да са били венчани от свещеник.

– Мисля, че често си... достоен за любов – проговори с мъка тя, при това се раздвижи непредпазливо и отново я проряза мъчителна болка. Стисна зъби, затвори очи и се вкопчи в ръката му. Ноктите ѝ пробиха твърдата кожа.

– Спокойно, мила, не се движи. – Той повдигна леко главата ѝ. – Ще ти направя малко бульон. Трябва да напълним стомаха ти.

Тя кимна и се обърна настрана. Би предпочела да полежи още в скута му, вместо да яде, но не посмя да му го каже.

Вечерта на петия ден Глори беше почти възстановена. Окъпа се в езерцето, изми си косата, но не посмя да поплува. Никълъс следеше всяко нейно движение и усети, че за първи път след злополуката желанието му се събужда. Досега беше толкова загрижен за нея, че не се сещаше за любов. Като я видя да излиза от езерото в тънката мокра риза, която подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ, той простена тихо и отвърна

глава.

Колкото и да не му се искаше, трябваше да признае, че е влюбен в красивата руса жена. Не искаше да стане така, но то просто се случи. Беше сторил всичко възможно да избегне влюбването, но не можа да го предотврати. Сега мислеше за нея ден и нощ, грижеше се тя да има всичко необходимо – и я желаше до полуца.

Тя не бе споменала нито веднъж тъмния си любовник и тъй като беше първият ѝ мъж, Никълъс стигна до извода, че вероятно само си е въобразявал. Тя не е била истински влюбена, а само увлечена по красивия мулат. Натан е бил само моминска мечта, убеждаваше се той. Щом се върнеха в цивилизацията, щеше да поиска ръката ѝ. Щяха да се венчят и да заживеят в Теритаун. Любимото му имение се намираше в близост до Ню Йорк и това щеше да му позволи да продължи да управлява флотата си. Имението беше идеалното място за семейно гнездо. Там щеше да живее неговото семейство. При тази мисъл сърцето му се напълни с топлина и нежност.

Като светкавица го прониза прозрението, че представата да бъде съпруг на Глори и да прекара живота си с нея му харесва. Дори нещо повече. Никога досега не беше помислял, че това е възможно – не и след като бракът беше разрушил живота на баща му. Но Глория Самърфийлд беше различна от всички жени, които беше познавал досега.

Той ѝ вярваше. Защо – след всички номера, които му беше изиграла, – не можеше да каже. Но ѝ вярваше.

А тя разчиташе на него. Беше убеден, че има пълното ѝ доверие. Тя го обичаше. Ако изобщо разбираше от жени – а той беше убеден, че ги познава добре, – тя изпитваше към него истинска любов.

Той се замисли за бъдещето, което щяха да споделят, и зачерта от паметта си връзката ѝ с мъжа на име Натан. Глори го беше забравила.

Можеше само да се надява, че това е истината.

Ала преживяното с жените и последната сянка на съмнение в душата му попречиха да ѝ признае любовта си.

13

Осемнадесет дни след потъването на „Блек Спайдър“ Глори забеляза на хоризонта, югоизточно от брега, на който бяха попаднали, бяло платно. Зарадвана, тя се разкача като дете, сочейки възбудено морето. Лицето ѝ сияеше. Никълъс побърза да запали сигналния огън. Глори размахва ръце и извика няколко пъти в посока към кораба, но той беше твърде далече и никой не би могъл да я чуе. Щом огънят пламна, Никълъс слезе при нея на брега.

Глори го прегърна.

– Представи си, Никълъс, там ни чакат чисти дрехи.

– И гореща баня – допълни ухилено той.

– И храна, която не се лови от морето или гората.

– И пухеник – добави с топъл глас той.

Глори вдигна глава и в очите ѝ пламна копнеж.

– Мисля, че това кътче ще ми липсва...

– И на мен – усмихна се Никълъс и помилва бузата ѝ.

От кораба скоро откриха издигащите се от огъня пламъци и се насочиха право към тях. Никълъс донесе одеяло и нареди на Глори да се увие добре. Изчервяването ѝ го очарова. За първи път от много дни насам тя осъзна колко неприлично беше облечена. Двата дълго мълчаха. Стояха на брега, взираха се във вълните, които се пречупваха пред тях, и чакаха. Силуетът на кораба се очертаваше все по-ясно.

– Това е „Блек Уич“ – проговори след време Никълъс и в очите му блесна гордост. – Флагманският ми кораб.

– Красив е...

– „Спайдър“ носеше двойно повече товар, но пък „Блек Уич“ е със специална конструкция. Изработи я един човек на име Джон Грифитс. Има остър нос и строен кил, което я прави различна от повечето кораби – и много по-бърза. Ако са намерили и другите от екипажа, ще стигнем в Ню Йорк само за четири дни.

Глори огледа внимателно приближаващия кораб и за първи път след корабкрушението си разреши да помисли за Натан и моряците. Досега отказваше да повярва, че с Натан се е случило нещо лошо. Сега обаче страховете ѝ можеха да се потвърдят само след няколко минути и тя започна да се тревожи. Дали Натан беше добре? Дали беше на сигурно място на „Блек Уич“ заедно с другите моряци от екипажа? Дано да беше

така. Глори беше почти сигурна, че е оцелял. Въпреки това... Нямаше търпение корабът най-после да пристигне и да погребее страховете ѝ.

Не се наложи да чака дълго. „Блек Уич“ наближи, спуснаха на вода две лодки и когато засенчи очите си, Глори можа да различи красивия тъмен профил на Натан на носа на втората лодка. Сърцето ѝ заби радостно, тя се втурна към морето, размаха ръце и извика името му. Джаго седеше на греблото, Джошуа Пинтасъл и Мак бяха в другата лодка. Глори вдигна ръце и изпрати към небесата пламенна благодарствена молитва.

Джаго изкара лодката на сушата и двамата с Мак скочиха едновременно във водата. Глори се хвърли в обятията на стария шотландец, притисна се до гърдите му. После прегърна Джошуа.

– Слава богу, че сте живи и здрави – поздравя я засмяно Мак и на сбръчканото му лице се изписа облекчение.

– Знаех, че капитанът няма да се предаде – допълни весело Джош. Пристигна и втората лодка. Подофицерите се втурнаха да поздравят капитана си, моряците избухнаха в приветствени възгласи.

Още преди дъното да е застъргало в пясъка, Натан скочи в приборя. Смеейки се и плачейки едновременно, Глори се хвърли в прегръдката му.

– О, Натан, Натан! Благодаря на бога, че си добре. Толкова се тревожех за теб.

Натан скри лице в косата ѝ, помилва бузата ѝ и скри лицето ѝ на гърдите си. После я отдалечи малко от себе си и я огледа от глава до пети, за да бъде сигурен, че не ѝ се е случило нищо лошо. Накрая отново я прегърна и я притисна до себе си.

– Когато „Спайдър“ потъна, бях убеден, че си в една от спасителните лодки – заразказва той. – Молах се и се надявах да си жива. Едва когато „Блек Уич“ ни откри на един непознат бряг, южно оттук, узнах какво се е случило. Полудях от тревога. Никога нямаше да си простя, ако с теб се бе случило нещо.

– Добре съм, Натан, нали виждаш. Капитан Блекуел се грижеше всеотдайно за мен. – Тя усети как се изчерви, обърна се към брега и видя Никълс да се запътва към колибата им, следван по петите от Джош и Мак.

За стотен път, откакто бяха претърпели корабкрушение, Глори се запита дали трябваше да разкаже на Никълс кой беше в действителност Натан и защо бяха тръгнали на Север. Чакаше той пръв да заговори за общото им бъдеще. Моментът беше настъпил. Щом се качеха на

кораба, щеше да му каже истината. След всичко, което бяха споделили през изминалите седмици, той непременно щеше да я разбере.

– Съберете всичко, което би могло да ни послужи, и го натоварете в една от лодките – заповяда Никълъс на моряците, когато стигнаха колибата. Гласът му потреперваше издйнически.

– Наред ли е всичко? – попита съчувствено Джош. – Знам, че ви е било трудно, но...

– Добре съм – прекъсна го раздражено капитанът. – Искам само да се измъкна от тази жалка дупка и да се кача отново на кораба си.

Джош огледа изпитателно приятеля си. Никълъс се отдалечи сковано и се облегна на близкото стъбло, сякаш имаше нужда от опора. Лицето му изглеждаше бледо под тъмния тен, кожата се опъваше над здраво стиснатата челюст.

Джош даде необходимите заповеди. Мъжете натовариха запасите и се върнаха на лодката. Докато крачеха към брега, Джош чу как няколко мъже се кискаха и пускаха двусмислени забележки. Всички бяха забелязали, че в малката колиба имаше само едно легло.

Джош събра русите си вежди, докато образуваха тънка линия. Онова, което беше заварил тук, не му хареса. Капитанът кипеше от гняв и причината сигурно беше Глори. Никълъс Блекуел не хранеше особено уважение към жените и не го беше грижа за моралните принципи. Той искаше Глори от самото начало, Джош беше убеден в това. Дватама бяха попаднали сами на този отдалечен остров и тя беше изцяло зависима от него. Но Глория Самърфийлд не беше лесно завоевание. Баща ѝ беше могъщ плантатор от Юга и един от най-близките приятели на капитана. Никълъс трябваше да разбере, че след случилото се е длъжен да се ожени за нея. Но мрачното му лице подсказваше, че нещо не е наред.

– Мистър Пинтасъл! – Гневният глас на капитана изтръгна Джош от мрачните размишления. – Какво правите, за бога? Наредете да натоварят лодките, за да можем да потеглим!

– Тъй вярно, капитане.

Макдугъл удари Никълъс по рамото.

– Я не вдигай толкова пара, момче. Прекарахте на този остров почти три седмици. Няколко минути повече или по-малко не са от значение.

Никълъс само кимна. Не му беше възможно да води нормален разговор. Дори сега можеше да види как Глори се качва във втората лодка и държи ръката на другия мъж. Когато се хвърли в обятията на Натан, сякаш заби нож в ребрата му.

От детските си години, откакто родната му майка го напусна, Никълъс не беше плакал, но сега се бореше със сълзите, които напиреха в очите му. Гърдите му бяха толкова стегнати, че едва дишаше. Защо беше такъв жалък глупак? Защо ѝ повярва? Той беше зрял мъж, по дяволите! Хвалеше се, че познава жените – и със сигурност беше имал много повече жени от другите мъже. С Глори прекара само три жалки седмици. Защо я допусна в сърцето си? Защо си позволи да повярва, че тя е нещо особено?

Как можа да се влюби в нея като последен хлапак?

След като моряците натовариха лодката, Никълъс и двамата подофицери също се качиха на борда. Мъжете натиснаха греблата и се насочиха към кораба. Никълъс хвърли бърз поглед към Глори, която седеше до Натан. Той беше обгърнал крехките ѝ рамене, сякаш искаше да я опази от любопитните погледи на моряците. Тя му се усмихваше и очите ѝ бяха пълни с любов. Изобщо не се опитваше да се крие.

Никълъс се извърна и отново се прокле за глупостта си. Защо бе повярвал, че тя не е като другите жени?

Той стисна зъби и ръцете му се стегнаха в юмруци. Както обикновено, безсилието се превърна в гняв.

Тази жена го измами. Онова, което бяха споделяли, за нея беше само физическо удоволствие. В действителност тя обичаше само мулата на име Натан. Капитанът го разбра в мига, когато тя се хвърли в обятията му. Виждаше го и сега, защото тя седеше до него и му се усмихваше с безкрайна нежност. Е, добре, тя беше девствена. Но му бе дарила девствеността си само за да я закриля. Беше го използвала и сигурно през цялото време се е надсмивала зад гърба му. Още едно лесно завоевание, още един болен от любов идиот бе паднал в краката ѝ.

Ако можеше да отиде при нея в този момент, Никълъс сигурно щеше да я стисне за стройната гушка и да я удуши безмилостно. Никога досега не беше изпитвал такъв безумен, сляп гняв. За първи път разбра защо някои мъже убиваха любовниците си в пристъп на ярост – и защо баща му беше започнал да се напива до смърт, за да забрави горещо обичаната жена.

Само със свръхусилия на волята Никълъс успя да извърне глава и да погледне към стройния кораб, който беше хвърлил котва само на неколкостотин ярда от тях. Макар и бавно, възвърна контрола над мислите и действията си и болката, която изпитваше, се превърна в глухо, мъчително туптене. Тя е само жена, не е по-различна от другите, които познаваше. Същата е като майка му. Цялата омраза от детството,

подхранвана през годините от самотата и отчаянието, скрита дълбоко в душата му, сега се насочи срещу Глори.

Изведнъж го обзе мъртвешко спокойствие и той се обърна отново към нея. Тя се засмя тихо и кристалният звън, който толкова обичаше, издрънча в ушите му като счупено стъкло. Устата му се опъна в тънка, студена линия. Леденото спокойствие се превърна в брутална решителност.

Той пое дълбоко въздух, за да се овладее, облегна се на ръба и се загледа към „Блек Уич“, която идваше все по-близо. Нерадостна усмивка изкриви устата му.

– Заповядайте да вдигнат котвата, мистър Пинтасъл. Да тръгваме! – Никълъс се обърна към капитана на „Блек Уич“: – Оттук нататък аз поемам командването, капитан Дюран. Много ви благодаря за всичко.

Капитан Дюран, едър, мършав мъж с дълга моряшка брада, стоеше на кормилото. Носеше безупречна морскосиня униформа и месинговите копчета блестяха под следобедното слънце.

– Много съжалявам, че не успях да спася всички – каза Дюран. – Мак е видял потъването на лодката и е сигурен, че нито един не е оцелял. Няма смисъл да търсим повече. Като цяло загубите са учудващо малки.

Никълъс кимна сериозно.

– Корабокрушението винаги е катастрофа, капитане. Благодаря на бога, че не загинаха повече моряци.

– Никълъс? – Глори застана пред него, все още увита в дебелото моряшко одеяло. Мак и Натан вървяха по петите ѝ.

– Ах, ето я и моята красива спътница, мис Самърфийлд. – Капитанът се обърна към втория подофицер: – Мак, аз ще отведа дамата в кабината си. Ти ще отведеш... слугата ѝ в ареста. Ако не ме лъже паметта, бях заповядал да остане затворен, докато стигнем в Ню Йорк.

Натан вдигна рязко глава, Глори спря да диша.

– Никълъс, това не може да бъде! След всичко, което е изстрадал, мисля, че не е редно да се отнасяш така жестоко с него.

– Мак – повтори нетърпеливо капитанът.

Шотландецът го изгледа пронизващо, после кимна примирено.

– Тъй вярно, капитане. Ела с мен, момче – обърна се той към Натан. – Остава ни още малко път.

Натан докосна предупредително ръката на Глори и ѝ показа с поглед, че не бива да протестира повече. След това тръгна подир Мак към килията.

– Ела с мен – заповяда Никълъс и съсредоточи цялото си внимание върху Глори.

– Трябва да ти призная нещо – изрече тихо тя и го последва под палубата.

Той се обърна към нея с подигравателно святкащи очи.

– Мисля, че е по-добре да ме наричаш „капитане“. – Преди да е успяла да отговори, той закричи към стълбичката, слезе в коридора с каютите и се запъти към капитанската кабина. Глори го последва с лудо биешо сърце. Без да каже дума повече, той ѝ отвори вратата. Помещението беше богато обзаведено и много по-просторно от капитанската каюта на „Спайдър“.

Глори влезе и се огледа нерешително.

– Съжалявам, че ти създавам затруднения, капитане.

– Няма нищо. Не се притеснявам.

Глори все още не можеше да проумее защо ѝ говореше с този тон: строг, враждебен, едва ли не с омраза.

– Трябва да ти обясня нещо – повтори тихо тя.

– Наистина ли? Боя се, че ще ти разваля удоволствието, но вече знам за теб и Натан.

– Наистина ли?

– Знаех го от самото начало.

От сърцето ѝ падна камък.

– Страхувах се да ти призная истината. Страхувах се, че няма да разбереш.

– О, напротив, напълно те разбирам. Не се тревожи повече за мен. – Той прекоси помещението и отвори красивия махагонов шкаф с резби. – Тук ще намериш рокли и бельо. Ако искаш да промениш нещо, в най-горното чекмедже има игла и конец. А сега те моля да ме извиниш, имам работа.

– Какво ще стане с Натан?

– Ще си остане в килията. – Без да я погледне, Никълъс се запъти към вратата. Затвори я малко по-шумно, отколкото трябваше, и Глори потрепери.

Тя стоя дълго неподвижна, неспособна да разсъждава разумно. Какво ставаше с него, за бога? Е, може би беше решил да се посвети изцяло на капитанските си задължения. Не беше възможно връзката им да се е променила така изведнъж само защото беше дошъл спасителният кораб. След вечеря ще говоря сериозно с него, реши тя. Щом корабът потегли, всичко ще се оправи. Дано да се отпусне, дано да се вразуми и да

освободи Натан от ареста, помолите се горещо тя.

Ала си спомни мрачния капитан, който командваше „Блек Спайдър“ – човек, който нямаше нищо общо с дружелюбния, нежния Никълъс Блекуел, с когото се беше любила на острова. Душата ѝ се изпълни със съмнения.

Никълъс не дойде на вечеря. Глори с мъка хапна по малко от изисканите ястия, които им поднесоха в елегантната офицерска столова. Очевидно „Блек Уич“ беше най-ценното му притежание. Безупречният му вкус личеше във всички мебели, като се почне от масивните, красиво резбовани, греди и се стигне до кованите месингови свещници по стените. Глори се надяваше, че той все пак ще се присъедини към компанията, и погледът ѝ непрестанно търсеше вратата. Така копнееше Никълъс да влезе и да я дари с обичайната си топла усмивка...

След като капитанът напусна каютата си, тя разгледа дрехите в шкафа. Роклите бяха малко къси за нея и тя реши да ги отпусне в талията, за да изглежда по-добре в тях. Нямаше представа защо в кабината му имаше женски дрехи. При мисълта, че друга жена беше споделяла тази кабина с него, я прободе остра ревност. Но тъй като нямаше какво да сложи на гърба си, прогони неприятните мисли за собственицата на роклите.

За вечеря бе избрала елегантна роба от зелен брукат. Раменете бяха голи, корсажът беше украсен с дълги волани, които подчертаваха дълбокото деколте и падаха почти до лактите. Тясната талия беше силно пристегната. Светлорусата коса беше навита от двете страни на главата на ситни масури. Ефектът беше зашеметяващ. Глори почти беше забравила колко е красива. Ала не беше способна да се наслади на пламенните погледи, които ѝ хвърляше Джошуа Пинтасъл, нито на непохватните комплименти на капитан Дюран.

Единствената ѝ надежда беше, че Никълъс ще я хареса в новото одеяние. Тревожеше се за Натан и особено за намеренията на Никълъс относно бъдещето ѝ. Искаше да забрави грубостта му и да мисли само добро за него. Вероятно имаше много задължения, нищо повече.

Джош и капитан Дюран бяха много приятни сътрапезници. Във вечерята участваше и първият подофицер на „Блек Уич“.

Уилям Алън беше към средата на тридесетте, едър мъж с тъмно, загоряло от слънцето, лице.

Макар че имаше до себе си интересни хора, Глори не успяваше да се съсредоточи в разговора. Гореше от желание да поговори с Никълъс, да изяснят отношенията си. Може би тази нощ щеше да я помолите да

стане негова съпруга? Целият екипаж знаеше, че двамата бяха делили едно легло в колибата на острова. Глори не беше пропуснала да отбележи жадните погледи и скритите усмивки на моряците. Никълъс също ги беше забелязал.

Към края на вечерята Глори престана да се надява, че капитанът ще се появи. Отказа чашата шери, която ѝ предложи Дюран, извини се с главоболие и се върна в кабината си. Разочарована и обезкуражена, реши да си легне. Докато разресваше косата си пред голямото огледало, ключът се превъртя в тежката ключалка и вратата се отвори.

На вратата застана Никълъс с фенер в ръка. Както всеки път, Глори изпита приятна топлина от появата му. Усмихна му се нежно и стана от столчето.

– Толкова се радвам, че дойде – прошепна тя и направи няколко крачки към него.

– Наистина ли? – Никълъс вдигна вежди. Обърна ѝ гръб и започна да разкопчава ризата си.

Очите на Глори се разшириха от ужас.

– Какво правиш, за бога?

– Имам намерение да си легна – обяви спокойно той.

– Но... къде ще спиш?

– Където спях последните седмици. При теб.

– О, Никълъс, не може така!

– Капитане – поправи я надменно той.

Устата ѝ пресъхна.

– Не можеш да спиш с мен на борда на кораба си. Целият екипаж ще узнае.

– Моряците вече са осведомени за отношенията ни. – Той се отпусна в мекото кожено кресло и изу ботушите си.

– О, Никълъс, не мога да повярвам, че ме унижаваш по този начин. След четири дни ще пристигнем в Ню Йорк. Можем да се оженим, и тогава...

Да се оженим? – Подигравателният му смях изпълни кабината. В челото му се врязаха дълбоки бръчки, погледът стана още по-корав. – Откъде, за бога, ти хрумна, че трябва да се оженим?

Глори вдигна ръце към гърлото си. Изведнъж усети, че не ѝ достига въздух.

– Когато корабът потъна... когато се люби с мен, помислих че... – Тя преглътна мъчително. – Помислих, че ме... обичаш.

– Да те обичам? – повтори злобно той. – И ти започна да говориш

като Лавиния.

Глори падна на леглото. Не бе способна да произнесе нито дума. Поклати бавно глава. Не искаше да повярва в грозните думи.

– Съблечи се – заповяда Никълъс.

– Какво каза?

– Казах да свалиш роклята, иначе ще я разкъсам на парчета.

Глори прокара език по устните си. Гърлото ѝ беше пресъхнало.

– Не е възможно да исках това от мен.

– Мога да се обзаложа, че го искам. Хайде, съблечи се.

Глори поклати глава.

Никълъс свали панталона си, изрита го в ъгъла и застана пред нея гол и надменен.

– Е, добре, както исках – процеди той. Хвана ръцете ѝ и ги вдигна. В същия момент я блъсна на леглото. Тя се опита да изпищи, но устните му задушиха вика ѝ. Докато я притискаше с тежестта си върху мекия матрак, той вдигна брокатената пола и белите колосани фусти. Глори почти не се съпротивляваше. Разумът ѝ отказваше да повярва, че човекът, който я насилваше, е Никълъс Блекуел. Тя го обичаше! Не можеше да се бори с него. Той задълбочи целувката – и Глори усети как желанието ѝ се събуди. Простена тихо и се притисна към него.

Никълъс се отдръпна като опарен.

– Много добре, красива малка курво, ще получиш точно онова, което ти се полага.

Думите бяха като плесница и я отрезвиха моментално. Тя се опита да се изправи, но той отново я притисна във възглавниците. Сега вече Глори започна да се отбранява яростно. Това не беше човекът, когото обичаше. Това беше чужд човек. Луд, безумец. Напрегна всичките си сили, за да го отблъсне, но напразно. Погледът ѝ се замъгли, по бузите ѝ потекоха сълзи. След малко Никълъс спря.

Тя примигна и видя лицето му над своето – гневно, студено, но в дълбините на очите имаше горчивина, дори тъга.

Без да каже дума, капитанът стана и облече панталона си. Грабна ризата и ботушите, отиде до вратата и излезе. Трясъкът отекна като гръм в ушите ѝ.

Глори се сви на кълбо и обгърна треперещото си тяло, сякаш искаше да се защити от спомена за случилото се. Успя да се пребори с режещата болка, докато стъпките му заглъхнаха по коридора, но силите ѝ стигнаха само дотам. Избухна в мъчително хълцане и плака, докато заспа от изтощение.

Никълъс наблюдаваше пенестите вълни на океана, които се разбиваха в корпуса на кораба. Стоеше до релинга в пълен мрак; тесният сърп на луната само от време на време пробиваше облаците и хвърляше по малко светлина върху черните вълни.

– Ето къде си бил. – Мак изникна безшумно зад него.

– Не желая да говоря, Мак – каза капитанът. Погледът му беше вперен в далечината, ръцете му стискаха релинга с дива сила, сякаш с мъка се удържаше да не се хвърли в морето.

– Не обичам да се меся в работите ти, момче. Но сега виждам, че нещо не е наред, и не мога да мълча. Мис Глори е добро момиче, Ники. Длъжен си да се отнасяш добре с нея.

– Дръж се настрана, Мак. Предупреждавам те още веднъж – не се меси. – Капитанът се обърна към приятеля си. В погледа му имаше смъртоносна решителност. – Това не те засяга.

– Ти си ми като син, момче. Винаги съм се гордял с теб. Не прави така, че да се срамувам от делата ти. – Лунната светлина обля сбръчканото лице и Никълъс усети внезапна топлота. Очите на стария шотландец бяха пълни с неодобрение. Капитанът отвори уста да каже нещо, но веднага я затвори и отново се обърна към морето. Мак въздъхна дълбоко и го потупа по рамото. Без да каже нищо повече, той се запъти обратно към кабината си. Стъпките му отекнаха глухо по палубата. Никълъс го изчака да се прибере и си потърси скрито място на палубата. Болката беше непоносима.

Глори не излезе от кабината си през целия ден. Джош ѝ донесе табла с ядене, навечер отново намина да я види. Тя му благодари с топла усмивка и обясни, че има нужда от дълга почивка, за да се възстанови от преживяното на острова.

Когато се свечери, тревогата ѝ нарасна. Дали Никълъс щеше да дойде пак? Откъде можеше да знае какво е намислил? Тя вече не означаваше нищо за него. Мъжът, който снощи нахлу в кабината ѝ, беше чужденец, изпълнен със злоба и презрение. Кой знае какво можеше да ѝ стори...

Тя вече не беше в състояние да чете мислите му и очакваше само най-лошото. Въображението ѝ рисуваше страшни картини. Погледът ѝ беше неотстъпно устремен към вратата, тялото ѝ трепереше като в треска. Опита се да поправи още една рокля, но ръцете не я слушаха и иглата непрестанно падаше от скованите ѝ пръсти.

Не можеше да го допусне отново до себе си. Обзета от внезапна решителност, тя завлече тежкото писалище до вратата. Трябваше да напругне всичките си сили, но когато се справи успешно, въздъхна облекчено.

В шкафа намери само една копринена нощница. Би предпочела нещо по-просто, но трябваше да се задоволи с това, което ѝ се предлагаше. Навлече я през глава и отново се запита на кого е принадлежала. Сигурно Никълъс беше любил другата жена тук, в това удобно легло. Дали и на нея беше шепнал същите страстни думи, които пареха сърцето ѝ?

Тя се излегна в широката койка, но не можа да заспи. Всеки път, когато затваряше очи, виждаше пред себе си Никълъс и чудния остров, където бе познала любовта. Едрият мускулест мъж се смееше и сиянието в очите му беше доказателство за искрена любов. Докато живееше на острова, тя беше убедена, че е обичана Споменът стегна гърлото ѝ. Чувстваше се толкова самотна. Непрестанно се мятеше, без да може да се успокои.

„И ти започна да говориш като Лавиния... като Лавиния... като Лавиния.“ Думите отекваха в главата ѝ като злобно ехо. Тя затвори очи и се опита да прогони жестокия глас. Всеки шум в коридора късаше нервите ѝ. Когато бравата изскърца, скочи от леглото като опарена.

Никълъс вдигна резето и вратата се удари оглушително в писалището. Тихият сардоничен мъжки смях проникна през откреннатата врата. В първия момент Глори не можа да разбере откъде идват глухите удари, но когато писалището се раздвижи, тя разбра, че капитанът натиска с рамо тежката врата.

Решена на всичко, тя скочи от леглото и се хвана с две ръце за писалището, за да го задържи.

– Върви си, Никълъс. Остави ме на мира.

– Махни се от вратата, Глори – заповяда той. – Ще влезя и ти не можеш да ми попречиш. Ако трябва, ще събера целия екипаж, за да счупим вратата.

Глори изохка уплашено и отстъпи назад. Никълъс се засили и успя да избуца писалището и да влезе в стаята. Решителността ѝ се възвърна и тя вирна брадичка. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя си заповяда да не плаче пред него.

– Не мога да те спра, капитане. Аз съм само жена. Ако си решил да се наложиш, не мога да ти попреча.

Никълъс я погледна пронизващо.

– Искаш да ми докажеш, че мога да те взема против волята ти, така ли, сладката ми? Не ми се вярва, че ще се справиш.

Глори не се помръдна. Никълъс пристъпи по-близо и погълна с жаден поглед пълните гърди под тънката коприна на нощницата. Още една крачка, и той взе лицето ѝ в двете си ръце. Устните му се плъзнаха непоносимо бавно по нейните и нежната целувка запали огън в тялото ѝ. Все пак Глори успя да се пребори с първата вълна на желанието. В никакъв случай не биваше да реагира.

Никълъс не се трогна от безучастието ѝ. Глори затвори очи. Отново се видя на брега; мъжът, който я целуваше, беше Никълъс. Нейният Никълъс. Мъжът, когото обичаше. Ръцете, които държаха лицето ѝ, бяха нежни и добри, ръце, които познаваха всяка частица от тялото ѝ. Ръце, които се грижеха за нея, закриляха я, спасиха живота ѝ.

Когато езикът му заигра в ухото ѝ, тя потисна с мъка сладостния си стон. Той зацелува нежната ѝ шия и бавно смъкна нощницата от раменете ѝ. Сведе глава, за да вземе в устата си коравото връхче на гърдата ѝ и тя се притисна до него, неспособна да се съдържа повече. Пръстите и се заровиха в гъстата черна коса на тила му. Не забеляза, че се е разплакала, докато Никълъс вдигна глава и я погледна.

В първия момент тя не го позна, толкова затворено беше лицето му. Той изтри с трепереща ръка сълзите ѝ и внимателно я вдигна на ръце.

Русата ѝ коса увисна почти до пода, докато я носеше с дълги крачки към леглото. Остави я за миг сама, за да се съблече, и се върна до нея.

– Ти си прекрасна – произнесе дрезгаво той. – Дали някога ще мога да те забравя?

Тя мислеше за същото. Устните ѝ оформиха името му. Толкова те обичам, помисли тя. Повтори много пъти думите, но не посмя да ги изрече гласно.

Макар че се любиха страстно, сякаш за последен път, той беше изпълнен с нежност, също като на острова. Тя усещаше с каква любов я милваха устните му, с каква отдаденост се потапяше в тялото ѝ. Нямахше значение какво ги чака утре; нейният Никълъс се бе върнал, макар и само за няколко скъпоценни часа. Дори да беше само за тази нощ, мъжът, когото обичаше, беше до нея и я любеше с цялата си страст. Ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ, докосваха, галеха, разпалваха ново и ново желание. Сърцето ѝ преливаше от любов. Как щеше да живее без него? Той беше нейният живот.

Глори го гледаше ненаситно и се питаше за какво ли мисли в момента. Дали и той щеше да усеща болезнено липсата ѝ? Защо толкова много искаше да я унищожи? Когато се отпуснаха изтощени, той я притегли в обятията си, както правеше на острова. Остана до нея дори когато тя се престори на заспала. Целуваше русата коса и нежно милваше лицето и. Макар и изтощена, тя си забрани да спи, за да се наслади на всяка секунда от близостта им. Усещаше, че тези скъпоценни часове няма да се повторят.

Веднъж през дългата нощ тя повярва, че той е заспал, отвори очи и видя, че е буден и я гледа. Очите му бяха пълни с тъга. Сега щяха да се любят за последен път.

Сякаш бе прочел мислите ѝ, Никълъс я целуна страстно. Тя се обърна към него и прошепна името му. Той я целуна отново и вложи в целувката цялата любов, която изпитваше. Сърцето ѝ се разкъсваше от болка и любов. Тя отговори на целувката му, вкопчи се в него и си пожела слънцето никога да не изгрее. Помоли се океанът да погълне кораба и да сложи край на мъченията ѝ.

Любиха се още веднъж и най-после заспаха изтощени. Когато Глори се събуди, леглото до нея беше празно.

През следващите две нощи Никълъс не дойде в кабината ѝ. Глори го видя отново едва когато корабът влезе в пристанището на Ню Йорк. Небето беше забулено със сиви облаци. Тя излезе на палубата, увита в леко, обточено с кожи, палто над копринената рокля. Духаше силен

вятър и колосаните поли се развяваха около краката ѝ. Беше дошъл мигът да се сбогува с приятелите си.

– Довиждане, Джаго.

– Вие сте прекрасна дама, мис Глори. Гордея се, че се запознах с вас.

– Благодаря ти, Джаго. За всичко.

– Ако имате нужда от мен – каза Джошуа Пинтасъл, – веднага ще се отзова. Знаете къде да ме потърсите.

– Много ви благодаря, Джошуа. – Тя го целуна по бузата. – Никога няма да ви забравя.

Подофицерът понечи да каже още нещо, но се отказа. Обърна се и се отдалечи с приведени рамене. Глори го проследи с поглед и откри Никълъс, застанал до релинга. След като даде няколко резки заповеди, той се обърна към нея; макар че не я виждаше, тя усети остра болка. Ала дори когато я забеляза, капитанът не се помръдна от мястото си. Пронизващият му поглед беше впит в нея, сякаш искаше да запомни всяка подробност.

Сърцето ѝ се сви. Болката беше толкова силна, че едва не загуби съзнание. Тя преглътна няколко пъти, отиде до отсрещния релинг и се хвана за гладкото дърво. Над главата ѝ кръжаха и крякаха чайки, по доковете на Саут стрийт цареше оживление, но тя не виждаше и не чуваше нищо. От очите ѝ капеха сълзи. Глори се упрекна сърдито и побърза да ги изтрие. Никой не биваше да види, че плаче.

Никълъс застана до нея, но тя не го погледна. Боеше се от онова, което щеше да открие в лицето му. Дали погледът му беше пълен с презрение – или с любов, за която тя копнееше с цялата сила на сърцето си? Макар че стоеше до нея, тя вече усещаше болезнено липсата му, сякаш бе слязла на сушата сама.

Ще заповядам да доведат Натан – проговори сухо той. Гласът му прозвуча измъчено. – Можеш да слезеш от борда, когато пожелаеш. Мак ще те придружи, където отиваш.

– Леля ми живее в Ню Йорк – отговори овладяно тя. – Името ѝ е Флорънс Самърфийлд Стейси. Сестрата на баща ми. Живее в близост до батареята.

Глори избягваше да го погледне. Двата бяха споделяли живота си в продължение на няколко седмици, а сега стояха един до друг като непознати. Всъщност ние знаем толкова малко един за друг, каза си с болка тя. На острова бяха само двамата; не беше нужно да говорят за други хора, за да запълнят живота си.

Никълъс помълча, сякаш търсеше подходящите думи.

– Щом натоварим кораба, ще потегля за Барбадос.

– Какво? – Глори затвори очи. Само да не припадна, повтаряше си отчаяно тя. Дано не беше чул треперенето на гласа ѝ. Трябваше да си заповяда да вдигне глава към него, защото не можеше да си тръгне, без да е видяла за последен път очите му.

– Да – отговори глухо той, без да отмества поглед от морето. – Ще поработя известно време в Карибието. Времето там е много по-хубаво. – Очите му бяха празни, сякаш се беше постарал да изличи от тях всяко чувство, устата беше скована в тънка, строга линия. На лицето му беше изписана непозната досега тъга.

– Ще ти изпратя обратно тези дрехи – проговори тихо тя.

– Приеми ги като подарък.

– Сбогом, капитане – прошепна тя, защото нейният Никълъс вече не съществуваше. После се надигна на пръсти и го целуна по бузата. Обърна се рязко, прихвана розовите поли и се запъти към Мак, който я очакваше. Джошуа Пинтасъл изкачи стълбичката към предната палуба, следван от Натан, който изобщо не изглеждаше изтощен. Той примигна няколко пъти срещу яркото слънце и ѝ се усмихна. Глори се хвърли в прегръдката му.

– Милата ми... – Натан я притисна до гърдите си.

– Добре ли си? – попита с треперещ глас тя.

– Нищо ми няма. – Той хвърли бърз поглед към капитана. – Но ти не изглеждаш добре. Да не си болна?

– Само съм малко уморена – отговори тихо тя и се насили да се усмихне.

– Какво стана междуременно? Надявам се, че капитанът е поискал ръката ти?

Глори си припомни, че Никълъс се славеше като умел дуелист с пистолет и ножове и си представи как Натан щеше да го предизвика на двубой.

– Да – излъга смело тя. – Но аз отказах.

– Какво? Сигурна ли си? Не помисли ли, че ще има скандал?

– Какво ме интересува скандалът!

– Татко щеше да те принуди да се омъжиш.

– Не мога да се омъжа за този човек, Натан. Това е най-важното, нали?

– За мен най-важното е да си щастлива, Глори.

– Онова, което ти стори, беше достатъчна причина да откажа

предложението му – отговори сковано тя.

– Няколко дни в затвора са малка цена за цял живот свобода. – Меките кафяви очи я огледаха изпитателно. – Какво стана на острова? Нали знаеш, може да има... усложнения.

Глори се изчерви до корените на косата.

– Аз съм виновна за всичко. Можех да му откажа. А що се отнася до... усложненията... можем само да се надяваме, че ще си ги спестя.

– Наистина ли си твърдо решена да останеш неомъжена?

– Натан, моля те. Крайно време е да тръгваме. – Тя изправи рамене, прихвана полите си и се запъти към гредата, където Мак я очакваше търпеливо. Лицето му изразяваше дълбока тъга. Глори се опита да изглежда по-уверена и вирна брадичка. В никакъв случай няма да се обърна, каза си, докато вървеше по гредата към сушата. Няма да позволя на Никълъс Блекуел да тържествува.

Тя улови ръката на Мак и закрачи напред към оживената Саут стрийт. Ала когато завиха към Уол стрийт, не можа да се удържи и хвърли последен поглед към „Блек Уич“. Никълъс стоеше до релинга, беше вдигнал единия си крак на гредата и се държеше здраво за вантите. Вятърът издуваше ръкавите на бялата ленена риза. Даже от това разстояние тя различи гъстите черни косъмчета на гърдите му. Видя, че гледа след нея и се запита за какво ли мисли. Защо не можеше да я обича? Господи, как копнееше за любовта му!

Знаеше, че всъщност трябва да го мрази, но изпитваше само любов. И болка. Непобедима, потискаща, мъчителна болка. Никога не я беше боляло така. А тъгата беше дори по-дълбока, отколкото след смъртта на баща ѝ. Как щеше да живее отгук нататък? Имаше ли смисъл да продължи да живее? Боейки се, че краката ѝ ще омекнат, тя се хвана по-здраво за Мак и двамата продължиха напред по оживените улици.

Минаваха между каруци и талиги, коне и пешеходци. Един търговец стоеше сред купчина бъчви, вързопи и пакети пред малък ресторант и се опитваше да надвика множеството с напевните си призови. В близката сграда, обясни ѝ Мак, била борсата, там се сключвали договори за товарни кораби и се застраховали товарите.

Глори слушаше с половин ухо обясненията му. Едва се крепеше на краката си. Тъй като не носеха куфари и къщата на леля ѝ беше само на няколко преки, бяха решили да идат пеша. Тя се възползва от случая, за да подреди мислите си. Лелята не я очакваше, но старата дама напускаше града твърде рядко и със сигурност щеше да си бъде у дома. Двете се виждаха рядко, но Глори винаги беше обичала леля Фло. Обичаше я

дори повече, отколкото родната си майка. Може би защото и баща ѝ я обичаше с цялото си сърце.

За последен път Глори видя крехката, болнава стара дама на погребението, но тогава беше толкова объркана, че не намери време да си поговори с нея. Леля Фло я разбра и не се опита да ѝ се натрапи. Глори беше сигурна, че тя ще прояви разбиране към бягството им от плантацията и Ще се постарее да помогне на Натан.

Най-после стигнаха до голямата тухлена къща. Натан почука с тежкото месингово чукче по резбованата дървена врата. Появи се дребен, мършав портиер с тясно лице.

– Моля, съобщете на мисис Стейси, че племенницата ѝ е пристигнала и желае да я види – изрече на един дъх Глори.

Без да се усмихне, портиерът я въведе в приемния салон. Помещението беше обзаведено в популярния федералистки стил, с висок таван, украсено с много резба, и няколко врати, които не водеха за никъде, но му придаваха известна симетрия.

– Време е да вдигна котва, момиче – каза Мак. – Ще се справите ли без мен?

Глори кимна смело на загрижения шотландец.

– Чувствам се отлично, благодаря, Мак.

– Защо ли не ви вярвам? – Мак сведе поглед към върховете на ботушите си, които изглеждаха износени и мръсни на фона на блестящия паркет. – Момчето се държи като идиот. Никога не съм го виждал такъв. Много съжалявам, че не се получи.

– Благодаря ти за съчувствието, Мак. – Тя го целуна по грапавата буза, той я помилва и изчезна от салона, преди да се появи леля ѝ.

– Глори? Велики боже? Какво търсиш в Ню Йорк? – Добродушните сини очи на старата дама, същите като очите на брат ѝ, засияха от радост. – И Натан е с теб! – Тя го прегърна сърдечно. – И майка ти ли е тук? – Тя се огледа, но отговорът на Глори я накара да спре напред движението.

– Трябва да ни помогнеш, лельо Фло. Натан ще се върне в училището си, но ни трябва подслон... поне докато намеря пощенски кораб, с който да се върна на юг.

Глори пламенно се надяваше, че лелята ще ги приюти в дома си поне за няколко седмици. Трябваше ѝ време, преди да се върне в Самърфийлд Мейнър. Време, за да си изясни какво чувства и как ще живее от тук нататък.

– Боя се, че историята е дълга.

– Имам предостатъчно време. Джереми ще ви покаже къде да се настаните. Първо се освежете и си починете, след това ще поговорим. Разбира се, можете да останете, колкото желаете.

Глори прегърна с обич леля си. Притисна се до меките ѝ гърди и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Пребори се с напора да заплаче и последва дребния портиер по стълбата.

Флоранс Стейси проследи племенницата си със загрижен поглед. Едва бе познала момичето в салона. Твърде късата рокля, приведените рамене, празното тъжно лице. Веднага разбра, че се е случило нещо страшно, Флоранс пое дълбоко дъх. Всички роднини, попаднали в затруднено положение, търсеха помощта ѝ. Тя се радваше, че ѝ се доверяват и с готовност им помагаше.

Глори изкачи стъпалата с безкрайна умора, сякаш имаше олово в краката си. Флоранс въздъхна съчувствено. Обичаше момичето като собствена дъщеря, още повече че съдбата не я беше дарила с деца. Трябваше непременно да разбере какво се е случило.

Вечерта Глори разказа на леля си какво беше сторила майка ѝ на Натан и как двамата бяха напуснали Чарлстън с „Блек Спайдър“. Разказа за страшната буря и как капитан Блекуел ѝ спаси живота. Разказа историята си колкото можеше по-делово и безлично, премълча за ареста на Натан и спести всичко, случило се на острова между нея и Никълъс.

Натан разбра, че старата дама искаше да поговори насаме с Глори, затова веднага след вечеря се извини с умора и се прибра в стаята си.

– Хайде да седнем в дневната – предложи Флоранс. – И да изпием по чашка хубаво шери.

– Чудесна идея – съгласи се Глори.

Когато се настаниха на удобния диван в стила кралица Ан, Флоранс реши да говори направо.

– Ти ми разказа за случилото се през последните седмици. То не е толкова страшно. Ще заменим загубените дрехи. Ще изпратим Натан в училището, а аз ще пиша на майка ти. Надявам се да я вразумя. Може би ще успее да я склони да освободи Натан, както искаше баща ти. Дотогава ще останеш при мен. Имам чувството, че още не смееш да се върнеш вкъщи.

– Права си, лельо Фло. Нямам сили да се изправя срещу мама. Преживях толкова много, че... – Тя отпи голяма глътка шери и сведе поглед. Течността опари гърлото ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Вярно е, преживяла си много. Но разказът ти не обяснява защо си толкова тъжна и отчаяна. Няма ли да ми се довериш?

Глори вдигна рязко глава и погледна в доброто лице на леля си.

– Толкова ли ми личи?

– Да, миличка. За съжаление.

Глори отпи още една глътка шери, приглади розовата рокля, предоставена ѝ от Никълъс, и се облегна назад.

– Мъжът, който ми спаси живота – капитан Блекуел... Попаднахме на необитаем остров и почти три седмици живяхме заедно. Влюбих се в него. – Тя прокара пръсти по ръба на кристалната чашка и за момент отново видя Никълъс, какъвто беше на острова: красив, усмихнат, изпълнен с любов. Усмихна се с копнеж. – Истината е, че се влюбих в него още при първата ни среща. Това стана на бала за деветнадесетия ми рожден ден. Той беше надменен, нагъл, рязък – и безкрайно чаровен. Омая всички жени. Естествено аз бях решена да не го харесвам. Беше приятел на татко и съм почти убедена, че татко искаше да се омъжи за него. – Тя се опита да преглътне буцата в гърлото си. – Когато се спасихме, бях твърдо убедена, че ще се оженим.

– И защо не го направихте? – попита тихо леля Фло и помилва ръката ѝ.

– Той не ме иска. Вероятно се е възползвал от благоприятния случай с корабкрушението, за да се позабавлява с мен, преди да се върне в цивилизацията. Не знам. Не съм сигурна. Времето, което прекарахме на острова, беше като прекрасен сън. Той се грижеше за мен, закриляше ме. Бях убедена, че изпитва същото като мен. – Глори вдигна глава и по бузите ѝ потекоха сълзи. – Усмихваше се, научи ме да плувам, грижеше се за мен, когато ме убоде медуза, и... о, лельо Фло, обичах го с цялото си сърце! – Глори не можа да продължи. Прегърна леля си и заплака горчиво. Стройното ѝ тяло се разтърси от ридания.

– Милото ми дете! Бедното ми момиче! – Флоранс я притисна до гърдите си, помилва я по косата и я окуражи да се наплаче на воля. Глори и сама разбираше, че вече не е в състояние да спре сълзите си. Леля ѝ я залюля като бебе в ръцете си и зачака потокът да пресекне.

– Можеш да останеш, колкото искаш. Винаги съм искала дете, но небето не ме удостои с тази милост. Ти си ми като дъщеря. – Тя помилва бузите на племенницата си, опитвайки се да намери думи, които да намалят болката ѝ. – Не мога да понеса мисълта, че си била така жестоко наранена. Но съм уверена, че този мъж има добро сърце, иначе нямаше да се влюбиш в него. Един ден ще преодолееш болката и ще намериш друг, когото да обичаш. Дотогава ще бъда до теб и ще те подкрепям.

Глори изтри сълзите си. Погледна в тясното, осяяно с бръчки, лице на леля си и проговори едва чуто:

– Не знам дали ще се справя, лельо. О, защо не загинах, когато корабът потъгна!

– Никога не казвай това, Глори, никога, чуваш ли! Животът ни е даден от Господа и трябва да го живеем.

Глори прехапа треперещите си устни.

– Права си, мила лельо.

– Добре. Хайде, време е да си легнеш.

Глори кимна и позволи на старата дама да я отведе в стаята ѝ. Щом разгледаха спалнята – просторно помещение с широко легло и светлосини завеси на прозорците, – леля ѝ помогна да се съблече, заповяда ѝ да изпие чашата с топло мляко, донесена от Джереми, настани я в леглото и я зави. Остана до нея, докато Глори най-после заспа. Но сънят ѝ беше неспокоен. Все ѝ се явяваше Никълъс – ту нежен и мил, ту гневен и суров. Когато се събуди, беше като разбита.

През следващите седмици Глори имаше чувството, че живее като в мъгла. Натан се върна в училището си, а леля ѝ съдържа дадените обещания. Накупи ѝ нови рокли и я дари с толкова любов и разбиране, сякаш ѝ беше родна майка. Но това не ѝ беше достатъчно. Мислите ѝ бяха постоянно при Никълъс. В началото си припомняше хубавите неща: как той се грижеше за нея и я закриляше, как се любеха, какви чувства ги вълнуваха. Припомняше си как той се смееше и как слънцето танцуваше в къдравата черна коса. Или как плуваше в прибоя и водата се стичаше по широкия гръден кош, как блестяха мокрите косъмчета на гърдите му. Боже, колко ѝ липсваше!

О, Никълъс, плачеше безмълвно тя, как можях да се излъжа така в теб? Как можях да се влюбя в теб, макар че ти не ме обичаш? Тя се питаше къде е той сега, какво прави в момента, представяше си го как стои с разкрасени крака и с издувана от вятъра риза на палубата и устоява на люлеенето и клатушкането на кораба.

Ала приятните спомени я караха да се чувства още по-зле, затова си заповяда да ги забрави. Започна все по-често да си припомня нощта, когато едва не я изнасили, страшните думи, които хвърли в лицето ѝ. Припомни си колко зле се отнасяше към нея в първите дни след корабкрушението. Извика в паметта си всичките му капризи. Припомни си арогантността и страшното предателство.

С помощта на леля си Глори се опита да започне нов живот. Но сърцето ѝ беше другаде. Тъй като нямаше желание да посещава дамски

сбирки и балове, тя забеляза чак след няколко седмици, че са престанали да получават покани. Никой не ги посещаваше, дори най-близките приятелки на Флоранс. Едва когато подслуша разговора на слугите под стълбата, ѝ стана ясно, че е отхвърлена от обществото.

– Разправят, че била лесна плячка. – Глори позна кресливия глас на чистачката. – Спала в неговата кабина. Тази жена няма и капка приличие.

Глори се залови за парапета. Коленете ѝ омекнаха, сърцето ѝ се свидна топка.

– Морето ги изхвърлило на един пуст остров и там спали в колиба с едно легло – допълни друг женски глас. – Гиси Симпсън ми разказа цялата история.

– Знаете ли, че хората са ѝ сложили прякор? – попита чистачката и Глори захапа до кръв долната си устна. – Наричат я „капитанската уличница“.

– Няма значение как я наричат хората – намеси се Джереми Уигинс. – Мис Самърфийлд е добро момиче. Отнася се към нас дружелюбно и с уважение. Капитанът е виновен за всичко. Той е негодник и женкар. Очевидно се е възползвал от престоя на острова, за да ѝ отнеме невинността. Надявам се един ден да го накажат, както заслужава.

Стомахът на Глори се сви, коленете ѝ затрепериха така силно, че едва не падна. Седна на стъпалото и продължи да слуша.

– Напълно си прав, Джереми – подкрепи го Флори Уитман, икономката на леля ѝ. – Този тип заслужава камшик.

Божичко, как можа да стигне дотам? Защо Никълъс ѝ причини всичко това? Сигурно е знаел какво я очаква. Или я беше изложил съзнателно на присмеха на обществото, или изобщо не се интересуваше от нея.

Глори примигна, за да прогони напирашците сълзи. Служителите на леля ѝ бяха лоялни и това я трогна. Изведнъж изпита привързаност към Джереми Уигинс – и за първи път усети омраза към Никълъс Блекуел.

– Ти знаеш какво говорят хората за мен, нали? – попита тя леля си на вечеря. – Затова престана да излизаш. Заради мен.

– Не е чак толкова лошо. Не се притеснявай за тези надуты сноби. Накараха ме да избирам между тях и теб и аз избрах теб, това е всичко. Щом племенницата ми не е достатъчно добра за тях, значи аз също не съм.

Глори падна на мекия кадифен диван.

– Откъде са узнали?

Флоранс седна до нея.

– Не знам точно. Всички вестници писаха за корабкрушението. Един журналист разпитал моряците от екипажа и те му разказали подробности. Не му е било трудно да открие, че си прекарала три седмици сама с капитана. Твоят Никълъс има жалка слава в града, мога да те уверя в това.

Глори изпита нарастващ гняв.

– Никълъс Блекуел е негодник и женкар. Бях глупачка да повярвам, че се е влюбил в мен. Вече съм убедена, че се е възползвал от наивността ми. За съжаление го разбрах твърде късно.

– На всичкото отгоре вече се знае, че Натан ти е брат – добави с тъжно лице лелята. – Очевидно си го представила на някого на улицата.

– О, да, на мисис Уентуърт, в деня след пристигането ни. Не желая повече да лъжа. Аз се гордея с Натан и никога вече няма да отрека роднинството ни.

Флоранс помилва ръката ѝ.

– Клюките ще заглъхнат – опита се да я утеши тя. – Винаги става така. Името Самърфийлд има тежест. Докато се върнеш у дома, всичко ще е забравено.

– Боя се, че не е толкова лесно.

– О! И защо не?

Когато Глори не отговори, лелята пое шумно въздух.

– Мили боже! Нима искаш да кажеш, че си...

– Да, лельо, бременна съм.

Само след месец двете жени потеглиха за Бостън. Глори постепенно се разширяваше в талията. Първо имаше чувството, че Никълъс ѝ е изиграл последния си подъл номер. Но когато минаха няколко седмици и детето се раздвижи в нея, враждебността ѝ се изпари. Това беше нейно дете. То беше само жертва на жестоката игра, която Никълъс играеше с майка му. Можеше да мрази само един човек – Никълъс. Той беше разрушил живота ѝ.

Флоранс имаше красива къща в Бостън. Починалият ѝ съпруг Леонард я беше наследил от родителите си, които бяха немци. Той обичаше старата тухлена сграда и сърцето не ѝ позволи да я продаде дори след смъртта му. Сега се радваше, че я бе запазила.

– Ще ти дадем ново име. Ще разправяме, че си млада вдовица, а мъжът ти е загинал при ловна злополука. Тъй като имаш лек южняшки акцент, ще кажем, че си моята племенница от Савана – и това е много близо до истината. Ти си мисис...

– Хатерас – допълни с мрачен хумор Глори. – Изглежда ми повече от подходящо, тъй като именно оттам започна нещастиято ми.

– Здравей, мис Глория Хатерас! – Флоранс целуна племенницата си и ѝ се усмихна окуражително.

Глори започна да харесва Бостън, макар че времето беше доста по-хладно. Дните бяха свежи и ясни, есенният въздух я съживи. Скоро стана още по-студено, но настроението ѝ се подобряваше с всеки ден. Чакаше дете и му се радваше.

Разтревожи я единствено предупреждението на лекаря: „Бебето не лежи добре – обясни ѝ той. – Очевидно няма добра опора. Трябва много да почивате и да бъдете предпазлива. Здравето ви също е нестабилно. От днес нататък ще се храните три пъти дневно и ще спите колкото се може повече.“

Глори се вслуша в препоръките му. Леля Фло беше постоянно до нея, всеотдайна като майка.

Първите седмици бяха най-лошите. Всяка сутрин ѝ прилошаваше, беше бледа и болнава, загуби доста килограми. Най-после сутрешното гадене престана, но все още не се чувстваше достатъчно силна и бодра.

Глори седеше в дневната, облечена в удобна памучна рокля, и се упражняваше да плете на една кука, изкуство, което беше овладяла малко преди бягството си. На улицата играеха деца. В мраморната камина прашеше буен огън.

– Здравей, мила. – Леля ѝ влезе в дневната под ръка с едър кестеняв мъж, облечен в елегантен тъмносив сюртук, бургундско-червена жилетка и морскосин панталон.

– Глори, скъпа, това е Джордж Макмилън, добър приятел на чичо ти Леонард.

Джордж Макмилън изглеждаше към средата на тридесетте. Няколкото сиви косъма в косата го правеха да изглежда по-изискан, но съвсем не възрастен. Беше строен, с добре тренирано тяло и изглеждаше почти красив. Усмивката му беше топла и дружелюбна и за първи път от седмици Глори усети, че интересът ѝ се събужда.

– Много се радвам да се запозная с вас, мистър Макмилън.

Той поднесе ръката ѝ към устните си и Глори се усмихна поласкано на галантния жест. Колко време беше минало, откакто се отнасяха към нея като към дама? Май наистина ѝ беше липсвало.

– Моля ви – продължи Макмилън с дълбок, топъл глас, – ще се чувствам почетен, ако ме наричате Джордж.

Тримата прекараха няколко часа заедно и разговаряха за всичко,

като се започне с времето и се свърши с политиката. Тъй като имаше много свободно време, Глори четеше „Бостън Транскрипт“ и „Либерейтър“ от кора до кора. Вторият вестник се застъпваше решително за освобождаването на робите.

Докато живееше в Самърфийлд Мейнър, тя се интересуваше главно от новите си рокли и от предстоящите балове, но след онова, което бе преживяла, се замисли сериозно над живота.

Отношението към робите я вълнуваше най-силно. Четеше с интерес за групата на Лойд Гарисън и Фредерик Дъглас, наречена „подземна железница“. Тази група помагаше на избягали роби да стигнат в Северните щати и да започнат нов живот.

Както се оказа, Джордж Макмилън също беше яростен противник на робството.

– Ще се радвам, ако вземете участие в следващата ни сбирка, мисис Хатерас. Ще се състои в църквата на Парк стрийт. Днес не е много модно да се помага на избягали роби. Не знам дали ще имате тази смелост, но хора като вас са ни много необходими. Особено от Южните щати. Щастлив съм да узная, че не всички южняци одобряват отживяла институция, каквато е робството.

Джордж започна да ги посещава често. Двата участваха заедно в няколко сбирки, докато тялото на Глори наедря и вече не беше прилично да излиза на улицата. Обществото не одобряваше появата на бременна жена на публично място, а Глори беше решена да остане незабелязана – за да не настрои и бостънци срещу себе си, както беше станало преди време в Ню Йорк.

Макар че лекарят ѝ беше наредил да почива, тя обичаше да обикаля улиците на града с каретата на леля си. Тухлената къща се намираше на Бейкън стрийт, недалече от Комън стрийт. Кочияшът получаваше нареждане да мине покрай Кингс Чапъл, по Тремънт стрийт, а после да завие на запад в посока Чарлс Ривър. Само веднъж отидоха на пристанището. Високите, полюляващи се от лекия бриз, мачти на шхуните и пощенските кораби събудиха болезнени спомени, които се беше постарала да погребее дълбоко в сърцето си. Отново видя Никълъс, който крачеше по палубата или стоеше зад кормилото, как претърсваше хоризонта за признаци на буря или устояваше на силното люлеене и поривите на вятъра.

Отново се запита къде е той сега и с какво се занимава, дали мисли за нея и усеща ли болезнено липсата ѝ. Само този път даде воля на чувствата си, макар че Никълъс Блекуел ѝ липсваше във всяка минута от

живота ѝ. Сърцето ѝ копнееше за него; тялото ѝ жадуваше за милувките му.

Едновременно с това омразата ѝ растеше. С всеки ден, с всяка минута го мразеше повече, по-силно. Понякога се чувстваше като замаяна. И ожесточена. И напълно празна. Пламенно се надяваше, че щом роди детето си, всичко ще тръгне на добре.

15

– О, мастър Брад! Каква отрада за старите ми очи! Влезте, млади господарю, влезте! – Белокосият негър покани Брадфорд Сейнт Джон в приемната на елегантно обзаведената градска къща в близост до Бродуей.

– Здравей, Исаак!

– Капитанът със сигурност ще се радва да ви види. – Старият слуга сведе поглед. Поклати бавно глава и рядката бяла коса се разпиля по раменете му. – В последно време не е на себе си, мастър Брад. – Загриженото му лице потъмня още повече и каза на Брад всичко, което трябваше да знае.

– И аз така чух. – Брад беше много загрижен за несъщия си брат. Никълъс беше пристигнал в Ню Йорк преди няколко седмици и живееше напълно уединено, което изобщо не беше типично за него. Малкото приятели, които допускаше в къщата си, разказваха за гневни изблици, капризи и внезапни пристъпи на отчаяние. – Къде е той?

– В кабинета си. Ще му кажа, че сте дошъл. – Старецът зашляпа бавно към вратата, но Брад го задържа.

– Знам пътя. Благодаря ти, Исаак.

Старият негър беше свободен цветнокож Служеше на Никълъс, откак Брад се помнеше. Познаваше темперамента му по-добре от всеки друг. Щом и Исаак беше загрижен, значи положението беше още по-лошо, отколкото се беше опасявал Брадфорд.

Докато вървеше по слабо осветения коридор, който в други дни изглеждаше светъл и весел, Брад размишляваше дали полумракът отговаряше на настроението на домакина. След като почука тихо на тежката дървена врата, той вдигна резето и отвори. Никълъс беше толкова потънал в мислите си, че не чу нищо. Седеше пред камината, вираше се в пламъците и стискаше полупълна чаша с бренди в необичайно измършавялата си ръка.

– Здравей, Никълъс – проговори тихо Брад.

Капитанът се обърна и очите му се проясниха, а мрачното лице се разведри. В следващия момент скочи и се запъти с големи крачки към брат си. Протегна му ръка, Брад я разтърси здраво и двамата сърдечно се прегърнаха.

– Изглеждаш още по-зле, отколкото ми разказаха – заговори

направо Брад. Сърцето му се сви от болка.

Никълъс направи опит да се усмихне.

– Какво правиш в града?

– Смятам да прекарам Коледа в Теритаун при мама. Градът не е далеч, а не сме се виждали отдавна. Много ми липсваше, знаеш ли?

– И ти на мен – отговори Никълъс. – Седни, ще ти наля чаша бренди.

Брад се настани на кожения диван. Никълъс му подаде кристалната чашка и отново се отпусна в голямото си кресло пред огъня.

– Направил си мускули – отбеляза Никълъс и Брад се усмихна, защото знаеше, че никога няма да изглежда силен като несъщия си брат. Дори сега, макар че беше неузнаваемо измършавял и лицето му беше хлътнало, Никълъс Блекуел излъчваше сила и обаяние. Осем години помладият Брад обожаваше Никълъс. Той плащаше таксата за училището в Харвард, той притежаваше имението, където живееше майка му. За Брад Никълъс беше по-скоро баща, отколкото по-голям брат.

– Напредваш ли в училище? – попита Никълъс. – Вярвам, че си отличник, както винаги. Гордея се с теб, Брад.

– Справям се. Мама също е добре – ако това те интересува. Но ти не изглеждаш никак добре. Тревожа се за теб.

– За мен? И защо, за бога, се тревожиш за мен?

– О, разбира се, прав си – отзова се иронично Брад. – Ти си твърде голям негодник, за да си струва да се тревожа за теб. Доколкото чух, в Карибието си водил безпътен живот.

Никълъс се изсмя горчиво. Брад никога не беше чувал този корав, дори груб смях.

– В началото да – потвърди Никълъс. – Но много скоро престанах. Боя се, че интересът ми към красивия пол е безвъзвратно угаснал.

Брад отпи глътка бренди. Надяваше се алкохолът да го отпусне и да му вдъхне смелост. Не му убягна, че брат му отново се вираше с празен поглед в пламъците.

– Чух за корабокрушението. – Трябваше най-после да заговори по темата, която го интересуваше.

Никълъс го погледна с безразличие.

– Както виждаш, жив съм.

– Да, виждам. – Брад почука с пръст по чашата си. – Младата дама, която е била с теб – името и беше Глория Самърфийлд, нали? Целият град говореше за нея. Сигурен съм, че не е била лесна плячка даже за големия ми брат. – Той се изсмя тихо, надявайки се да предизвика

някаква реакция. – Бях убеден, че ще се ожениш за нея. Все пак тя е дъщеря на Джулиън Самърфийлд.

Лицето на Никълъс потъмня. По хлътналите бузи затанцуваха сенки и той заприлича на призрак.

– От друга страна обаче, ти никога не си криел мнението си за брака.

Никълъс не отговори. Погледът му отново беше прикован в пламъците.

– А знаеш ли, че момичето е било отхвърлено от нийоркското общество? Нарекли я „капитанската уличица“. Не намираш ли, че е отвратително да се говори по този начин за едно младо момиче?

Никълъс се напрегна и Брад видя как вената на врата му запулсира.

– Доколкото разбрах, заминала за Бостън – продължи безмилостно Брад. – Вероятно заради детето.

Никълъс вдигна глава.

– Какво дете?

– Почти никой не знае, че е била бременна. Аз научих от един познат в Харвард и реших да проверя слуховете. Все пак това дете е твое.

– Мое? Не говори глупости!

– Аха. Значи тя наистина е уличица.

Никълъс скочи от креслото и даде воля на гнева си.

– Дръж се настрана, Брад. Това не те засяга.

– Вероятно си имал пълно право, като не си се оженил за нея. Особено след като открито е заявила, че онзи красив мулат й е брат. Името му беше Натан, нали? Разказаха ми, че майка й искала да го прати на полето, затова двамата избягали. Това момиче има кураж, трябва да му се признае. Брат й учи в Ню Йорк. Иска да стане ботаник.

Чашата в ръката на Никълъс се счупи на хиляди блестящи парченца и кехлибарената течност потече по панталона му. Едва когато Брад скочи от дивана и стисна ръката му, капитанът разбра, че е окървавен.

– Господи, Никълъс! – Брад извади кърпичката си и я уви около прстите му. – Защо счупи чашата?

Никълъс го гледаше безмълвно. Лицето му беше мъртвешки бледо, сякаш всеки миг щеше да загуби съзнание. След минута успя да съсредоточи вниманието си върху Брад. Забеляза колко стреснат беше брат му и прочете на лицето му въпроса, който все още отекваше в помещението. Когато най-сетне заговори, гласът му прозвуча безжизнено:

– Аз повярвах, че Натан й е любовник. Че тя обича него, не мен. Че ме е измамила, за да стигне с любовника си до Ню Йорк. Че не е по-

различна от другите жени, които познавам.

– Но тя наистина е различна!

– Прав си.

– Направил си грешка – проговори съчувствено Брад. – Всекиму може да се случи.

Никълъс поклати глава. Лицето му преbledня още повече.

– Това беше повече от грешка. Глори беше най-доброто, което съм имал в живота си, а аз я отблъснах.

Брад сложи ръка на рамото му.

– Още не е късно, Никълъс.

Капитанът не го погледна. На челото му избиха ситни капчици пот, ръката му затрепери.

– Тя никога няма да ми прости, Брад.

– Не можеш да бъдеш сигурен. Освен това трябва да мислиш за детето. То е и твое.

– Не знам, Брад. Такава каша забърках. – Никълъс стана и окървавената кърпичка падна на килима, но той изобщо не си направи труда да я вдигне.

– Момичето има нужда от теб, Никълъс – настоя тихо Брад.

Капитанът се обърна към него. Устата му беше стисната решително; решението, което бе взел току-що, трябваше да промени целия му живот.

– Знаеш ли, всъщност аз имам по-голяма нужда от нея – призна с изненадващо мека усмивка той. Промяната беше толкова рязка, че Брад зяпна смаяно. Никълъс сложи ръка на рамото му и двамата тръгнаха заедно към вратата.

– Благодаря ти, Брад. За всичко. Ти си най-добрият приятел, който мога да си пожелаю. Но сега те моля да ме извиниш. Трябва да си приготвя багажа. – Той се усмихна широко и Брад въздъхна облекчено: това беше отново предишният Никълъс, горещо обичаният голям брат. – Ще замина утре сутринта. Трябва да свърша нещо важно в Бостън.

През седмиците преди Коледа Глори усети как волята ѝ за живот бавно се възвръща. Джордж Макмилън беше постоянен гост в дома на леля ѝ. Глори се научи да цени интелигентността, очарованието и веселите му шеги. В известна степен той я предизвикваше много повече от другите мъже в живота ѝ. Той се интересуваше от мнението ѝ и я считаше за равноправна. Двамата работеха усърдно в подкрепа на

„подземната железница“. Седмица преди Коледа Джордж се появи с млада двойка негри.

– Мислите ли, че лея ви ще се съгласи да ги скрие за една седмица в избата? Намерили сме им работа в Канада, но трябва да си починат няколко дни.

– Отведете ги в салона, Джордж. Аз ще поговоря с лея. – Глори нямаше тайни от Флоранс и отдавна ѝ беше разказала какво върши в подкрепа на негрите. Старата дама ѝ обеща пълна подкрепа. Надяваше се племенницата ѝ да забрави мъката си, като помага на другите.

Глори се върна след няколко минути и се запозна с избягалите роби. Имената им бяха Джаксън и Белин.

– Съкратено от Белинда – обясни красивата тъмнокожа жена. През цялото време стискаше ръката на грамадния си съпруг и го гледаше с обожание. В очите ѝ светеше дълбока любов, усмивката на устните ѝ беше пълна с доверие и възхищение. Той отговори на погледа ѝ с топлата, примесена с желание, и в душата на Глори се събудиха неприятни спомени. Гърлото ѝ се сви.

– Много сме ви благодарни, мисис – заговори едрият негр. – С жена ми преживяхме много страшни неща, преди да стигнем дотук. Но съм убеден, че си струваше да избягаме. Даже въздухът на Север мирише на свобода.

Глори се усмихна и сложи ръка на рамото му.

– Елате с мен. Ще спите в мазето. Рано или късно ще дойдат гости и не бива да ви видят. – Тя заслиза първа по тясната стълбичка и продължи да обяснява: – След малко ще ви донеса нещо за ядене. Пригответе си хубаво широко легло и куп одеяла. – Усмивката ѝ беше изпълнена с разбиране. – Надявам се да ви хареса.

Белин хвана ръката ѝ и я поднесе към пълните си устни.

– Благодаря ви, мисис. Никога няма да забравим какво сторихте за нас.

– Радвам се, че мога да ви помогна. А сега си починете. Ще се видим утре сутринта.

Джордж я чакаше на стълбата. Спокойното му лице светеше от възхищение.

– Нали знаете на каква опасност се излагате? – предупреди я за десети път той. Макар че повечето хора от Север бяха за премахването на робството, сдруженията им често бяха нападени, някои членове бяха пребивани от бой. Палеха вестниците, пускаха бомби на събранията.

– Не мога повече да стоя бездейна. Брат ми е мулат. Как да търпя

институция, която иска той да е роб?

– Вие сте невероятна жена Глори.

Тя помилва с нежната си ръка бузата му.

– А вие сте много добър човек, Джордж.

Два дни преди Коледа младото негърско семейство продължи на Север. Глори престана да се страхува от изобличаване, отпусна се и зачака с радост празничните дни. Вече беше в седмия месец и коремът ѝ стърчеше, но иначе не беше напълняла много. Детето често се движеше я тя обичаше скъпоценния си малък товар. Надяваше се да роди момче, красиво и смело като баща си.

Трябваше отново да си напомни, че вече не се интересува от Никълъс Блекуел. Не можеше да обича човек, който се бе отнесъл така жестоко с нея. Мъжът, когото обичаше, съществуваше само във въображението ѝ. Мъжът, който разби живота ѝ и я изостави, беше истинският Никълъс Блекуел – жесток и безсъвестен, той се забавляваше с жените и после ги захвърляше като непотребни играчки. Но колкото и да си повтаряше жестоката истина, тя не беше в състояние да се утеши.

Глори беше твърдо решена да не занимава леля Фло с проблемите си. Двете се заеха да украсят къщата. Събраха хвойнови клонки, направиха гирлянди от пуканки и сухи плодове, украсиха прозорците и вратите. Джордж им подари огромна ела, която поставиха в деня преди Коледа.

Глори беше избрала за празниците тъмносива кадифена рокля с ви-сока талия, която падаше меко около наедрылото ѝ тяло. Ръкавите бяха богато набрани на раменете, а надолу се стесняваха. Тъмната рокля беше не само за баща ѝ, но и за въображаемия ѝ съпруг. Тъй като Никълъс беше изчезнал от живота ѝ, тя се чувстваше почти като вдовица.

След празничната вечеря с печена гъска, пълнен царевичен хляб и сос от кедрови ядки, Глори, леля Фло и Джордж седнаха в салона. Глори се отпусна в красиво резбованото махагоново кресло и си взе чашка горещо какао, докато Джордж окачваше последните гирлянди по елхата. Сутринта беше завалил първият сняг за тази година и всички се радваха. Коледари обикаляха улиците с весели песни. Джордж носеше бургундско-червен фрак с кадифена яка и изглеждаше особено добре. Сребърните кичури в светлокестенявата коса блестяха на фона на буйния огън. Цялата къща миришеше на сладкиши и канела.

След като украси елхата, Джордж се присъедини към дамите и се обърна към Флоранс. Изглеждаше нервен и някак объркан и Глори го погледна изненадано.

– Вижте, Флоранс, цяла вечер търсих подходящите думи. Тъй като сте най-близката жива роднина на Глори, вероятно трябва първо да поискам вашето съгласие. Но предпочитам да не държа дълги речи, а да помоля Глори да приеме това. – Той извади от джоба на жилетката си малка кадифена кутийка.

Глори прие подаръка с трепереща ръка и отвори капачето. Върху легло от бял сатен блестеше красив пръстен с диаманти и сапфири.

– Знам, че от смъртта на съпруга ви е минало твърде малко време и не е редно да моля за ръката ви – продължи Джордж, нервно потривайки ръце. – Но ви моля да приемете пръстена като знак за приятелство – и да ми обещаете, че ще обмислите сериозно предложението ми за женитба.

Очите на Глори се напълниха със сълзи. Вдигна глава към него и бавно поклати глава. После му върна кутийката.

– Има толкова неща, които не знаете, Джордж.

– Те не ме интересуват – възрази разгорещено той. – Аз ви обичам. Ако Флоранс е на мнение, че си подхождаме, с радост ще ви направя своя съпруга.

– Боя се, че това е невъзможно – извика откъм вратата дълбок мъжки глас. Джереми се беше изправил пред него, издуваше слабите си гърди и се опитваше да му попречи да влезе в стаята.

– Никълъс! – изохка Глори. Точно сега ли трябваше да се появи?

– Казах му, че не е редно да нахлува така – оправда се Джереми. – Но той отказа да почака в антрето.

– Няма нищо, Джереми – успокои го Флоранс, без да става от удобния диван. – Аз очаквах капитан Блекуел.

– Кой е този човек, Глори? – попита недоверчиво Джордж и застана пред нея, сякаш искаше да я предпази от натрапника.

Глори не беше способна да произнесе нито дума. Погледът ѝ беше прикован в едрата тъмна фигура до вратата. Никълъс носеше елегантен черен сюртук, колосана бяла риза с твърда яка, над която загорялата от слънцето кожа изглеждаше още по-тъмна. Стоеше гордо изправен, изпълнен със самочувствие – точно какъвто го помнеше. Само лицето му беше променено. Челото беше осеяно със ситни бръчици, устата изглеждаше мека, почти ранима. Погледът му беше устремен към нея, сякаш в стаята нямаше други хора.

– Глори? – Джордж Макмилън стисна ледената ѝ ръка. – Наред ли е всичко? Този мъж... приятел ли ви е?

Глори прокара език по сухите си устни. Не можеше да се

съсредоточи върху думите на Джордж. Изведнъж детето я ритна с все сила, сякаш за да ѝ напомни какво ѝ бе сторил Никълъс, и смайването ѝ се превърна в студен, убийствен гняв.

– Капитан Блекуел... така ми бе заповядано да се обръщам към вас, нали? – тя вирна брадичка и се обърна към Джордж: – Капитан Блекуел е просто познат, нищо повече.

– Заповядайте, влезте, капитане – намеси се Флоранс. – Аз съм Флоранс, лелята на Глори. А това е Джордж Макмилън.

Двамата мъже не си протегнаха ръце. Във въздуха надвисна напрежение.

– След като ни попречихте по този груб начин, капитане – заговори най-сетне Джордж, – бихте могли поне да ми обясните защо мисис Хатерас и аз не можем да се оженим.

– Джордж, моля те – прошепна Глори. – Аз ще ви обясня всичко, но не сега, не сега!

– Аз обаче с радост ще ви дам исканото обяснение още сега. – Никълъс беше даже по-арогантен отпреди. – Мисис Хатерас не може да се ожени за вас, защото ще се ожени за мен.

– Какво? – Глори скочи като ужилена. – Ти си полудял! Та ти не можеш да ме понасяш. Защо, по дяволите, искаш да се ожениш за мен?

– Моля те, Глори, скъпа, не се вълнувай – намеси се загрижено Флоранс. – Мисли за детето. – После се обърна към Джордж, който беше застанал като скала пред Глори: – Джордж, най-добре е да ни оставите сами. Трябва да обсъдим... семейни проблеми.

Джордж погледна изпитателно Глори.

– И вие ли желаете да ви оставя?

Тя искаше да отрече, искаше да му каже, че има нужда от него. Че ѝ е непоносимо да остане в една стая с Никълъс Блекуел. Отдавна беше решила да каже на Джордж истината за бебето, което растеше в утробата ѝ, но възнамеряваше да изчака подходящия момент. Не можеше да го стори пред Никълъс.

– Най-добре е да послушате леля Фло, Джордж – каза тихо тя. – Утре ще ви обясня всичко, обещавам.

Джордж стисна студените ѝ ръце.

– Каквото и да ми кажете, то няма да промени чувствата ми – увери я той. – Аз ви обичам. Искам да дам дом на вас и на детето ви.

Глори го погледна признателно.

– Всичко стана много бързо, Джордж. Дайте ми малко време.

Той кимна, целуна я по бузата и се запъти към вратата. На прага се

обърна, погледна предупредително Никълъс и напусна къщата.

Никълъс го проследи с поглед. Не искаше да стане така. Искаше да бъде мил и нежен, да обясни голямата си заблуда и да помоли Глори за прошка. Накрая щеше да помоли за ръката ѝ. От гърлото му се изтръгна тежка въздишка. Глория Самърфийлд го подлудяваше. В гърдите му бушуваше дива ревност. Преди да я срещне, беше убеден, че не е способен на такива чувства.

– Защо не седнете, капитане? – покани го леля Фло с обичайната си учтивост.

– Никълъс – поправи я той. Пристъпи към стола до Глори, но остана прав. – Знам, че днес е Бъдни вечер – извини се той. – Тръгнах веднага щом узнах истината и пътувах почти без прекъсване.

Глори избухна в горчив смях.

– И къде беше досега? В Исландия? Защо дойде, Никълъс?

Как да ѝ обясни? Откъде да започне? Как да се разбере с нея? Макар че се подготвяше за този миг през цялото дълго пътуване от Ню Йорк, сега не намери думи. Толкова се срамуваше, че беше готов да избяга от салона, без да се обърне. Но той не беше страхливец.

– Дойдох да се извиня за всичко, което ти сторих. Няма смисъл да те умолявам надълго и нашироко. Или ще ми простиш, или не, затова ще го кажа само веднъж. Бях глупак. Въобразих си най-лошите неща за теб и дори не ти дадох възможност да ми обясниш. Сега знам истината. Детето, което расте в теб, е мое. Искам да се ожена за теб, Глори. Искам детето да носи името, което му се полага по право.

Глори зяпна смаяно.

– Откъде ти хрумна, че детето е твое? – попита сърдито тя.

Но Никълъс даже не трепна.

– Ти беше девица. Всичко, в което повярвах първоначално, е истина.

– Да, Никълъс, бях девица. Но не можеш да бъдеш сигурен, че след тебе не съм имала и други мъже. Не можеш да бъдеш сигурен, че детето е твое.

Така му се искаше да я помилва. Да я притисне в прегръдката си.

– Мое ли е детето, което носиш? – Този път знаеше със сигурност, че тя няма да го излъже.

– Върви по дяволите! Дано се пържиш в ада!

– Детето е мое, нали?

– Да, да!

Никълъс усети как го заля вълна на никога неизпитвана радост.

– Утре ще се оженим. После ще заминем за имението ми в Теритан-ун. В момента там живее мащехата ми, но тя ще се премести в градската къща. И без това не обича имението.

– Как смееш? – изфуча разярено Глори. – Как смееш да нахлуваш в жилището ми на Бъдни вечер и да се държиш като господар? Махни се от тази къща, Никълъс. По-рано бях готова да дам живота си, за да чуя тези думи от устата ти, но сега не мога да те понасям. Нищо, което кажеш или направиш, няма да ме накара да приема предложението ти.

Устата му се опъна, но в погледа му имаше тъга, не гняв.

– Значи ще се омъжиш за Макмилън?

Тя се поколеба само миг.

– Да. За него няма значение кой е бащата на детето. Искане ме въпреки всичко.

– Мисля, че го разбирам – отбеляза сухо той. Обърна се и закричи решително към вратата. Глори изпита внезапна необходимост да го върне и трябваше да я потисне със сила.

В последния момент той се обърна и я погледна пронизващо.

– Обичаш ли го?

Глори вдигна ръка към гърлото си.

– Какво? – прошепна невярващо тя.

– Попитах обичаш ли Макмилън. В гърлото ѝ беше заседнала буца.

– Джордж Макмилън е най-милият, най-добрият човек, когото познавам. Отнася се с мен като с дама. Зачита мнението ми. Освен това изглежда добре и аз...

– Обичаш ли го?

– Ще се омъжа за него.

Никълъс я погледна изпитателно, после се усмихна и лицето му светна като някога на острова. Изведнъж ѝ заприлича на някогашния безгрижен Никълъс и ледът, който сковаваше сърцето ѝ, започна да се топи.

– Ще се омъжиш за мен – предрече той, обърна се и излезе от салона.

Часовникът биеше оглушително. Глори стоеше като вцепенена.

– Добре ли си, миличка? – попита загрижено леля Фло, скочи от дивана и се втурна към нея.

– Да, лельо, нищо ми няма. – Глори не беше способна да откъсне поглед от вратата. Гласът ѝ звучеше съвсем слабо и трепереше. – Уморена съм, нищо повече. Отдавна не съм се чувствала така уморена.

– Утре ще поговорим за всичко. Първо трябва да си починеш. Щом

се напиш, ще се почувстваш по-добре, повярвай.

Глори кимна и позволи на леля си да я отведе на втория етаж, където беше стаята ѝ, и да я настани в леглото.

– Лельо Фло?

– Да, мила?

– Защо каза на Джереми, че си очаквала капитан Блекуел?

– Защото бях уверена, че той ще дойде. Не е възможно и ти, и баща ти да сте се излъгали в него.

16

– Видя ли я, момче? – Мак пристъпи към капитана. Все още в черния си сюртук, Никълъс стоеше до релинга на „Блек Уич“ и се взираше в гладките води.

– Видях я. – Намираха се в пристанището на Бостън, в близост до военния порт Чарлстън. Няколко кораба бяха извадени в сух док за ремонт и приличаха на огромни призраци. Беше Бъдни вечер и работниците почиваха.

– Добре ли е? Как изглежда? – Мак едва скриваше вълнението си. Никълъс се обърна към него и старият шотландец с радост отбеляза, че лицето му отново е добило здравия си тен.

– Прекрасна е – отговори Никълъс. – Малко е бледа, но въпреки това изглежда по-красива от всякога.

– Хайде, момче, разкажи ми – настоя Мак. – За какво си говорихте? Никълъс се поколеба още малко, но сивите му очи сияеха.

– Заяви ми, че ще се омъжи за Джордж Макмилън.

– Кой е Джордж Макмилън? И защо, по дяволите, се радваш? – Мак развълнувано пристъпваше от крак на крак.

Никълъс се усмихна. За първи път от доста време насам му беше лесно да се усмихва.

– Защото аз ѝ заявих, че ще се омъжи за мен и за никого друго. И знам, че ще стане точно така. – В очите му отново светна решителността, която бе превърнала избягалото от къщи момче в господар на огромна флота.

Мак го тупна по гърба.

– Ето го отново моят Никълъс! Тя те обича, момче. Рано или късно ще ти прости.

Усмивката на Никълъс угасна.

– Не съм толкова сигурен, Мак. Но не обича и Макмилън, затова ще се омъжи за мен. Освен това детето, което расте под сърцето ѝ, е мое. То трябва да получи подходящо възпитание, и това е моя задача.

– Ти май си убеден, че ще имаш син?

– Е, ще се радвам да е син, но ако е хубаво момиченце като Глори... кой би се разочаровал?

– Ти си добро момче, Никълъс. Винаги съм го знаел. Само дето го беше забравил за известно време.

Никълъс кимна замислено.

– Най-добре е да си легна. Утре ще имам нужда от цялата си сила, за да се справя с упоритата малка южнячка.

Мак се изкиска и отново го потупа по рамото. Никълъс пое дълбоко дъх, напълни дробовете си със соления морски въздух. Звездите сияеха над него; беше престанало да вали. Въздухът беше толкова чист и студен, че сребърният сърп на луната изглеждаше невероятно близо. Капитанът се чувстваше отново млад и пълен с надежда. Беше готов да приеме предизвикателството.

– Говорих с отец Маркъм в Кингс Чапъл. Готов е да ни венчае веднага след коледната служба. – Джордж Макмилън стисна ръцете на Глори.

– Но аз съм още в траур.

– Уверен съм, че баща ви ще разбере. Трябва да мислите за детето. Когато станете моя жена, вече никой няма да има право да застава между нас.

– Вероятно сте прав, Джордж. Но всичко стана толкова... бързо. – Глори погледна безпомощно леля си, която седеше със загрижено лице на дивана. – Какво ще кажеш, лельо Фло?

– Само ти можеш да решиш кое е най-доброто за теб и за детето. – Флоранс погледна Макмилън. – Вие сте един от най-добрите хора, които съм срещала в живота си, Джордж. Ще бъдете добър съпруг на племенницата ми и ще се гордея, че сте член на нашето семейство. Но Глори трябва да помисли много добре, преди да избере. Капитан Блекуел е бащата на детето. Помоли я да се омъжи за него. Не бива да отхвърляме лекомислено това предложение.

– Както обикновено, капитан Блекуел не си направи труда да ме помоли – възрази ядно Глори. – Заповяда ми. Това е нещо съвсем друго.

– Ти си една дебелоглава млада дама, Глори. Гневът заради миналото не бива да влияе върху решенията ти за бъдещето.

– Не мога да се омъжа за него, лельо Фло. Не мога да му имам доверие, не разбираш ли? Никога вече. Ще живея в постоянен страх, че пак ще се отнесе жестоко с мен.

– Ами Джордж? – попита настойчиво лелята.

– Джордж е приятел и верен спътник. – Тя говореше за него, като че го нямаше в стаята. – Той ме уважава, аз също го уважавам. Ще му бъда добра съпруга.

Флоранс въздъхна примирено.

– Тогава приеми предложението му.

Глори се обърна към красивия посивял мъж с меки кафяви очи.

– Ще ми трябват няколко минути, за да се преоблека. Все пак една жена се омъжва веднъж в живота си, нали?

Джордж я придружи до стълбата.

– Вие ме направихте най-щастливия човек на земята, Глори.

Тя кимна и извърна лице. Гърлото ѝ беше пресъхнало, в очите ѝ па- реха сълзи. Трябваше да се усмихва, не да плаче, трябваше да бъде щас- тлива, а не тъжна. Всичко стана толкова бързо, внушаваше си за стотен път тя. Докато тичаше нагоре по стълбата, се опитваше да си представи живота на детето си и тъгата ѝ се усилваше. Наистина ли постъпваше правилно? Детето не беше само нейно, то беше и на Никълъс. Изведнъж видя пред себе си безчувствения капитан, който я прелъсти и отблъсна. Който можеше да бъде брутален като никой друг. По дяволите, каза си тя, Джордж Макмилън ще възпита детето ми, не Никълъс Блекуел. Из- пъна крехките си рамене и забърза към стаята си.

– Идвам да посетя мисис Хатерас – обяви Никълъс и мина покрай дребния портиер, който му препречваше пътя.

– Мисис Хатерас не е вкъщи. – Джереми се опита да затръшне вра- тата, но Никълъс светкавично мушна ботуша си в процепа.

– Къде е?

Портиерът не отговори. Капитанът натисна вратата с такава сила, че едва не го събори на земята. Обиколи къщата, докато се убеди, че да- мите наистина отсъстват и се върна в антрето. Джереми не помръдваше от мястото си, изправен като свещ.

– Веднъж вече ви попитах. Ще повтора любезно въпроса си – за последен път. Къде е Глори?

Джереми погледна часовника. Десет и половина.

– Отиде на църква.

– В коя църква е? Искам да чуя истината.

– В Кингс Чапъл. Мисля, че закъсняхте. Вече е омъжена за мистър Макмилън.

Никълъс изсъска като разярена змия. После стисна зъби и се втурна към изхода. Кингс Чапъл беше само на няколко преки. Той се спусна ка- то вихър по Бейкн стрийт, зави и скоро видя старата църква. Ботушите му отекваха оглушително по паважа. Изкачи на един дъх стълбата и вле- тя в празното преддверие. Видя Глори и Макмилън да стоят пред олта- ра. Свещеникът говореше – значи церемонията едва бе започнала.

Никълъс се залови за една дървена пейка, докато дишането му се успокои и сърцето му заби по-равномерно. Глори се беше вкопчила в ръката на Макмилън като удавница. Лицето ѝ беше восьчнобледо, усмивката като залепена. Сякаш всеки момент щеше да се откъсне и да избяга. В елегантната рокля от синьо кадифе тя изглеждаше по-крехка от всякога. Макмилън носеше фрак и риза с богато набрано жабо. Усмивката му издаваше гордост и нежна топлина. Никълъс усети как в сърцето му пламна ревност. Но пое дълбоко дъх и си заповяда да не губи самообладание. Изправи се и закричи по пътеката към олтара.

– Простете, ваше преподобие, но явно е станало недоразумение – обяви спокойно той, обърнат към свещеника. – Годеникът не е този, който трябва да бъде.

– Кой сте вие? – погледна го неразбиращо свещеникът.

– Откъде знаете, че сме тук? – попита гневно Джордж Макмилън.

Глори не можеше да откъсне очи от Никълъс Блекуел, грамаден, величествен, с усмивка, предназначена само за нея. В гърдите ѝ лумна дива радост и тя се засрами от себе си. В същото време побесня от гняв, че въздействието му върху нея все още е така силно.

– Мистър Маркъм – заговори тя с измамно спокойствие, – бихте ли продължили с церемонията?

– Не и преди да поговорим. – Никълъс стисна ръката ѝ и я поведе към най-близката пейка, където никой нямаше да ги чуе.

– Веднага я пуснете – нареди строго Макмилън, който ги беше последвал. Глори едва не се разпищя. Първо никой не я искаше, а сега двама мъже бяха готови да се сбият за нея. Леля Фло седеше от другата страна и тя беше сигурна, че старата дама се усмихваше с разбиране.

– Нека аз да поговоря с него, Джордж – обърна се тя към Макмилън. – Няма да трае дълго.

Джордж пусна ръката ѝ и Никълъс я настани на пейката.

– Искам да станеш моя жена – започна решително той.

– Не.

– Все пак носиш моето дете. Трябва да се омъжиш за мен, Глори, дори само заради детето.

– Джордж ще му бъде добър баща. Има достатъчно пари, впрочем аз също. Детето ще има всичко необходимо.

В гърдите на Никълъс пламна гняв.

– Това не е най-важното, нали? Аз искам това дете и макар че ти не ми вярваш, искам и теб. Ще се омъжиш за мен, и толкова.

– И как ще ме принудиш?

Никълъс я изгледа остро. Надяваше се да я склони, без да упражнява принуда, и в друго време тя със сигурност щеше да го послуша. Неочакваната намеса на Макмилън бе объркала всичко.

– Ако не се омъжиш веднага за мен, ще вдигна луд скандал. Веднъж вече го направих, нали? Всички в Бостън ще узнаят, че детето е от мен. Никога няма да бъдеш щастлива с Макмилън, никога.

Отчаяният ѝ поглед показа, че отново се чувства предадена. В сърцето му зейна още една рана.

– Наистина ли си готов да сториш това на собственото си дете?

– А ти как мислиш? – попита язвително той и изплака вътрешно, като чу отговора ѝ.

– Естествено, че ще го направиш. Готов си на всичко, за да наложиш волята си. Винаги си го правил.

Толкова му се искаше да ѝ изкрещи, че се лъже! Че никога вече няма да нарани нея или детето. Че ако е истински влюбена в Джордж Макмилън, веднага ще я освободи. Че щом се оженят, ще положи всички усилия да поправи стореното зло и ще я обожава до края на живота си. Но не каза нито дума – не можеше да рискува. Любовта му беше заложена на карта. И нейната любов, която се надяваше отново да събуди. Детето, което растеше под сърцето ѝ, щеше да ги сближи отново.

– Тогава да завършим церемонията – проговори глухо той.

Глори се върна пред олтара, без да поглежда Джордж Макмилън.

– Капитанът е прав, мистър Маркъм. Щях да се омъжа не за този, за когото трябва. Моля, започнете още веднъж. Годеникът ми се казва Никълъс Блекуел.

Джордж се хвърли към нея.

– Какво говориш, Глори? Заплаши ли те този безумец?

– Детето е негово, Джордж. Това е факт. Не мога да го променя.

– Моля те, Глори, сигурен съм, че е възможно и друго решение!

– Не, Джордж. Не искам да ти причиня болка. Моля те да ми простиш за всичко, което преживя заради мен. Надявам се, че няма да ме споменаваш с лошо.

– Аз те обичам, Глори. Как бих могъл да мисля лошо за теб?

– Най-добре е да ни оставиш сами.

Ала Джордж Макмилън не позволи да бъде отпратен толкова лесно. Той се изправи в целия си ръст и се обърна към капитан Блекуел.

– Вие засегнахте честта ми, сър. Изисквам удовлетворение.

– О, господи, не! – изплака отчаяно Глори. – Само това не! Моля те, Джордж – прошепна нещастно тя. – Не го прави. Той ще те убие. Моля

те, не се дуелирай с него!

– Послушайте дамата, Джордж – подкрепи я Никълъс и гласът му прозвуча без следа от надменност. – Вие сте добър човек. Не искам да умрете.

– Изисквам удовлетворение. Нима сте не само негодник, но и страхливец?

Никълъс се пребори с напирания гняв. Само преди месец нямаше да се поколебае нито секунда. Сега погледна Глори, която беше пред пълен физически и душевен срив, после отмести поглед към Джордж Макмилън. Толкова искаше да ѝ спести нови страдания. Макмилън стоеше пред него и чакаше отговор. Явно нямаше да се откаже.

– Не можете ли да почакате до утре сутринта? – попита той с небрежност, която не изпитваше. – Все пак днес се женя.

Лицето на Макмилън почервения от гняв.

– Утре на разсъмване. Точно под Брайдс Хил се намира малка горичка. Ще се срещнем там.

– Както желаете.

Джордж се обърна, вторна се като луд по пътеката между пейките и затръшна с такава сила тежката врата, че тя едва не се разтроши на парченца.

– Моля те, Никълъс – прошепна нещастно тя. – Не го прави!

– Сега ще направя нещо много по-важно – ще се ожена за теб. – Той взе студената ѝ ръка и я мушна в топлата свивка на лакътя си. Глори усети гладката материя на черния сюртук и неволно я погали с вледенените си пръсти. Изпитваше гняв и смъртен страх. Най-много ѝ се искаше да се обърне и да избяга.

– Продължаваме ли? – попита Никълъс, преди тя да е успяла да реагира. В очите му светеше такава мекота, че не можеше да не му повярва. Погледът и силната ръка ѝ помогнаха да победи бушувания страх.

– Довери ми се, скъпа. Всичко ще бъде добре.

– Веднъж вече ти се доверих – отговори тя и той потръпна като от удар.

Церемонията мина спокойно. Никълъс сложи скованите ѝ пръсти в голямата си топла ръка и тя усети силата на излъчването му. Нещо от тази сила се вля в нея и ѝ вдъхна необходимия кураж. Леля Фло следеше с вълнение венчавката и скритом бършеше сълзите си.

Когато свещеникът попита за пръстена, Никълъс извади от джоба си кадифена кутийка и Глори го погледна изненадано.

– Исках да помоля за ръката ти още снощи, но... Надявам се, че ти

харесва.

Той сложи на пръста ѝ тясна халка с великолепно шлифован диамант, който искреше във всички цветове на дъгата. Глори хареса извънредно много скромния и заедно с това невероятно скъп пръстен, но не му го каза. Само се разгневи още повече, че той бе улучил така съвършено вкуса ѝ.

Когато церемонията свърши, тримата се върнаха в къщата на Флоранс, където ги очакваше празнично коледно ядене. Поднесоха им печена гъска в сос от стриди, прясно задушен зеленчук, домашен сос от боровинки и пастет от мляно месо. Никой не спомена, че Глори се бе омъжила за друг.

Глори не заговори нито веднъж със съпруга си. Кипеше от гняв и не можеше да го понася. Отново бе нахълтал в живота ѝ, без да я пита. Нещата, които ѝ бяха толкова скъпи – независимостта, живота, който си бе изградила в Бостън, убежденията ѝ, – тя бе на път да загуби всичко това само заради неговата намеса!

Беше напълно убедена, че вече не е влюбена в него. Всички чувства, които бе изпитвала някога, бяха отдавна изгубени. Макар и неохотно, тя си призна, че той продължава да я вълнува. Но това беше само плътска жажда, не любов. Вече се беше научила да се пази от силната страст. Баща ѝ беше страстен мъж и тя сигурно бе наследила това качество от него. Отказваше да мисли, че Джордж Макмилън никога не беше събудил страстта ѝ.

Където и да отидеше, Никълъс не я изпускаше от очи нито за момент. Никога не се отдалечаваше от нея на повече от няколко стъпки, погледът му беше топъл и дружелюбен. Двамата с леля Фло разговаряха оживено. Леля ѝ напразно се опитваше да го отклони от намерението му да се дуелира с Джордж. Глори се уплаши истински: старата дама явно беше подвластна на очарованието на Никълъс.

След като се нахраниха, Никълъс проведе тих разговор с Джереми. Глори го следеше недоверчиво и се питаше какво толкова има да си говорят.

– Джереми? – Никълъс излезе при портиера във фойето. – Бих искал да поговоря с вас.

Дребният портиер кимна сковано. Цял ден беше мрачен и потиснат. Очевидно се измъчваше от угризения на съвестта, че бе осуетил женитбата на Глори и Макмилън.

– Знам, сега си мислите, че сте оказали мечешка услуга на Глори – започна спокойно Никълъс. – Смятате, че щеше да бъде по-щастлива

като съпруга на Джордж Макмилън.

Дребният мъж се вираше неотстъпно към стената, някъде над рамото на Никълъс.

– Мога само да ви уверя, че я обичам дълбоко и искрено. Повече от всичко на света желая тя да бъде щастлива. Ако не бях твърдо убеден, че мога да я направя щастлива, нямаше да я принудя да се омъжи за мен. Моля ви, повярвайте ми. Не бива да се измъчвате. Обещавам ви, че никога няма да съжалявате за стореното.

Джереми Уигинс беше смаян. Толкова години беше работил като портиер, но нито един от господарите не му беше говорил като равен. Нито един представител на висшата класа не бе счел за нужно да обясни на слугата си защо постъпва по определен начин – не го правеше дори Джордж Макмилън. Джереми проследи как капитанът се върна на мястото до съпругата си и привлече ръката ѝ в скута си. Започваше да се възхищава от мъжа, когото всъщност искаше да мрази. За първи път изпита неопределеното чувство, че без да иска, беше постъпил правилно.

Колкото повече напредваше времето, толкова по-нервна ставаше Глори. Никълъс обаче, седнал до нея на мекия диван, изглеждаше напълно отпуснат. Не се опитваше да я въвлече в разговора, а бърбеше учтиво с леля Фло. Сякаш двамата бяха щастливо омъжена двойка – както всъщност трябваше да бъде. Глори стискаше зъби, за да не скочи и да избяга от стаята. Защо Никълъс беше толкова самодоволен? По дяволите, този човек ѝ отне невинността, разруши доброто ѝ име и я принуди да се омъжи за него против волята си! А сега сигурно замисляше нови подлости!

Погледът ѝ непрестанно се насочваше към стълбището. Никълъс надали щеше да настоява на съпружеските си права, докато тя носеше детето му в утробата си. Макар че много мъже го правеха. Ако детето наистина не стоеше добре, както бе казал лекарят, любовните прегръдки можеха да му навредят. Тя щеше да му опише страховете си и Никълъс сигурно щеше да я разбере. Той беше загрижен за детето им не по-малко от нея.

Ала когато посмя да хвърли поглед в сивите очи, тя видя в тях старата жажда и отново я обзе страх. Леля Фло и малкото слуги в къщата не бяха в състояние да го спрат. А може би щеше да я завлече на кораба си и да я люби в кабината си? Той беше способен дори на такава жестокост. Не можеше да му има доверие.

Глори преглътна тежко и се заигра нервно с плисетата на синята си рокля. Когато усети топлата ръка на Никълъс върху бузата си, потръпна

като от удар. Той обърна лицето ѝ, за да я погледне в очите.

– От какво се страхуваш? – прошепна тихо той.

– Как ти хрумна, че ме е страх? – Тя вирна упорито брадичка. В същото време очите ѝ се устремиха издайнически към стълбата и топлината в сивите очи нарасна.

– По-рано обичаше да спиш до мен – подразни я той, но тя не се усмихна.

– Аз... страх ме е за детето.

– За детето? – повтори недоверчиво той.

Тя се скова, защото внезапно бе осъзнала колко глупаво прозвучаха думите ѝ.

– Извинявай. Сигурно ме смяташ за луда. Вероятно няма да се интересуваш от жена, издута като чувал с брашно.

Никълъс избухна в тих смях, който отекна в превъзбуденото ѝ съзнание като заплашителна гръмотевица.

– Може би си вярваш, но аз те уверявам, че съвсем не е така. – Погледът му се впи в гърдите ѝ, станали още по-пълни и изкусителни по време на бременността. – Ти си прекрасна и много, много женствена. Желая те още по-силно отпреди. Но няма да те принуждавам за нищо.

– Няма да ти е за първи път – възрази тя с внезапно събудила се войнственост.

– Това е било грешка. – Никълъс сложи ръце върху корема ѝ и топлината им се разпространи по цялото ѝ тяло. – Не бива да се страхуваш. Ще дойда в леглото ти едва когато си готова. – Погледът му беше пълен с любов. – Аз искам това дете не по-малко от теб. Няма да сторя нищо, което би могло да му навреди. Тази нощ ще се върна на кораба си. Имаш цяла седмица, за да се приготвиш за пътуването до Теритаун. Ще пристигнем там в края на следващата седмица. Искам да се установиш в новия си дом, преди да си натежала още повече.

– Но аз...

– Какво има?

– О, не е толкова важно.

– Каж ми.

– Не.

– Моля те.

Това бяха толкова необичайни думи в устата на Никълъс, че сърцето ѝ омекна.

– Ще кажеш, че съм страхливка.

– Никога.

– Мислех си какво ще бъде, когато се роди детето. Имаш ли нещо против леля Фло да бъде до мен?

– Естествено, че нямам нищо против. Ще повикаме и майка ти, ако искаш.

Майка й? Странно. Откакто бе напуснала Самърфийлд Мейнър, Глори почти не мислеше за майка си. Нищо не ги свързваше. Няколко пъти й писа, но не спомена нито детето, нито обстоятелствата, които я бяха прогонили в този далечен град. Писмата бяха повърхностни, безлични.

В отговорите си майка й изискваше двамата с Натан да се върнат незабавно в Самърфийлд Мейнър. Изтъкваше й, че има задължения, че носи отговорност. Глори прочете между редовете, че Луиза не се беше отказала от намерението си да я омъжи за Ерик Диксън. Целта й беше да обедини двете плантации. След всичко, което беше преживяла, идеята й се струваше повече от смешна.

Тя извърна поглед.

– Благодаря ти. – Не беше способна да каже нищо повече.

– Денят беше дълъг. Не ми се иска да те оставя, но знам, че имаш нужда от сън. – Той се усмихна завладяващо. – Ще ме изпратиш ли до вратата като истинска любяща съпруга?

Глори се изправи рязко.

– Ще ми обещаеш ли, че утре няма да се дуелираш с Джордж Макмилън?

Лицето му помрачня.

– Той не ми остави друг избор. Не искам хората в града да говорят, че си се омъжила за страхливец.

– Никълъс, умолявам те.

– Не.

– Дължиш ми тази малка услуга. Никога не съм те молила за нищо. Направи го заради мен, моля те!

Той помилва бузата й и пое дълбоко дъх.

– Ще се видим утре.

– След като убиеш Джордж, нали? – попита ядно тя, не можейки да се овладее. – Ако му сториш нещо, никога няма да ти простя, никога.

– Спи спокойно, мила моя – прошепна Никълъс и забърза с големи крачки към изхода.

Глори изкачи с мъка стълбата към стаята си, разкъсвана между гнева и отчаянието. Никълъс беше твърдо решен да се дуелира с Джордж Макмилън, а това означаваше, че Джордж ще бъде убит или поне тежко

ранен. Джордж беше джентълмен, не умееше да се бие. За нея беше изненада, че изобщо е в състояние да си служи с оръжие. Както обикновено, Никълъс не обърна внимание на молбата ѝ. Тя удари с длан парапета и шумът отекна в празния коридор. По дяволите! Никълъс заслужаваше да се пържи в ада! Джордж беше напълно прав, той беше един негодник и... и винаги, когато го поглеждаше, тя ставаше жертва на същата неустоима привлекателна сила като някога. Какво толкова имаше у Никълъс Блекуел, че я правеше неспособна да разсъждава разумно?

Глори не можа да намери отговора. Пригответи се за сън, мушна се между затоплените завивки и изведнъж в ума ѝ блесна правилното решение: Джордж Макмилън беше добър, почтен човек, той беше най-добрият ѝ приятел. Не можеше да позволи на Никълъс Блекуел да го убие. Какво от това, че беше бременна – утре на разсъмване ще отиде в горичката под Брайдс Хил.

Готови ли сте, джентълмени? – Секундантът на Макмилън, дребничък мъж с бледо лице, няколко години по-млад от Джордж, застана пред двамата дуелиращи се.

– Все още можем да се откажем – каза Никълъс на противника си, който стоеше насреща му решително с пистолет в ръка. – Вече всички знаят, че защитихте честта на дамата. Не е нужно да давате още доказателства, като се оставите да ви убия.

– Никога ли не ви е хрумвала мисълта, че днес убитият ще бъдете вие, капитане? Всички са на мнение, че съпругът на Глори ще загуби дуела. Вместо за вдовицата Хатерас, ще се омъжа за вдовицата Блекуел.

Никълъс кимна сериозно.

– Ако това е последната ви дума, по-добре е да започваме.

Мъжете застанаха с гръб един към друг. Тънката снежна покривка проскърца под краката им. Небето беше забулено в облаци и предвещаваше близка буря. Леден вятър прорязваше декемврийския въздух и Никълъс усети как бедрата му изстинаха под тънкия панталон. Той беше няколко сантиметра по-висок от Макмилън, макар че противникът му в никакъв случай не беше дребен.

– Вдигнете пистолетите – изкомандва секундантът. Мак, който беше секундант на Никълъс, стоеше малко настрана. Очите му искряха от напрежение, лицето му беше по-червено от всякога. Той махна с ръка на другия секундант и двамата застанаха под огромния платан, който без листата си приличаше на призрак. На полянката се възцари зловеща тишина. Чуваха се само протяжните въздишки на вятъра.

– Започвам да броя. – Гласът на секунданта отекна оглушително. – Едно. Две.

– Останете по местата си! И двамата, ако ви е мил животът! – Глори излезе иззад дървото от отсрещната страна на полянката. Старинният пистолет в ръката ѝ беше насочен към двамата мъже, ръката ѝ се опираше върху издутия корем, вятърът дърпаше тежката вълнена пола. – Ако някой от двама ви направи крачка напред, ще стрелям и в момента ми е безразлично кого ще улуча!

Никълъс потисна усмивката си. Доколкото знаеше, съпругата му нямаше представа как да си служи с оръжието. Но тя не преставаше да го изненадва. Той знаеше от опит, че не бива да я подценява.

– Прибери се вкъщи, Глори – опита се да я вразуми Макмилън. – Когато всичко свърши, ще дойда при теб.

– Ти още ли не разбираш, Джордж? – извика възмутено тя и направи няколко крачки към двамата мъже. – Той ще те убие. Ти не го познаваш.

– Но ти смяташ, че ме познаваш много добре, нали? – попита тихо Никълъс, за да не го чуе никой освен нея.

– Да, познавам те, затова се боя за живота на Джордж. Не искам да му сториш зло.

– Въпросът засяга само мен и капитан Блекуел, Глори – отзова се раздражено Макмилън. – Моля те, върни се вкъщи.

Двамата мъже не се помръдваха. Никълъс забеляза с ъгълчето на окоето си как Мак се промъква зад Глори.

– Направи, каквото ти казват, Глори – добави той, за да приспи бдителността ѝ. – Вече нищо не можеш да промениш. Мисли за детето.

– Предупреждавам ви. Хвърлете оръжията или ще стрелям! Никълъс отново се усмихна.

– Струва си да опитам, за да разбера в кого ще се прицелиш. Но мисля, че вече знам резултата.

– Много умно заключение, като се има предвид какво изстрадах заради теб през последните месеци. Хайде, хвърлете оръжията и изчезвайте отгук!

Ревът на вятъра бе заглушил котешките стъпки на Мак. Той обхвана Глори изотзад и вдигна китката ѝ. Разнесе се оглушителен изстрел.

– И ти ли, Мак! – изплака отчаяно тя. Изведнъж се почувства напълно сама. – Защо не искате да разберете? Джордж Макмилън е добър човек. Той ми е приятел. Не мога да понеса мисълта, че ще умре.

– Чуйте ме, момиче. Капитанът също е добър човек. Исква само най-доброто за двама ви. Даже ако сега ги разделите, ще се срещнат другаде. Елате с мен в каретата. Приберете се вкъщи и чакайте съпруга си.

Изведнъж Глори се почувства смъртно уморена. Осъзна, че Мак имаше право и му подаде празния пистолет. Позволи му да я отведе до каретата и се отпусна на седалката. Мак каза нещо на кочияша и каретата потегли.

Щом се отдалечиха от полянката, Глори заповяда на кочияша да спре. Уви се в подплатената с кожи наметка, слезе предпазливо на заледената земя и се върна тичешком към близките дървета. Не можа да спре мъжете, но нямаше да си отиде, преди да види изхода от дуела.

– Няма ли да продължим? – попита раздражено Джордж

Макмилън. В гласа му звънеше гняв. – Колкото по-скоро уредим въпроса, толкова по-бързо ще се върна при годеницата си.

Никълъс потръпна, но не отговори. Мъжете вдигнаха отново пистолетите, опряха гръб в гръб и отмериха уговорените крачки.

– Едно, две три – броеше с треперещ глас секундантът. – Четири, пет, шест.

Никълъс стисна по-здраво пистолета. Гладката дръжка от орехово дърво пасваше идеално в ръката му.

– Седем, осем, девет, десет!

Никълъс се обърна към противника си и видя замаха на ръката му. Опита се да прецени траекторията на куршума и се наклони настрана в същия миг, когато Макмилън даде изстрел. Усети хапеша болка в лявото рамо и промърмори тихо проклетие. Осъзна, че не беше предвидил силата на вятъра.

Сега беше негов ред.

Джордж Макмилън стоеше пред него изправен като свещ. Лицето му беше мрачно. Ако избягаше, цял Бостън щеше да му се присмива. Никълъс вдигна пистолета и насочи дулото към сърцето на противника си. Макмилън не се помръдна, само погледът му угасна. Никълъс кимна с неволно уважение.

Изтегли езичето назад с палец, докато зловещото щракане проряза утринната тишина, прицели се на двайсетина сантиметра над главата на Макмилън – и стреля във въздуха.

В този момент зад едно дърво в другия край на полянката се чу тихо изохкване. Никълъс извърна рязко глава и видя как Глори се олюля и се свлече на земята върху черните си поли. Изруга безгласно и се втурна към нея, следван от Мак, Джордж и секундата с бледото лице. Ръкавът на жакета му се подмокри, по заснежената трева закапа кръв. Без да обръща внимание на раната, Никълъс коленичи до съпругата си и сложи ръка на челото ѝ.

– Припаднала е, нищо повече – обясни развълнувано Мак.

– Аз ще я нося – предложи тихо Джордж. – Можем да я откараме с моята карета.

Никълъс го погледна пронизващо, после даде съгласието си. Джордж вдигна Глори на ръце и я понесе към каретата си, която чакаше на известно разстояние. Мак прегледа раната на Никълъс, установи, че е само драскотина, и двамата последваха Джордж – Когато стигна до каретата и отвори вратичката, той видя, че Глори се е свестила и го гледа с огромни сини очи.

Джордж го подръпна за ръкава.

– Аз ще се кача при секундата си. Щом се приберете вкъщи, изпра-тете кочияша в дома ми.

– Благодаря ви.

– Грижете се добре за нея, капитане.

– Давам ви думата си.

Джордж пое дълбоко въздух. Погледът му беше безизразен, но ли-нията на устните издаваше несигурност. Когато понечи да се обърне, Никълъс го задържа.

– Искам да ви кажа още нещо – проговори сериозно той. – Ако не-щата се бяха развили другояче, Глори щеше да има най-добрия съпруг на света във ваше лице.

– Благодаря, капитане. – Джордж вдигна високо глава, обърна се и се отдалечи.

Никълъс се качи в каретата и седна до Глори, но тя дори не го пог-ледна. Каретата потегли и колелата затрополиха по тънката снежна пок-ривка. Глори мълчеше, надявайки се друсането и люлеенето да успокоят опънатите ѝ нерви.

– Защо не го застреля? – попита най-сетне тя.

– Ако ме познаваше малко по-добре, щеше да знаеш, че нямам оби-чай да стрелям по невинни хора. Този човек искаше да те защити. Не бих могъл да го убия само заради това.

Глори го погледна и изведнъж си припомни мъжа, с когото беше живяла три седмици на острова. Тогава я обичаше! Забеляза кръвта на рамото му и изплака задавено.

– Ти си ранен!

– Нима чувам загрижения глас на съпругата си? – попита с лека ирония той, но лицето му се разкриви от болка.

– Бих се погрижила за всеки негодник, даже за такъв като теб. А се-га се отпусни и не мърдай, докато дойде време да повикаме лекар.

– Повече съм загрижен за теб. Добре ли си?

– Нищо ми няма, благодаря.

– Сигурна ли си?

Глори беше много горда, че съпругът ѝ проявява такава загриже-ност, но не се издаде.

– Сигурна съм.

– Отсега нататък, мадам, ви е забранено да излизате на студа. Ще почитате и ще се наслаждавате на нежни грижи. – Той помилва бузата ѝ. – Това е заповед.

Без да иска, Глори се усмихна.

– Умееш да заповядваш.

– За съжаление ти не умееш да изпълняваш заповедите ми.

– Това никога няма да се промени.

– Може би си права. Сигурно те обичам тъкмо заради това.

Глори отвори смаяно очи. Бледите ѝ бузи пламнаха.

– Никога вече не ми казвай тази дума! – изфуча разярено тя.

– За какво говориш? – попита слисано Никълъс.

– Любов! Ти нямаш представа какво означава това.

Сега и той се ядоса.

– Но Джордж Макмилън го знаеше, нали?

– Разбира се. Той е джентълмен.

– Щом е толкова прекрасен, защо не го обичаш?

Глори стисна зъби. Не можеше да го гледа в очите, затова се обърна към прозорчето. Една от вратите на къщите, покрай които минаваха, се отвори с трясък, малко момче изскочи на улицата и грабна бутилката с мляко, оставена на стълбата. После бързо се върна на топло.

Никълъс обърна лицето ѝ към своето и ще не ще, Глори трябваше да го погледне в очите.

– Не е, защото още си влюбена в мен, нали?

Гневът ѝ избухна с нова сила.

– Разбира се, че не, капитан Блекуел. Когато се срещнахме за първи път, бях млада и глупава. Сега съм възрастна жена.

Устата му се изкриви в усмивка.

– Това тепърва ще си проличи, мила моя.

Седмицата мина като в сън. Глори разказа на леля Фло за дуела и старата дама я увери, че е постъпила много правилно, като се е омъжила за Никълъс. Глори беше убедена в обратното. Нямах избор, повтаряше си отново и отново тя. Той беше разбил сърцето ѝ – а после заплаши да унищожи Джордж и детето. Не бе споменала на леля си за заплахата му, защото тя щеше да се намеси и само да влоши нещата. Не, тя беше взела единственото разумно решение. Ала откакто знаеше колко безскрупулен може да бъде Никълъс, се чувстваше още по-зле отпреди.

Когато дойде време да напуснат Бостън, сърцето ѝ преля от болка.

– Е, стига си плакала – укори я със задавен от сълзи глас Флоранс. – Детето ти ще се роди само след няколко месеца, и тогава ще дойда при вас в Теритаун.

– Толкова ще ми липсваш, лельо Фло...

– Дай му шанс, детето ми. Всеки прави грешки.

Глори се отпусна на кожения диван.

– Аз просто не го разбирам, лельо Фло. Може би никога не съм го разбирала. Не му вярвам. И със сигурност вече не го обичам. Не мога и не искам да го обичам.

Леля Флоранс помилва ръката ѝ.

– Инстинктът ми подсказва, че капитанът е добър човек.

– Бих искала да ти вярвам.

– Време е, Глори – извика от коридора Никълъс. – Каретата чака.

Тя целуна леля си, изтри сълзите от очите си и се запъти към антрето, където Никълъс я чакаше с тежката, подплатена с кожи, наметка. Само след няколко минути каретата стигна на пристанището. Никълъс я отведе на борда на „Блек Уич“ и веднага я настани в топлата, великолепно обзаведена офицерска столова.

Месингови и кристални свещници, отрупани с безброй свещи, разпръскваха трепкаща светлина. Глори влезе и се огледа плахо. Мак стана и ѝ придърпа стола до своя край тежката махагонова маса. Позлатени огледала от двете страни на вратата отразяваха светлината, която се пречупваше в сребърните прибори върху елегантния бюфет. Споменът за Никълъс, спасението след седмиците на острова и тъжните дни, които бе прекарала на борда на този кораб, беше ужасно мъчителен и тя сведе глава. Макар че Мак беше много внимателен, Глори изпита носталгия още преди корабът да е вдигнал котва.

– Не прибързвайте, момиче – посъветва я Мак. – Той ви обича. Дайте му шанс да го докаже.

– Не искам да ме обича, Мак. Не искам и аз да го обичам. Той ме принуди да стана негова жена. Съгласих се само заради детето.

– Имате пред себе си дълъг живот, момиче. Не се самоизмамвайте.

Когато Глори не отговори, Мак смени темата. Заговориха за разни неща, докато моряците носеха багажа ѝ на борда, а Никълъс подготвяше кораба за отплаване.

– Какво стана с Джош? – попита с усмивка Глори. – Не го видях на борда.

– Момчето стана капитан. Сега командва „Блек Даймънд“.

– Ами Джаго?

– Стана втори лоцман на Джош.

– Толкова неща се случиха междувременно – въздъхна Глори. Отпи глътка чай и остави чашата си в красивата чинийка.

– Права сте, момиче. Добри и лоши. – Мак сведе поглед към издутия корем под черната пътническа рокля. – Станахте жена, момиче.

Знам, че не ви е било лесно, но въпреки това вече сте възрастна.

Глори се усмихна тъжно.

– Прав сте, Мак.

Щом корабът потегли, Мак я отведе в красиво обзаведената капитанска каюта. Глори поспа малко, по-късно двамата с Никълъс вечеряха в салона. Когато я придружи обратно до кабината, тя се поколеба малко, преди да влезе.

– Къде ще спиш? – попита тя, когато Никълъс затвори вратата. Опита се да придаде на гласа си безучастност, но не беше сигурна, че е успяла. Думите ѝ напомниха неприятно за първата нощ в това легло, за разгорещения спор и за унижението, което бе изпитала, когато тялото ѝ реагира на бруталните му милувки. Споменът я накара да потрепери.

– При теб – отговори кратко той. Сякаш бе прочел мислите ѝ, защото погледът му потъмня.

Глори притисна с треперещи ръце корема си, където бебето риташе сърдито.

– Толкова бързо ли нарушаваш думата си? – Дано не бе усетил треперенето на гласа ѝ!

– Обещах, че няма да спя с теб, докато не си готова. Обещах, че няма да направя нищо, с което бих могъл да навреда на детето. – Той помилва русата къдрица, паднала на бузата ѝ. – Възнамерявам да съдържа дадената дума. Но ти си ми жена. Колкото по-бързо се научиш да ми вярваш, толкова по-добре и за двама ни. – Той сведе глава и я целуна по челото. – А сега се обърни, за да ти разкопчея роклята.

Глори преглътна и бузите ѝ пламнаха.

– Не обичам да ме гледаш, когато се събличам.

– Ти си ми жена – повтори той, сякаш се наслаждаваше на думата. – Носиш моето дете. Съвсем естествено е тялото ти да се промени. Но няма от какво да се срамуваш.

Преди да е успяла да му попречи, той я обърна с гръб към себе си и започна да разкопчава безбройните малки копчета. Свали жакетчето, после измъкна полата през главата ѝ. Свали и фустите една след друга, докато Глори остана само по дълга долна риза и прости бели памучни гащи.

Никълъс я обърна отново към себе си, но тя избегна погледа му.

– Изглеждаш замайващо красива – прошепна той и сложи пръст под брадичката ѝ. – Няма нищо по-женствено от една бременна жена.

– Не ти вярвам. Искаш само да ме утетиш.

– Наистина ли? – Той вдигна вежда. – Нима не усещаш колко много

те желая?

Когато тя не отговори, той притисна ръката ѝ върху издутината на панталона си, където членът му пулсираше и пареше. Глори се стресна и отстъпи крачка назад.

Никълъс избухна в тих смях.

– Не бива да се страхуваш, мила. През последните месеци постоянно мислех за теб. Милиони пъти съм си представял как се любим. Но мога да чакам, докато се роди детето – е, ако тази вечер ме дариш с една мъничка целувка...

Глори отвори широко очи и поклати глава.

– Не мога.

Никълъс вдигна рамене.

– Както желаш.

Отиде до шкафа и отвори черната дървена врата. Някои от роклите на Глори бяха разопаковани и наредени вътре. Намери в чекмеджето мека батистена нощница, помогна ѝ да свали ризата и ѝ облеche нощницата. Глори го проследи как окачи роклята ѝ на куката до вратата и изведнъж изпита любопитство – и нещо като ревност.

– Когато за първи път влязох в тази кабина, ти ми даде да облека женските дрехи, които бяха в шкафа. На кого бяха роклите?

Никълъс се усмихна разкаяно.

– Знаех си, че ще ме попиташ.

– Е?

– Чуй ме, скъпа – обясни бавно той. – Роклите бяха на една бивша... позната. На жена, която много отдавна е изчезнала от живота ми. От днес нататък този шкаф ще прибира само твоите дрехи.

– Да не би тази „позната“ случайно да живее в Теритаун?

– Живее в Ню Йорк със съпруга си.

– И тогава ли беше омъжена?

Никълъс вдигна рамене.

– О, да, бях забравила, че имаш слабост към чуждите жени. Никълъс направи крачка към нея и погледът му помрачня.

– Това е минало. Дори и тогава онази жена не означаваше нищо за мен. Сега не бих я и погледнал.

Глори го погледна изпитателно. Искаше да му вярва, но още не знаеше дали ще може.

– Дай ни време, скъпа. Ако не заради мен, направи го заради детето.

Глори кимна колебливо и лицето му се разведри.

– Вероятно съм просто уморена. – *И ужасно объркана*, добави наум тя. Отиде до широката койка и се мушна под завивките.

– Ще се напиш и ще се почувстваш по-добре – увери я той и се усмихна с топлота. Отвори яката си, свали ризата и застана пред нея с голи гърди. Глори проследи играта на твърдите мускули под бронзовата кожа и в слабините ѝ пламна познатото вълнение. Без да бърза, Никълъс разкопча панталона си и го издърпа от дългите стройни крака.

Глори преглътна мъчително. Устата ѝ пресъхна. Шумоленето на дрехите му я накара да потръпне. Испита нещо, което бе смятала за забравено. Опита се да затвори очи, но погледът ѝ не се отдели от черните косъмчета между плоските тъмни зърна на гърдите. Много добре помнеше колко мека ставаше тъмната кожа под милувките ѝ и как обичаше да гали къдравите косъмчета на гърдите му.

Никълъс се запъти към леглото, както си беше гол, и Глори зяпна смаяно. Дебелият шотландски килим заглушаваше стъпките му.

– Не можеш да спиш така! – прошепна с пресекващ глас тя.

– Защо не? Винаги спя гол. Не си забравила, нали?

– Но това... това беше преди.

– Права си, беше, преди да се оженим. Но сега си моя жена.

– Но аз... аз...

– Няма да престъпя дадената дума.

– Ами ако не можеш да се овладееш?

Никълъс се ухили широко и Глори отново усети чара на тази момчешка усмивка.

– Има само един начин да узнаем. – Той седна до нея, прегърна я с една ръка, отпусна се в леглото и я притегли към себе си. Коровото му бедро се опря в нейното.

– Лека нощ, мила – прошепна той и скри лице в косата ѝ.

– Лека нощ, капитане.

– Никълъс – поправи я сърдито той.

– Никълъс – повтори послушно тя. После затвори очи и се престори на заспала. Никълъс я притисна по-силно до себе си и Глори с ужас усети как членът му се втвърди. Той простена тихо и ѝ обърна гръб. Тя се усмихна доволно и най-после заспа.

Когато се събуди късно на другата сутрин, мястото до нея беше празно. Морето се бунтуваше и тя усети режеща болка в стомаха. Отначало помисли, че е гладна, но пробуждането дойде някъде отдолу. Скоро бодежите се превърнаха в удари с нож и Глори задиша накъсано. Стана, за да повика помощ, но изведнъж между краката ѝ потече вода,

намокри ношницата ѝ и се събра в локвичка на пода.

Разтърсвана от страх, тя отвори вратата на кабината, без да е наметнала халата си. Втурна се, олюлявайки се, по коридора и едва не се сблъска с Никълъс, който носеше табла със закуската ѝ. Видя ужасеното му лице, чу как таблата падна на пода и порцелановите съдове се изпочупиха. След това я обгърна черен мрак.

18

– Нищо не може да се направи, момче.

Никълъс с мъка откъсна поглед от окървавеното, безжизнено вързопче в ръцете си и се обърна към жената в леглото. Тя беше смъртнобледа и дишаше толкова слабо, че завивката едва се повдигаше.

– Дали ще се възстанови?

– Не знам много за жените, момче. Но ако съдя по вида ѝ, вярвам, че ще се оправи. Детето беше слабичко и нежизнеспособно, не майката.

Никълъс стоеше до койката в кабината си и държеше в ръце мъничкия труп на сина си, увит в дебела кърпа. Не беше способен да мисли за нищо друго. Светът вече не съществуваше. Навън виеше вятър, гонеше дъждовните облаци над студеното море, а покритото с облаци небе беше така безутешно и сиво като мислите му.

– Дай ми го – настоя тихо Мак. – Ще наредя на дърводелеца да му направи хубав ковчег.

Никълъс се опита да преглътне буцата в гърлото си. Всичко беше станало толкова бързо. До вчера бъдещето му изглеждаше блестящо, пълно с надежда. С помощта на детето Глори и той щяха отново да съживят любовта, пламнала помежду им на самотния остров. А сега детето беше мъртво. Какво щеше да им донесе бъдещето?

Никълъс с мъка се пребори с паренето в очите и оловната умора в крайниците.

– Махагон – прошепна той. – Да му направят здрав ковчег. Морето е огромно... а той е толкова мъничък.

Мак сложи ръка на рамото му.

– Ще вземем хубавия стар скрин от офицерската столова.

– Да – отговори унесено Никълъс, устремил поглед към капчицата кръв на платното. – От него ще стане чудесен ковчег.

Мак протегна ръка да вземе трупчето и Никълъс неволно се отдръпна. Нямаше сили да се отдели от него.

– Животът не е детска игра, момче.

– Наистина не е. – Никълъс отново погледна спящата жена в койката. Мократа от пот коса беше залепнала за слепоочията ѝ; пръстите бяха вкопчени в завивката. – Как да ѝ го съобщя, Мак? Какво да ѝ кажа?

– Няма подходящи думи, момче. Като се стигне дотам, ще дадеш най-доброто от себе си, сигурен съм.

Никълъс внимателно уви трупчето на детето си в платното и подаде вързопчето на Мак. Не можеше да погледне стария шотландец в очите. Знаеше, че са пълни със съчувствие. Бавно, но с твърди крачки Мак напусна кабината. Никълъс духна лампата до леглото и помещението потъна в същото безутешно сиво, което забулваше небето отвън.

Сърцето му тежеше от болка. Трябваше да остане до леглото на Глори и да държи студената ѝ ръка. С часове седя неподвижен, докато краката и ръцете му се сковаха така, че трябваше да стане и да се протегне. Въздухът беше застоял, миришеше на кръв и смърт. Никълъс трепереше от страх пред задачата, която му предстоеше. Отиде на палубата да вземе малко чист въздух. Трябваше да проясни главата си – и да добие смелост. Върна се в кабината само след няколко минути. Глори го чакаше с широко отворени очи.

– Никълъс?

– Тук съм, мила. – Той коленичи до нея, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

– Детето? – Ръката ѝ се плъзна към плоския корем, който само допреди няколко часа беше закръглен и пълен с живот.

– Бих искал да ти кажа нещо утешително или да променя случилото се, но не мога. Детето ни умря, Глори.

– Не. – Тя поклати глава. – Не ти вярвам. Тази сутрин се движеше. Беше живо, то...

– Роди се твърде рано, Глори. Беше съвсем мъничко.

– Момче ли?

– Да.

– Не е възможно да е мъртво, Никълъс, моля те! Ще направя всичко, каквото искаш, но трябва да ми кажеш, че детето не е мъртво. – Очите ѝ бяха пълни с такава разкъсваща болка, че Никълъс извърна глава.

– Съжалявам – проговори тихо той. – Толкова съжалявам...

– Не-е-е! – изпищя Глори. Надигна се, размахвайки неконтролирано ръце. Никълъс едва успя да я удържи в леглото. Накрая тя престана да се брани, впи пламтящ поглед в лицето му и се отпусна на възглавницата. От очите ѝ потекоха сълзи. Нека се наплаче, реши Никълъс, това ще я облекчи. Седна отново до нея, сложи главата ѝ в скута си и зарови пръсти в косата ѝ. Двамата седяха така цяла вечност. Никълъс не можа да издържи и сведе глава над нея.

– Махни се от мен! – изпищя тя. – Махни се и ме остави на мира! Ти си виновен за всичко, само ти, разбираш ли!

– Моля те, Глори, изслушай ме.

Тя се изтръгна от прегръдката му.

– Да те изслушам? Искаш да те слушам? Всеки път, когато те послушам, когато ти се доверя, става нещо ужасно. Никога вече няма да ти вярвам, никога!

Никълъс се изправи. В думите ѝ имаше страшна истина. Той я погледна още веднъж с надежда да намери някакъв път към сърцето ѝ. Отчаяно затърси сламка, за която да се хване. Нищо, нищичко.

В този момент Никълъс проумя, че мечтата му да спечели отново сърцето ѝ беше умряла заедно с детето им. Глори не можеше да му вярва, не можеше да го обича. Той задиша тежко. Гърдите му бяха стегнати с желязна верига. Спря на вратата, погледна я още веднъж и с бавни крачки излезе от кабината.

Погребаха бебето в морето. Според Никълъс така беше най-добре: все пак това беше неговият син. Знаеше, че Глори би предпочела надгробна могила на някой усамотен хълм, но не можа да ѝ даде дори тази малка утеха.

Седмица след погребението корабът влезе в пристанището на Ню Рошел, където Никълъс и Глори трябваше да слязат на сушата. Никълъс нае карета и двамата заминаха за Теритаун. През целия път Глори не каза нито дума. Изглеждаше слаба и изтощена и плачеше при най-малкия повод.

Когато пристигнаха в Блекуел хол, стана ясно, че Брад вече се бе погрижил да премести майка си в градската къща в близост до Бродуей. Очевидно Брад не се съмняваше, че Никълъс ще се върне със съпруга. Милият Брад, каза си капитанът и му стана малко по-топло на сърцето.

Блекуел хол, голямо имение в подножието на един хълм над река Хъдсън, се преобразяваше, когато мащехата на Никълъс отсъстваше. Всичко ставаше по-дружелюбно, по-весело. Никълъс притежаваше имението от пет години, но никога не беше прекарвал в него повече от няколко дни. Понякога се питаше защо изобщо го бе купил. Изглеждаше прекалено романтично за вкуса му. Величествената каменна сграда беше построена в новоготически стил. Мраморните плочи бяха изработени от затворниците в Синг-Синг. Таваните бяха сводести, имитираха каменна шукатура от изрисувано дърво, прозорците бяха огромни, с пъстри стъкла. Мебелите бяха донесени почти изцяло от Европа, креслата и диваните бяха тапицирани със скъп бродат и тежко кадифе. Пред прозорците висяха елегантни кадифени завеси.

Никълъс беше привлечен главно от земята. Прекрасните френски градини, английската морава, засадена с достолепни стари дървета, която се простираше чак до реката, но най-вече оборите и пасищата, където един ден възнамеряваше да отглежда собствени състезателни коне.

Това беше идеалното място да отгледат детето си. Представата, че синът му е мъртъв и никога няма да види тази красота, стана още по-болезнена, след като пристигнаха. Той огледа просторния салон, после впи поглед в бледото лице на съпругата си, приседнала на един стол със скръстени в скута ръце и празен поглед, и отново се запита как беше стигнал дотук.

– Искам женитбата ни да бъде анулирана – каза Глори. Думите й отекнаха странно глухо в мраморните стени. Живееха в Теритаун вече две седмици, но тя почти не говореше. Никълъс едва позна гласа й. Облечена цялата в черно, тя стоеше на вратата към големия салон, скрила ръце в гънките на полата.

– Защо? – попита той, отмести креслото си и стана.

Глори сведе поглед към излъскания паркет.

– Защото не те обичам. Детето ни е мъртво; вече нямаме причина да живеем заедно. – Гласът й прозвуча напълно равнодушно и сърцето му се сви от болка.

– Какво ще сториш, ако се съглася?

– Ще се върна в Бостън – отговори все така безразлично тя.

– И ще се омъжиш за Джордж Макмилън?

– Може би. – Глори вдигна рамене.

– Не. – Никълъс не беше в състояние да каже нищо повече.

Глори се обърна и излезе също така безшумно, както беше дошла, сякаш казаното изобщо не я бе засегнало. Никълъс се удари по главата, излезе от къщата, тресна вратата и се запъти към оборите.

Само дългите разходки на кон му помагаша да преживее дългите зимни месеци. Връщаше се при падането на мрака и всеки път откриваше, че Глори се е заключила в стаята си на горния етаж. Всеки път, когато се срещаша, тя изглеждаше още по-тънка и бледа. Тревогата му нарастваше. Опитваше всичко, за да я развесели, даже я попита дали да покани леля й или Натан.

– Не, благодаря – отвърна равнодушно тя. – Те си имат по-важна работа, а и аз нямам желание за разговори.

Никълъс въздъхна примирено. Нищо не можеше да се направи. Когато Глори за втори път го помоли да анулират брака си, той обмисли сериозно молбата й, макар че не искаше раздяла. Не вярваше, че

проблемите им ще се решат с анулиране. Но не знаеше и как да ѝ помогне.

Живееха вече повече от месец в Блекуел хол, когато пристигна Брадфорд Сейнт Джон. Никълъс му бе писал многократно, за да му опише тъжната ситуация и да го помоли за съвет. Вместо да изпрати писмо, Брад пристигна лично.

Никълъс го посрещна с топла прегръдка.

– Ако знаеш колко се радвам да те видя!

– Аз също, Никълъс.

– Влез по-скоро – покани го Никълъс. – Искам да ти представя Глори.

Когато отвориха вратата на стаята ѝ на горния етаж, тя седеше пред камината и плетеше покривчица за кресло. Интересуваше се само от плетките си и от книги. По тясното лице танцуваха светлинки, бледорусата коса беше загубила блясъка си.

– Глори – заговори учтиво Никълъс, – това е брат ми Брадфорд. Разказах ти за него, когато бяхме на острова, помниш ли?

Глори го погледна колебливо.

– Аз... не съм сигурна.

Сърцето му се сви от болка.

– Брад, това е съпругата ми Глори.

Тя протегна ръка, Брад я пое и поднесе крехките пръсти към устните си.

– За мен е удоволствие най-сетне да се запозная с вас, мис.

– Да... как беше името ви?

Никълъс едва задържахше напирашите в очите си сълзи.

– Брад. Брадфорд Сейнт Джон.

– Брад... Какво хубаво име. – Тя сведе поглед към скута си и отново се зае с плетката.

Никълъс махна на брат си да излязат.

Глори не стана да ги изпрати. Никълъс я погледна още веднъж, преди да излезе в коридора, и сякаш понечи да ѝ каже още нещо, но се отказа. Изглеждаше красив и внушителен както винаги и за момент тя си спомни как бяха живели сами на усамотения остров. Ала болката, която ѝ беше причинил, веднага заглуши красивия спомен. Не искам да мисля за него, каза си упорито Глори и го забрави още преди вратата да се затвори зад гърба му.

Тя вдигна тънката кука от слонова кост и продължи да се занимава със сложната шарка. Полюляваше се леко в стола си, очите ѝ бяха

устремени към плетката. Малко преди да напусне Самърфийлд Мейнър, майка ѝ настоя да я научи да плете на една кука. Все още не беше много опитна и често правеше дребни грешки, но плетенето ѝ помагаше да забрави мъката.

Глори разтла покривчицата в скута си. Не разрешаваше на мислите си да се отклонят от сложната шарка. Пламъците в камината съскаха и трепкаха, силният вятър се удряше в капациите на прозорците. Мрачното небе предсказваше скорошна буря. Глори отпусна ръце и макар и без нейно позволение, мислите ѝ се зареяха някъде много далече. Очите ѝ бавно оглеждаха стаята: сводест таван, пъстри стъкла на прозорците. Изведнъж си представи как малкото тъмнокосо момче, досущ като Никълъс, дотичва до нея и задърпва полата ѝ. „Мамо, хайде да излезем навън да си поиграем. Обичам те, мамо.“

Побиха я тръпки, гърлото ѝ пресъхна. Стисна по-здраво куката и притисна ръце към колосаната черна пола. Защо трябваше да се случи това? Така копнееше за детето, имаше такава спешна нужда от него. Наистина ли Никълъс беше виновен за смъртта му, както през цялото време се опитваше да си внуши? Тихият вътрешен глас отново отговори: не. Грешката си е твоя. Трябваше да бъдеш по-внимателна, нали лекарят те предупреди. Глори прехапа устни и отново се съсредоточи върху фината шарка на покривчицата. Решена да забрави, тя се зае отново с плетката си и заработи усърдно.

Никълъс поведе Брад надолу по стълбата към кабинета си, облицован с орехово дърво и препълнен с книги. Без да обръща внимание на треперенето на ръката си, той наля на брат си солидна порция бренди. Брад се отпусна в едно кожено кресло и Никълъс седна срещу него.

– Вече не знам какво да правя – проговори съкрушено той. Отпи голяма глътка, за да се успокои, и зачака топлината да се разпростре по тялото му. – От ден на ден става все по-лошо.

– Какво правиш, за да я съживиш?

– Опитах се да я убедя да излезем на разходка с коне или пеша. Приготвиха ни великолепни вечери, но тя всеки път отказваше да се храни. Умолявах я, плаках, молих я за извинение. Тя обвинява мен за смъртта на детето и може би е права.

– А ти вярваш ли, че си отговорен? – попита съчувствено Брад.

– Възможно е. Появих се неочаквано в Бостън, и това я шокира. Както ти писах, женитбата стана по принуда. На всичкото отгоре имаше дуел. Сигурно преживяванията са били твърде силни за нея. Затова е загубила детето. – Никълъс извърна глава. – Не знам, Брад, наистина не

знам. Глори обаче е убедена, че вината е моя.

– Всъщност какво значение има?

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че и ти страдаш. Прочетох го в писмата ти, макар че никога не го казваше открито. Детето е мъртво. Вече няма значение чия е вината. Сега трябва да се посветиш изцяло на съпругата си. Тя те държи отговорен за смъртта на детето, защото не може да понесе мисълта, че вината би могла да бъде нейна. Тя се дави в тъгата си, Никълъс.

– Нали я виждам! Само че не знам какво да направя, за да я спра.

– Какво би направил, ако ставаше въпрос за мен или за Мак? – попита с лека усмивка Брад.

– Щях да те сграбча за колана и да те измъкна от блатото. Щях да ти изкрещя, че животът продължава. Че е пълен с грижи, но ни носи и голяма радост.

– Защо не направиш същото и с Глори?

– Защото се заклек никога вече да не вдигна глас срещу нея. Заклек се да не я тормозя с невъзможни изисквания. Не мога да бъда груб, разбери!

– Знам, че се чувстваш виновен, но Глори е твоя съпруга, Никълъс, не е Светата дева. Тя има нужда от истински мъж. Доколкото я опознах от писмата и разказите ти, тя е много своенравна млада дама. Трябва й мъж, който знае как да се справя с капризите й. Влюбила се е в истинския Никълъс Блекуел, не в умоляващия и вечно виновен мъж, който си сега. Бъди, какъвто си, Никълъс. Бъди истински съпруг.

– В твоите уста звучи толкова просто...

– На този свят нищо не е просто.

– Не, вероятно не.

– Жена ти има нужда от теб, Никълъс. Трябва да бъдеш достатъчно силен и за двама ви.

Никълъс остави чашата си на масичката и погледна пронизващо брат си. В думите му имаше истина.

– Как става така, Брад – попита развеселено той и стана, – че ти си осем години по-млад и двадесет години по-мъдър от мен?

– Защото не съм влюбен – отговори ухилено Брад и също се изправи. – Искаш ли още един съвет?

– От теб по всяко време.

– Погрижи се колкото се може по-скоро да я заведеш в леглото си. Сигурен съм, че няма жена, която да ти устои. Ще се справиш и с Глори.

Никълъс се засмя – за първи път от седмици насам.

– Ти си страхотен, Брад. Няма друг като теб. – Той стисна благодарно ръката на брат си. – Ти си най-добрият брат, когото познавам. А сега те моля да ме извиниш. Ще се видим на вечеря. Имам да уредя някои неща.

След два дни Никълъс завъртя месинговата брава и нахлу в стаята на Глори, натоварен с кутии и вързопи.

Тя вдигна глава, но не каза нищо, само го погледна, сякаш в стаята ѝ беше влязъл непознат. Седеше в голямото кресло пред камината и четеше. Никълъс спря за миг, за да я погледне, и едва не се изсмя. Тя проследи недоверчиво и с нарастващо учудване как той мина по килима и хвърли кутиите на леглото.

Никълъс изръмжа нещо неразбрано, отиде до гардероба от розово дърво в ъгъла, отвори с величествен жест резбованите врати и извади една от траурните рокли на Глори. Видът на безутешната черна материя, толкова скована под пръстите му, напълни гърдите му с гняв. Стисна здраво зъби, сграбчи роклята за яката и я разкъса.

При шума от цепещ се плат Глори скочи като ужилена.

– Какво... какво правиш?

– Нещо, което отдавна трябваше да направя. Веднъж завинаги ще сложа край на тези отвратителни рокли.

– Не можеш да направиш това! Още съм в траур!

– Грешка. Ти беше в траур. Достатъчно си тъгувала. – Никълъс извади още една рокля и с удоволствие я раздра до талията. Глори зяпна смаяно. Без да ѝ обръща внимание, той продължи разрушителното си дело. Тя не направи опит да го спре, само следеше с нарастващо смайване как расте купчината разкъсани дрехи на пода. Неподвижна като статуя, тя стискаше конвулсивно книгата си и го гледаше втренчено, сякаш не вярваше на очите си.

Решен да ѝ изтръгне някаква реакция, Никълъс разкъса още една рокля.

Глори колебливо направи крачка към него. Сините очи изглеждаха огромни на бледото лице.

– И какво ще нося сега? – попита нерешително тя.

– Отвори кутиите на леглото. Ще намериш в тях една дневна и една вечерна рокля. Надявам се да ти станат. – Никълъс спря за миг и я дари с ослепителна усмивка. – Винаги съм имал добра представа за фигурата на жена си. – Той извади от шкафа поредната черна рокля и я хвърли върху купчината.

Глори отвори една от кутиите, но веднага спря и го погледна през

рамо.

– Защо правиш това?

– Защото вече не мога да понасям тъгата ти. Накрая и аз ще се разболея. Достатъчно сме страдали – и ти, и аз. Докато съм жив, не искам вече да те виждам в черна рокля. – Той протегна ръка към нея. – Впрочем, трябва да свалиш и тази, която е на гърба ти.

Глори пое шумно въздух и вдигна ръка към гърлото си.

– Ти... не говориш сериозно!

– Уважаема госпожо, уверявам ви, че говоря напълно сериозно.

Веднага я свали.

– Сега ли? – тя все още не можеше да повярва.

– Сега, в този миг.

Глори се изправи и за първи път от много седмици насам в очите ѝ светна добре познатият борчески дух.

– Няма да го направя.

– Ще я свалиш или ще я разкъсам на парченца.

Глори го погледна упорито, но той направи голяма крачка към нея и тя вдигна отбранително ръце.

– Добре, добре! – извика уплашено тя и отстъпи крачка назад. – Изпрати Бетси да ми помогне.

– Имаш си съпруг, който знае как да те съблича.

Глори погледна към вратата, сякаш искаше да избяга.

– Избий си тези мисли от главата – проговори предупредително

Никълъс.

Тя го погледна унищожително и му обърна гръб. Изпъна крехките си рамене, вирна брадичка и зачака.

– Не разбираш ли, че се държиш като луд? – попита ледено тя. – Какво те е прихванало?

Никълъс се ухили толкова широко, че на бузите му се появиха трапчинки. Ако Брад беше до него, щеше да получи сърдечна целувка. След като се справи бързо с копчетата на гърба ѝ, той отстъпи назад.

– Ще ти изпратя Бетси – обеща той, знаейки, че не бива да прибързва. – След половин час те чакам долу.

– За какво?

– Ще излезем на езда. Крайно време е да опознаеш новия си дом. – Без да чака отговор, той напусна стаята с големи крачки.

Глори се появи само след двадесетина минути в сребърно-синя рокля от серж, която правеше очите ѝ още по-изумително сини. Косата ѝ беше вдигната, само покрай ушите се спускаха ситни къдрички. Беше

все така бледа, но на бузите ѝ бяха избили трескави червени петна.

– Ако непременно трябва да ме завлечеш на чист въздух, за да ми докараш някое белодробно възпаление, нека го направим още сега. – Тя улови ръката му и двамата се запътиха към изхода. Ръката ѝ в тънка кожена ръкавица почиваше доверчиво в свивката на лакътя му и Никълъс се наслади на докосването.

Той я уви в красиво, подплатено с кожи, палто и ѝ подаде маншона.

– Няма да трае дълго.

През нощта беше валял сняг и Никълъс беше избрал за разходката черно-златната шейна, запрегната с два коня. Седна до нея и я зави с одеяло от конски косъм. Глори седеше гордо изправена и се вирише пред себе си.

– Очаквам да слезеш на вечеря – заяви той и взе юздите. – От днес нататък ще го правиш всяка вечер.

Тя се обърна към него и в очите ѝ отново светна желание за борба.

– От днес нататък ще се храниш с мен, никога вече в стаята си – продължи той, изплюща с камшика и шейната потегли с леко раздрусване.

– Трябваше да се сетя, че скоро пак ще почнеш да ме тормозиш.

– Оценявам поведението си в последно време като грубо занемаряване. Но съм решен да се поправа.

– А ако откажа да сляза?

– Тогава ще дойда в стаята ти, ще те метна на рамо и ще те отнеса долу. Сигурен съм, че ще осигурим кралско забавление на прислугата.

– Няма да го направиш!

– Наистина ли?

Глори беше убедена, че той е в състояние да го направи. И изведнъж, без да знае защо, се почувства поласкана.

Разходката с шейна беше кратка. Никълъс мина по границите на имението си и Глори хареса местността, скрита под дебела снежна покривка. Всяко дърво, всеки жив плет бяха покрити с пресен сняг. Мъничко бяло зайче пресече пътя им и изчезна уплашено в хралупата си. Глори се изправи, за да го проследи с поглед, и Никълъс остана много доволен от въодушевляването ѝ.

Тя поемаше дълбоко свежия утринен въздух, примесен с лек мирис на дим от близките комини. След дългите самотни дни в стаята беше прекрасно да излезе отново навън.

Глори отново се запита как бе настанала тази внезапна промяна у Никълъс и неохотно призна, че новото му поведение ѝ харесва много

повече. Той беше станал отново предишният Никълъс – нагъл, властен, дразнещ... вълнуващ. Въпреки това у него имаше нещо безкрайно привлекателно – за първи път от много време насам Глори се замисли за съпруга си, не за детето, което беше изгубила.

Приглушеното прозвънване на камбанките, прикрепени за шейната, и тихото скърцане на юздите я приспаха и тя се облегна доволно назад. Почти не забеляза, когато Никълъс спря шейната пред мраморната къща. Той предаде юздите на чакащия ратай, скочи и заобиколи шейната, за да ѝ помогне да слезе. Когато се наведе над нея, по гърба ѝ пролази сладостна тръпка. Той миришеше на мускус и на кожените юзди, които бе държал.

– Е, не беше чак толкова лошо, нали? – попита с нежна усмивка той. Топлият му дъх погали бузата ѝ. Когато ръцете му се плъзнаха около талията, за да я вдигнат, тя усети пробождане в сърцето. Дъхът ѝ се ускори.

Вечеряха заедно с Брад и Глори скоро откри, че се наслаждава на разговора. Брад беше красив и интелигентен, но не толкова, рязък като брат си, и Глори беше приятно изненадана.

– Как беше разходката? – попита Брад и лешниковите му очи засияха.

– Хладна – отговори тя и побърза да прибави: – Въпреки това ми хареса.

– Отлично – засмя се момъкът. – Зимният въздух има чудното свойство да събужда човешката жизненост.

– Абсолютно си прав – потвърди Никълъс.

Глори забеляза, че мъжът ѝ я наблюдаваше през цялата вечер, но вече не със загрижения, изпълнен с мъка, поглед. Очите му искряха с добре познатия глад. Ала все още отказваше да признае, че и тя изпитва същото желание.

На следващия ден посетиха градчето Теритаун. Глори се чувстваше много по-здрава и силна. За нейна изненада Никълъс ѝ поръча пълен гардероб: поли, рокли, обувки, жакети, палта от серж, фланела от камилска вълна и мерино за през деня; от коприна, крепдешин, кадифе и сатен за вечерта; и всички дрехи бяха в ясни, силни цветове. Както беше обещал, не ѝ разреши нито една тъмна рокля.

Когато се върнаха в имението, Глори се чувстваше изтощена, но и развълнувана като девойка преди първия си бал. След вечеря Никълъс я придружи до стаята ѝ. Празният коридор беше осветен от трепкащи свещи в месингови свещници. Тя усети ръката му на талията си и горещия

му дъх в косата си.

– Благодаря ти за дрехите – проговори тихо тя. – Сигурна съм, че ще бъдат прекрасни.

– Колкото и красиви да са, уверен съм, че няма да бъдат достойни за красотата ти.

Тя усети как бузите ѝ пламнаха и вдигна лице към него. Тревожните бръчки бяха изчезнали от челото му, изглеждаше красив и дързък както винаги, дори някак по-млад. Без да разбира какво прави, тя вдигна ръка и помилва бузата му. Жестът я стресна и побърза да се отдръпне.

– Време е да се прибера – прошепна тя и се обърна към стаята си.

– Още не.

Преди да е успяла да протестира, той я взе в прегръдката си и я целуна. Макар че целувката беше бегла и кратка, коленете ѝ омекнаха. Дано Никълъс не е забелязал как ми въздейства, помолите се Глори, но самодоволната му усмивка издаде, че е разбрал всичко.

На следващата сутрин той я събуди още на разсъмване и ѝ нареди да се облече за езда. Изчака я в коридора, облечен в бричове от сърнешка кожа, блестящи черни ботуши, снежнобяла риза и късо кашмирено палто. Глори се появи в нова рокля за езда от сапфиренозелено кадифе, приготвена от шивачката само за един ден срещу безумно високо заплащане. На лицето ѝ грееше усмивка. Харесваше ѝ да се гледа в новите дрехи. Знаеше, че баща ѝ щеше да се зарадва, ако можеше да я види. Ала си припомни детето, което бе изгубила, и испита желание отново да облече черна рокля.

– Имам изненада за теб – заяви Никълъс, взе ръката ѝ и я изведе навън. Старият черен иконом Исаак, който се беше преместил от града в имението, чакаше с топлата черна наметка на господаря си. Помогна му да се наметне и се обърна с топла усмивка към Глори. Бившият роб ѝ напомни за родината. Исаак винаги я развеселяваше с доброто си настроение.

Глори се уви по-плътено в подплатеното с кожи палто и се улови за ръката на мъжа си. Минаха под колоните и слязоха в двора. Слънчевите лъчи проникваха безпрепятствено през оголените дървета, но не можеха да стоплят студения зимен въздух. Запътиха се право към оборите и тихото цвилене на конете зазвуча като музика в ушите на Глори. Сърцето ѝ направи огромен радостен скок. Откога не беше препускала по оризовите поля в имението на баща си? Откога не беше изпитвала замайващото удоволствие от ездата?

Никълъс я поведе към ограденото място до масивната каменна

плевня, където препускаха великолепна кестенява кобила и мъничкото ѝ конче.

– Това е Сайрънс Сонг – обяви гордо той. – Синчето ѝ се казва Уиндсонг. Твои са.

– Какво?

– Можем да обучим кончето за състезания, но ако предпочиташ, ще го оставим тук за разплод.

– О, Никълъс, прекрасни са! Не знам какво да кажа.

– Опитай с благодаря.

– Благодаря ти – прошепна тя.

– Целувката би била по-добра, но...

Глори се поколеба само миг. Надигна се на пръсти, за да го целуне по бузата, но в последния момент Никълъс се извъртя и устните им се срещнаха. Той я привлече нежно към себе си и сърцето ѝ заби като безумно. Знаеше, че не беше редно да се целуват посред бял ден – макар че бяха женени, – но не си позволи да прекъсне прегръдката.

Никълъс плъзна език по устните ѝ, за да я накара да отвори уста, и проникна надълбоко. По-гърба ѝ пролазиха добре познатите сладостни тръпки. Чу тих стон и разбра, че беше самата тя. Смутена и ужасена, побърза да се откъсне. Лицето ѝ пламтеше от срам.

– Ела – каза ѝ Никълъс толкова самодоволно, че прозвуча едва ли не суетно. – Ратаят вече чака с конете.

Двамата се настаниха удобно на седлата и препуснаха в лек галоп. Глори хареса от пръв поглед силния червенокафяв кон, който ѝ беше определен. Много скоро реши да изпита качествата му и ускори ход. Когато нисък жив плет им препречи пътя, Глори се засили и преди Никълъс да е успял да я спре, го прескочи с лекота. Той я последва мрачно и спря до нея. Ядоса се, че бе пренебрегнала неизреченото му нареждане поне първия ден да се щади.

Беше готов да започне пространна поучителна проповед, когато забеляза широката ѝ дяволита усмивка – и светлосивите му очи светнаха зарадвано.

– Никога ли няма да се научиш да слушаш?

– Надявам се, че не.

Той се приведе към нея и сложи на устните ѝ топла, сърдечна целувка.

– И аз се надявам.

Върнаха се пред обора и Никълъс ѝ помогна да слезе от дамското седло. Студеният въздух зачерви бузите ѝ, целувката ги стопли и тя се

почувства отново жизнена и свободна. Отдавна бе забравила това чувство и сега оцени колко прекрасно беше.

След вечеря Никълъс отново я придружи до стаята ѝ. Прегърна я още преди да стигнат до вратата. Този път меката целувка стана настойчива и дълбока. Притискаше с две ръце кадифените ѝ бузи и устата му си играеше с нейната. Когато разхлаби хватката си, Глори вдигна ръце и ги уви около шията му, защото коленете и бяха омекнали. Той я целуваше, милваше и дразнеше, докато тя не издържа и отвори уста. Дъхът му миришеше на бренди и на черешите, които бяха яли след вечеря.

Никълъс я целува, докато остана без дъх, и се отдели от нея. В първия момент Глори изпита чувството, че е изоставена.

– Имаш ли представа колко силно се нуждая от теб? – прошепна дрезгаво той.

Тя поклати глава.

– Искам отново да спиш при мен – заяви твърдо той, обърна се и закричи към стаята си. Глори се олюля и се залови за стената. След няколко минути събра сили да влезе в стаята си. Бетси я чакаше и ѝ помогна да се съблече. Когато най-сетне се пхна под меките завивки, тя вдигна поглед към балдахина на огромното легло и очите ѝ се напълниха със сълзи. На път съм отново да се влюбя в него, призна тя и си заповяда да не плаче. Тялото ѝ се разтърсваше от силни тръпки. Любовта към Никълъс Блекуел щеше да ѝ донесе само страдания. Припомни си корабкрушението и райските дни на острова. Той спечели доверието ѝ и завладя с шурм сърцето ѝ. После я захвърли като употребена вещ и нарочно, без всякакви скрупули, унищожи доброто ѝ име. Върна се в Бостън и заплаши да направи същото още веднъж – да застраши бъдещето на собственото си дете. Тя знаеше най-добре колко безсъвестен можеше да бъде Никълъс Блекуел.

Глори се мятеше неспокойно в леглото си. Мускулите я боляха от напрежение. Макар че се бранеше с всички сили, не можеше да прогони от съзнанието си спомена за целувката, за топлите устни и тръпчивия мъжки дъх. Рано или късно той щеше да упражни съпружеските си права. Тялото ѝ още отсега копнееше за милувките му. Ако отново го допуснеше в леглото си, властта му над нея щеше да стане още по-голяма.

Изведнъж Глори скочи и се запъти към прозореца. Не издържаше в леглото. Снегът почти се бе стопил, пълната луна грееше през оголените дървета, черните клони разделяха панорамата зад дърветата на хиляди дребни късчета.

Също като живота ми, помисли си Глори. Само да знаеше как да

слепи късчетата, може би щеше да добие представа какво трябва да стори.

19

На следващата сутрин Никълъс замина за града. Влезе за малко в стаята ѝ, за да ѝ съобщи новината.

– Отдавна не съм се занимавал с бизнеса си – обясни той. – Трябва да се убедя, че няма проблеми. Ще се върна при теб колкото се може по-скоро. – И ѝ се усмихна с нежна топлина. Тя седеше в леглото си с табла топли канелени хлебчета и кафе, която ѝ бе донесъл. – И недей да правиш бели, докато ме няма.

Глори се усмихна меланхолично. Докато привършваше утринния си тоалет, тя се питаше защо не ѝ бе казал по-рано, че възнамерява да отиде до града. Дали трябваше да свърши нещо, за което тя не биваше да знае? Дали имаше среща с друга жена? Никълъс беше мъж със силен сексуален апетит. Няколко месеца не беше спал с жена – или поне доколкото тя знаеше. Глори усети болезнено пробуждане в сърцето. По гърба ѝ пролази страх.

Никълъс се върна след три дни. Три дълги, самотни дни за Глори. Тя беше много изненадана, че усещаше така мъчително липсата му. Но отказваше да мисли какво прави той в града без нея.

– През следващия месец ще се наложи често да ходя в града по за два-три дни – обясни след завръщането си той. Двамата вечеряха в салона. Бяха им поднесли дивеч, пресни картофи и топъл хляб. – Намерих управител на фирмата. Казва се Макс Фокнър и изглежда умен момък. Нали някой трябва да води делата в мое отсъствие. Щом се организиране, ще водя сделките оттук. Тогава ще се заемем с отглеждането на състезателни коне, за което ти говорих онзи ден. – Той ѝ се усмихна и очите му се впиха в примамливо стегнатите гърди под зелената кадифена рокля. – С кобила като Сайрънс Сонг и няколко добри жребци ще имаме чудесна група само след няколко години.

Глори се усмихна с разбиране. Много ѝ се искаше да му повярва. Беше безкрайно щастлива, че са отново заедно.

Двамата излизаха на езда всеки ден и бузите ѝ отново порозовяха. Връзката им се заздравяваше. Глори не беше сигурна дали трябва да се радва, или да остане нащрек. Знаеше само, че всеки ден, прекаран с Никълъс, я изпълваше с щастие и отчаяние едновременно.

Всяка вечер той я отвеждаше до стаята ѝ. Всяка вечер ѝ искаше целувка, все по-дълбока и настойчива. Ала когато помилва гърдите ѝ и

плъзна пръсти в корсажа, за да си поиграе със зърната, тя простена тихо и го отблъсна.

– Обеща, че няма да ме принуждаваш за нищо, преди да съм готова.

Ъглите на устата му се вдигнаха в развеселена усмивка.

– Сигурна ли си, че вече не си готова?

Глори преглътна мъчително. Тялото ѝ със сигурност беше готово, но сърцето, разумът...

– Аз... аз... да. Исках да кажа: не. Още не съм готова.

Никълъс помилва успокоително бузата ѝ.

– Няма да наруша дадената дума. – Усмивката му стана още по-нежна. – Но като повечето жени ти не винаги знаеш какво искаш. Няма да се поколебая да взема решението вместо теб, щом му дойде времето.

– Но аз...

– Лека нощ, любов моя.

Това стана преди два дни. Сега Никълъс беше отново в Ню Йорк, този път за пет дни, както ѝ бе обяснил. Студовете отминаха и природата се събуди за нов живот. Глори се разхождаше между лехите с избуяли нарциси в тихата френска градина и нежно докосваше здраво затворените пъпки, които чакаха да дойде по-топло време. Никълъс никога не се беше отделял от нея за повече от два дни. Макар и неохотно, тя призна, че вече не можеше без него. Когато не беше до нея, дните се точеха безкрайно дълги и самотни. Нощем си представяше целувките му, копнееше за още нежности и се измъчваше от мисълта, че в този момент той лежи в обятията на друга жена.

Глори привдигна полите на жълтата си кашмирена рокля, за да не повреди нежните зелени растения, и се помоли най-сетне да намери яснота за живота си.

– *Narcissus jonquida* – прозвуча зад гърба ѝ добре познат глас с мек южняшки акцент. – Прекрасни са, когато разцъфтят, не намираш ли и ти?

Глори се обърна като вихър.

– Натан! – извика тя и се хвърли в прегръдките на брат си. Той я притисна до себе си и тя разбра по силните удари на сърцето му, че е много развълнуван от новата им среща. Той я отдалечи малко от себе си и я огледа изпитателно от глава до пети.

– Мисля, че изглеждаш доста добре.

– А ти, малки братко, си станал още по-висок и широкоплещест. Докога ще продължаваш да растеш? – попита щастливо тя и отново се скри в прегръдката му. Натан изглеждаше много красив в тъмнокъфавия

си сюртук. Едва сега забеляза, че не бе дошъл сам.

– Позволи ми да ти представя приятелите си, Глори. Валентин и майка му Хили.

– Едра, стройна негърка стоеше в края на алеята, хванала за ръка малко момче, което беше скрило лице в памучната ѝ пола.

Глори тръгна към тях, за да ги поздрави.

– Здравейте, миси – заговори с широк южняшки акцент жената и Глори усети болезнено присвиване в гърлото. Колко отдавна не беше виждала родното имение!

– Здравейте, Хили. А ти сигурно си Валентин, нали?

Глори коленичи пред момченцето, което я зяпна страхливо с грамадни кафяви очи. Дрешките му бяха износени и закърпени, но съвсем чисти.

– Аз се казвам Глори, Валентин. Радвам се да се запозная с теб.

Момченцето я дари със сияеща усмивка, но побърза да се скрие отново зад полата на майка си.

– Имаме нужда от помощта ти, Глори – заговори настойчиво Натан. – Знам с какво си се занимавала в Бостън, узнах го от писмата ти. Хили и детето трябва непременно да стигнат до Бостън и да се свържат там с приятелите ти.

– Да влезем въкъщи – предложи с усмивка Глори – на топло.

Щом седнаха в дневната, тя нареди да им поднесат какао и помоли Натан да разкаже какво общо има с избягалите роби.

– Истината е, че реших да предприема нещо, след като прочетох писмата ти. Естествено бях чел във вестника за подземната железница, но ми се струваше твърде рисковано. След като ти ми писа, разбрах, че си струва да поема този риск. – Той погледна към двамата негри, които седяха на дивана пред камината. – Повярвай, чувствам се друг човек.

– Как да помогна? – попита просто Глори.

– Къде е мъжът ти? – Натан я погледна недоверчиво. – Мисля, че трябва първо да говориш с него.

Глори беше много изненадана.

– Наистина ли държиш да чуеш мнението на Никълъс Блекуел след всичко, което ти стори?

Натан се усмихна с разбиране.

– В началото мислех като теб. Но след като се оженихте, Никълъс ме посети в училището. Разказа ми какво недоразумение се е получило. Помоли ме за прошка и изрази надежда, че ще проявя разбиране. Накрая ми заяви, че вече съм член на семейството ви. Казах му, че го уважавам

и ви желая щастие. Мислех, че си осведомена за срещата ни.

– Не, не съм. – Глори сведе глава. Гордееше се, че Никълъс е намерил смелост да помоли Натан за извинение, но се питаше защо не ѝ е казал. От друга страна обаче, това беше типично за него. Понякога имаше впечатление, че той нарочно крие от нея нежността и любовта си. – Никълъс е в града. Ще се върне най-рано след три дни. Валентин и Хили могат спокойно да останат тук, докато се върне.

– Надявам се, че дотогава ще са отпочинали. В сряда сутринта ще дойде кола, която ще ги откара до следващия етап. – Той я погледна настойчиво. – Обещай ми да кажеш на Никълъс, щом се върне.

– Не мога да дам подобно обещание, Натан. Тази работа е много важна за мен. Вече съм размишлявала как да помагам на бедните бегълци, даже бях решила да пиша на Джордж Макмилън. Но стигнах до извода, че може да си помисли нещо друго. Ти реши проблема ми. Ще уведомя Никълъс, щом сметна, че е настъпил моментът. Не и преди това. Ако остана с впечатление, че е готов да ми забрани да работя, няма да му кажа нищо. Исаак ще ми помага. Дватама ще се справим.

– По-добре е да му разкажеш веднага щом се върне. Но решението е твое. – Натан се ухили с обич. – Както винаги, нали?

– Благодаря ти, Натан. – Тя се обърна към Хили и Валентин. – Елате с мен. Ще ви покажа къде ще живеете. – Тя ги отведе в удобна стаичка зад кухнята. – Мисля, че не е лошо.

Негърката огледа сводестия таван, скрина от орехово дърво с прибори за миене и широкото удобно легло.

– Много ви благодаря, миси – прошепна тя и се усмихна плахо.

– Много ви благодаря, миси – избърбори зарадвано Валентин.

– Няма нищо. Не ми пречите. Скоро ще дойда да ви донеса вечеря.

Глори затвори вратата и тръгна към дневната, където я чакаше Натан.

– Докога ще останеш? – попита тя.

– За съжаление трябва да си тръгна утре рано. Вдругиден започват изпитите.

– Тогава да не губим време. Разкажи ми за всичко, което се случи след раздялата ни.

– И ти трябва да ми разкажеш за живота си. Как се чувстваш като омъжена дама?

Глори го погледна натъжено. По-добре да не я беше попитал. Как да му обясни, че изобщо не се чувства омъжена. Спеше сама, всяка нощ очакваше съпругът ѝ да я посети и се питаше дали да го отблъсне.

– Добре съм, Натан. Хайде, разкажи ми за училището.

Натан кимна и веднага ѝ заразказва въодушевено за научните опити, които правел в последно време.

През нощта, преди Никълъс да се върне, Глори лежеше в леглото си под тежкия кадифен балдахин. Бегълците бяха заминали и тя беше отново сама в голямата празна къща. Момченцето непрекъснато ѝ напомняше за детето, което беше загубила. Но още по-лошо беше, че Хили ѝ бе разказала как загубила мъжа си, колко го обичала и как била много самотна без него.

Глори се взираше в синьото кадифе и се опитваше да си представи как би живяла без Никълъс. Стараше се да мисли за деня, когато бе слязла от борда на „Блек Уич“ и за отчаянието си. Дали брачните клетви щяха да му попречат да я захвърли отново? Тя бе загубила детето им и вече нямаше с какво да го задържи.

Глори прекара деня в разходки из градината, опитвайки се да си изясни какво трябва да направи. Река Хъдсън течеше зад раззелениящите се морави, бреговете ѝ бяха пълни с патици, които си търсеха храна. Може би трябва да се върна в Самърфийлд Мейнър, каза си тя. През последните месеци писмата на майка ѝ бяха станали по-примирителни, в някои даже се намекваше, че Луиза усеща болезнено липсата ѝ. Или да отиде отново в Бостън? Да помоли Никълъс да анулира брака и да се върне при Флоранс? А може би трябваше да послуша гласа на сърцето си и да остане при него, да му бъде истинска съпруга и да му роди деца? Но за това ѝ беше нужен голям кураж.

Всеки ден, който прекарваше с Никълъс, я свързваше още по-тясно с него. Почти беше забравила, че се бе отнесъл зле с нея, беше преодоляла дори смъртта на детето си. Но нямаше да понесе, ако го изгубеше отново.

В късния следобед Глори се беше задълбочила дотолкова в проблема си, че стана нервна и раздразнителна. Никълъс се върна от града късно вечерта, но тя се извини със силно главоболие и отказа да вечеря с него. Преди да си легне, той отиде в стаята ѝ да я види, но тя отказа да го погледне. Стоеше до прозореца, облечена в проста памучна нощница, решена да не споделя мислите си с него. Чувстваше се ужасно потисната.

– Болна ли си, мила? – Никълъс прекоси стаята с големи крачки и нежно сложи ръка на кръста и.

– Много ме боли главата – отговори тя, без да се обърне.

– Сигурна ли си, че не е нещо сериозно?

Гърлото ѝ беше пресъхнало. Сърцето ѝ заби по-силно, както винаги, когато чуваше дълбокия му глас. Той я привличаше, тя го желаше, обичаше го – също като някога на острова.

– Всичко е наред... наистина – отвърна тихо тя. – Утре ще бъде по-добре.

Никълъс я обърна към себе си и макар че тя стисна здраво зъби, от окоето ѝ се отрони едра сълза.

– Разкажи ми какво те мъчи – помоли той и избърса сълзата.

– Не мога. Моля те, остави ме сама.

– Аз съм твой съпруг, Глори. Можеш да ми кажеш всичко.

Тя отново поклати глава.

– Извинявай. Ставам смешна. Моля те, остави ме сама. Утре ще бъде по-добре, нали ти казах.

– По дяволите, Глори, настоявам да ми кажеш какво ти е!

Глори вирна брадичка и в очите ѝ светнаха войнствени искри.

– Добре, щом толкова държиш, ще ти кажа! Не искам повече да живея така. Не искам да бъда тук. Не искам да бъда с теб. Искам да си ида у дома!

– Но защо, за бога?

От очите ѝ потекоха сълзи, но тя не каза нищо.

– Ти беше щастлива тук – прошепна безпомощно Никълъс. – Мислех си... Ако съм те ядосал с нещо, трябва само да ми кажеш...

Глори продължаваше да мълчи.

– Кажи ми, по дяволите! Защо искаш да си отидеш?

Глори стисна ръце в юмруци и гневът ѝ премина в ярост.

– Защото не мога да ти вярвам. Не мога да бъда сигурна, че един ден няма да излезеш от стаята ми и никога вече да не се върнеш. – Тя преглътна сълзите си. – Но повече от всичко друго не искам да те обичам!

Никълъс я привлече в прегръдката си. Притисна я до гърдите си и я обви с ръце, сякаш трябваше да я защити. Глори заплака тихо и той помилва нежно блестящата руса коса. След малко заговори с тих настойчив глас:

– Ти още ли не разбираш? Аз те обичам повече от живота си. След като се разделихме, тъгувах месеци наред. Исках да си до мен и в същото време бях убеден, че обичаш друг. Знаеш ли какво изстрадах? Сериозно ли мислиш, че бих могъл да го преживея втори път?

Глори вдигна лице и го погледна смаяно.

– Да обичам друг? Но кого, за бога?

– Вярно е, почти не сме говорили за това, Глори, но не мога да повярвам, че не знаеш.

– Какво трябва да знам?

– Бях повярвал, че Натан ти е... Нямах представа, че ти е брат.

Глори се отдръпна като опарена.

– Помислил си, че Натан ми е... какво?

– Че го обичаш. Когато дойдох в Бостън, се опитах да ти обясня.

– Не, Никълъс, ти не ми обясни нищичко. – Гневът ѝ пламна с нова сила. – Как можа да си помислиш такова нещо за мен? Как можа да повярваш, че спя с теб, а в същото време съм влюбена в друг?

– И аз не знам. – Никълъс се чувстваше като идиот. – Бях глупак.

– И аз не мога да разбера. Не те разбирам, Никълъс, а докато не те разбирам, не мога да ти вярвам. А аз трябва да имам доверие в теб, разбираш ли? Но най-важното е, че не мога да допусна да се влюбя в теб.

– По дяволите, Глори, какво още да направя, та да ми повярваш?

– Може би е най-добре просто да си отида.

– Не.

– Един ден всичко ще се изясни.

– Нищо няма да се изясни, докато не заемеш отново мястото, което ти се полага.

– И кое е това място? – попита троснато Глори.

– В леглото ми. Само по този начин мога да ти покажа колко много те обичам. – Той я прегърна и я положи върху огромното легло под балдахина.

Глори започна да се отбранява, но той не я пусна.

– Моля те, Никълъс. Само ще усложниш нещата.

– Веднъж вече ти казах, че когато дойде времето, аз ще взема решение вместо теб. Искам да те любя, Глори. Може би ще успея да те убедя с тялото си, щом не мога с думи.

Той я хвана за брадичката и впи устни в нейните. Глори притисна ръце към гърдите му и усети лудото биене на сърцето му. Устата му беше топла и твърда. От гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Трябваше да го спре. Иначе беше загубена.

– Моля те, Никълъс – прошепна тя и отново се опита да се изтръгне от прегръдката му. Той я накара да замълчи с гореща, жадна целувка. Миришеше на мускус и бренди. Езикът му се втурна в устата ѝ и се зае да изследва кадифената вътрешност.

Глори спря да диша. Съпротивата ѝ отслабна, сякаш бе усетила, че може само да загуби, ако спечели битката. Дълбоко в себе си тя съзнаваше, че го желае също толкова силно, колкото и той нея. Никълъс я задържа нежно и свали нощницата през главата ѝ. Треперещото ѝ голо тяло остана изложено на жадния му поглед.

– Ти си прекрасна – прошепна в ухото ѝ той. – Такава те виждам всяка нощ в сънищата си.

Той пусна ръцете ѝ и тя зарови пръсти в косата му, после се залови като удавница за силните рамене. Той помилва пълните меки гърди, погали с език едната, после другата. Ласките му бяха пълни с нежност. Когато склочи уста около зърното, Глори простена от наслада и се притисна към него. Искаше още и още и в същото време си забраняваше да го желае. Никълъс я целуваше по устата, по носа и очите, после мина по линията на рамото.

Тя откопча ризата му с треперещи ръце, за да усети топлата му кожа. Щом напипа къдравите косъмчета на гърдите му, бе разтърсена от силни тръпки и слабините ѝ запариха. Продължи смело надолу, към копчетата на панталона, но той я задържа.

– Още не – прошепна той. Помилва гърдите ѝ, плъзна ръце надолу и внимателно разтвори краката ѝ. Свлече се надолу и се намести между бедрата ѝ. Целувките му оставиха пареща следа по гладката мека кожа от пъпа до източника на страстта, скрит в защитно гнездо от бледоруси кичурчета. Когато устните му проникнаха навътре, Глори извика задавено. Насладата беше толкова силна, че едва не я подлуди. Тя застана, надигна се насреща му, извика името му, помоли за още. С ръце и устни той ѝ доставяше непознато досега удоволствие. Страстта, от която се бе лишавала месеци наред, я заля на могъщи вълни и накрая я изхвърли на брега изтощена и малко смутена от преживяното.

Никълъс я остави за малко сама, но тя го забеляза едва когато матракът отново се огъна под тежестта му. Когато се обърна към него, видя, че и той се е съблякъл. Глори разгледа без свян стройното мъжко тяло и отново бе обзета от желание. Погледа го още малко, наслаждавайки се на тъмното лице и добре познатите силни мускули, после взе лицето му между ръцете си, притегли го към себе си и притисна устни към устата му. Целувката беше нежна, едва ли не плаха, но разпали и у двамата страстно желание.

Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му и целувката стана по-настойчива. Никълъс се притисна към нея и простена задавено. Пръстите ѝ се устремиха към твърдия му задник и се насладиха на играта на коравите

мускули. Тя се изтегна по гръб и му се предложи, трепереща от жажда. Коровият му член се опря в бедрото ѝ.

– Моля те – прошепна тя. – Нуждая се от теб по-силно от всякога.

Вместо отговор той я целуна, езикът му проникна в устата ѝ в същия момент, в който членът му нахлу в топлата ѝ утроба.

Страстта се разля по тялото ѝ като пламтяща лава. Глори застана и се изви под него, разтвори се цялата, извика името му и го помоли да не спира. Никълъс беше решен да ѝ даде всичко, от което се нуждаеше. Страстта ги понесе към непознати дотогава висини. Той проникваше все по-дълбоко в нея, изпълваше я и тя всеки път беше готова да повярва, че не може да съществува нищо по-прекрасно. Точно когато беше сигурна, че няма да понесе нито секунда повече сладкото мъчение, дойде голямата вълна на освобождаването и я потопа в блаженство. Никълъс я последва почти веднага и се отпусна тежко отгоре ѝ, докато тялото му се разтърсваше от силни тръпки.

После двамата дълго лежах мълчаливи, всеки потънал в мислите си. Той я бе прегърнал нежно, главата ѝ почиваше на рамото му. *Моля те, Никълъс, заклеваше го безмълвно Глори, толкова ме е страх! Моля те, обичай ме, както ми обеща. Обещавам ти, че няма да съжаляваш.* Ала не посмя да отрони нито дума.

Любиха се още веднъж. И още веднъж; сякаш и двамата отчаяно се опитваха да забравят месеците на самота. Накрая Глори се намести удобно на ръката му и се престори на заспала. Беше отговорила на страстта на мъжа си и по този начин бе взела решение. Вече беше изцяло негова жена. Каквото и да я очакваше, тя бе избрала пътя си. Ала споменът за щастливите седмици на острова – и за страшното време след това – не ѝ позволи да заспи. Дали и Никълъс лежеше буден?

20

На следващата сутрин Глори разбра, че по някое време все пак беше заспала. Примигна срещу слънчевата светлина, която проникваше през отворения прозорец, и се замисли за станалото през нощта. Обърна се бързо: опрян на лакът, Никълъс лежеше до нея и я гледаше с широко отворени сиви очи. Той приглади един кичур от лицето ѝ, но не каза нищо. Като че ли се чувстваше несигурен – нещо напълно нетипично за него.

– Все още ли искаш да си отидеш? – попита накрая той.

Глори веднага усети колко принудено лек беше тонът му. Лицето му изглеждаше сдържано, бдително, сякаш се боеше от отговора, но въпреки това държеше да попита.

– Не.

– Зле ли се чувстваш сега?

Тя поклати глава и лицето му се отпусна. Но отговорът ѝ беше само наполовина верен. Все още се чувстваше зле, защото не беше сигурна в любовта си към него. Преди беше толкова уверена, с високо самочувствие. Сега не намираше нито миг покой; непрекъснато се съмняваше в себе си.

– Аз съм твоя жена – заяви с принудена усмивка тя. – Докато ме искаш.

Никълъс се претърколи отгоре ѝ.

– Най-малкото завинаги. – Той сведе глава и я целуна страстно. Целувката издаваше желание, но тя беше и обещание, и разкаяние за миналото.

Толкова ѝ се искаше да му повярва...

Двамата се любиха отново, първо нежно, после страстно, като че искаха да наваксат пропуснатото по време на раздялата. Когато се успокоиха, Глори полегна на гърдите му и се вслуша в равномерния ритъм на сърцето му. Русата коса се разпростря като завивка по тялото му.

– Никълъс, има нещо, за което трябва да говоря с теб – заяви изведнъж Глори и седна в леглото.

Той нави един рус кичур на пръста си.

– Да, мила?

– Става въпрос за детето.

– Нека да не говорим сега за него, Глори. Мога да чакам, докато си

готова.

– Не мисля, че някога ще бъда истински готова.

Той поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна по дланта. Този прост жест ѝ вдъхна смелост.

– Не биваше да обвинявам теб – заговори твърдо тя. – Ти не си виновен. – Тя преглътна тежко и извърна глава. Болката отново се събуди в сърцето ѝ.

– Моля те, Глори. – Никълъс седна до нея и стисна студената ѝ ръка.

– Изслушай ме. Още не съм свършила. Знаех, че може да възникнат проблеми. Лекарят отдавна ми беше казал, че детето не лежи, както трябва. Предупреди ме да бъда особено предпазлива. Но аз не казах на никого, дори на леля Фло. Толкова се радвах, че ще имам дете, та отказвах да призная, че може да му се случи нещо. Бях предпазлива, но вероятно недостатъчно. Вината е моя, Никълъс. Моя, не твоя.

Тя не беше забелязала, че плаче, докато той не я привлече в прегръдката си. Сълзите ѝ намокриха гърдите му.

Никълъс я изчака да се наплаче, вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

– Престани да се обвиняваш. Не знаем какво се е случило в действителност. Ще имаме много деца. Тази нощ поработихме усърдно над второто.

Глори се усмихна през сълзи.

– Прав си. Наистина се потрудохме.

– Точно така. – Той опря бузата си в челото ѝ. – Възнамерявам да се занимавам с тази работа при всеки удобен случай. – Той взе лицето ѝ между ръцете си и я целуна със страстна отдаденост, сякаш искаше да ѝ докаже, че говори напълно сериозно. Любиха се бавно и с наслада, после и двамата заспаха.

Беше вече следобед, когато слязоха под ръка по широкото махагово стълбище.

– Искам да пренесеш нещата си в моята спалня – каза Никълъс.

Глори спря на стълбата и го погледна. Думите му я зарадваха и уплашиха едновременно. Колкото по-близо беше до него, толкова по-силна ставаше властта му над нея. Не, тя беше взела решението си – макар че всъщност той беше направил решителната крачка, както винаги. За нейна изненада това ѝ хареса – или почти ѝ хареса.

Шумно чукаше по входната врата прекъсна размишленията ѝ. Исаак отвори точно когато двамата слязоха в антрето.

Еlegantно облечена жена, която Глори можеше да опише само с думата „хубавичка“, влезе под ръка с наконтен мъж с тясно лице, доста по-стар от нея. Преди Исаак да е успял да ги спре, жената профуча покрай него. Глори погледна Никълъс, който наблюдаваше сцената с помрачняло лице, после се обърна към жената, която дари съпруга ѝ със сладка усмивка, и накрая към джентълмена, който се прозяваше и очевидно сучаеше.

– Никълъс, скъпи – изгука жената. Гласът ѝ беше дълбок и гърлен. Дълбоко изрязаната пътническа рокля, цялата в рюшове, едва скриваше пищния бюст. Тъмната коса блестеше под слънчевите лъчи, проникващи през отворената врата, чистата кожа изглеждаше мека и нежна. Жената беше малко по дребна от Глори, но пък по-пълничка.

– Случи се нещо ужасно – обясни с добре изиграна уплаха непознатата. – На няколко мили оттук каретата ни се счупи, направо се разцепи на две. Представи си, дойдохме дотук с каруца за сено! Кочияшът казва, че можем да продължим пътя си най-рано утре. Казах на Артър, че със сигурност няма да ти попречим. Просто не знаех къде да отида, разбираш ли! – Тя отвори рисуваното ветрило, което висеше на китката ѝ, и го размахна трескаво пред лицето си. – Нали съм права, скъпи? Нали не ти пречим?

Никълъс я погледна пронизващо и се забави достатъчно дълго с отговора, за да я накара да се почувства неловко.

– Съпругата ми и аз никога не бихме отказали помощ на двама стари приятели – отговори най-сетне той. – Исаак, отведи мисис и мистър Педигрю в червената стая. Сигурен съм, че ще им хареса.

– Благодаря, стари момко – заговори най-после мистър Педигрю. – Нямам представа какво стана с каретата. Само преди минута всичко беше наред, а сега... – Той вдигна безпомощно рамене.

Глори хвърли бърз поглед към жената. На лицето ѝ играеше доволна усмивка.

– Никълъс, ти май си забравил добрите маниери – обади се укорно мисис Педигрю. – Представи ни на възхитителната си съпруга.

Глори тъкмо се готвеше да отправи същата молба. Но като сравни разкошната розова рокля на непознатата с простата си дневна одежда и си припомни, че не беше фризирана, ѝ се дося да потъне в земята.

– Прощавай, Кристин, държах се глупаво – отговори саркастично Никълъс. – Позволете да ви представя съпругата си Глори. Глори, това

са Артър и Кристин Педигрю.

– Мадам. – Артър Педигрю се поклони галантно и ѝ целуна ръка.

– Радвам се да се запозная с вас – промълви учтиво Глори.

– О, но тя е прелестна, Никълъс! – провикна се Кристин. – Знаеш ли, представяхме си я съвсем друга.

Глори потрепери от язвителния намек. Но Никълъс се ядоса още повече.

– Защо не я вземаш със себе си в града? Сигурна съм, че вече се е наситила на този монотонен живот.

– О, тук се чувствам много добре, мисис Педигрю – увери я хладно Глори и отново се запита дали пък Никълъс не я оставяше нарочно сама в усамотеното имение.

– Моля ви, наричайте ме Кристин. Сигурна съм, че ще станем добри приятелки.

– Радвам се, Кристин.

– Защо не идете с Исаак? – предложи Никълъс. – Знам, че искате да си починете. Ще се видим по-късно. Вечерята е в осем. Ще уведоим готвачката, че имаме гости и вярвам, че ще ни изненада с някой от специалитетите си.

– Звучи добре – засмя се Артър. – До скоро, приятели.

Исаак заповяда на слугите да отнесат куфарите и отиде да покаже стаята на гостите.

– Кои са тези хора, Никълъс? – попита Глори. Надяваше се двамата да не се появят много скоро. Тя и съпругът ѝ седяха в слънчевата стая за закуска, макар че беше вече следобед. Глори пиеше чай, Никълъс вино, хапваха студено печено, плодове и сирене.

– Стари познати от града.

– И нищо повече?

Никълъс отговори спокойно на погледа ѝ, сякаш трябваше да вземе решение.

– Наистина ли искаш да знаеш?

Ръцете ѝ изстинаха.

– Да.

– Бих могъл да ти кажа, че са приятели на семейството. Щеше да бъде истина, но и лъжа. Кристин Педигрю е жената, чиито дрехи ти дадох на борда на „Блек Уич“.

– Господи... – Глори се хвана за гърлото и усети как пулсираше

кръвта ѝ.

– Веднъж вече ти казах, че тя не означава нищо за мен. – Той стисна ръката ѝ и я разтри, за да я стопли. – Не съм я виждал много месеци. Не съм я канил да ме посети. Обичам теб, не нея. Опитай се да ми вярваш.

Глори погледна през прозореца и отново се възхити на прекрасната гледка към реката. Няколко снежнобели гъски пасяха по брега.

– Никога не съм се клел, че живея като монах, Глори. Аз съм мъж. Имам потребности и желания като всеки друг. Кристин беше готова – повече от готова – да удовлетвори потребностите ми.

– Тя е красива – пророни беззвучно Глори.

– Но изобщо не може да се мери с теб.

– Не мога да си представя, че си бил с нея и си правил същите неща...

– Като снощи?

Тя кимна мълчаливо.

– Глори, миналата нощ ние с теб се любихме. Бил съм в леглото с много други жени, но не съм обичал нито една от тях.

Тя искаше да му вярва, копнееше да му вярва. Щеше да умре, ако отново го загубеше. Въпреки това замълча.

– Ти не ми вярваш.

– Аз... не знам.

Никълъс усети как в сърцето му нахлу гняв и стисна до болка салфетката в скута си. Опита се да остане спокоен, но гласът му прозвуча по-хладно и по-твърдо, отколкото възнамеряваше.

– Месеци наред те заобикалях с грижи, бях неотлъчно до теб, опитвах се да те спечеля отново. Опитвах се да ти докажа какво означавах за мен. Но всеки човек има своите граници. Бях се заклел, че никога няма да се вкопча в една жена, както направи баща ми, че никога няма да се откажа от себе си заради жена. Заради теб почти наруших клетвата си. Омръзна ми да те убеждавам в нещо, което всъщност би трябвало да знаеш, стига само да се вслушаш в гласа на сърцето си. – Той хвърли салфетката на масата и отмести стола си с необичайна рязкост. – Обичай ме такъв, какъвто съм, Глори. Или не ме обичай. Всичко зависи от теб. – Без да я погледне, той изскочи от стаята.

Сърцето ѝ се сви от болка. Тя го проследи с поглед, отбеляза колко сковани бяха раменете му. Той беше прав, но само до известна степен. Беше направил всичко по силите си, за да ѝ докаже, че я обича и уважава. Нито веднъж не я беше измамил – след корабокрушението. Въпреки

това... тя още не беше сигурна.

Денят мина като в гъста мъгла. Глори гореше от желание да иде при съпруга си и да се изяснят окончателно. Но какво можеше да му каже? Ако му заявеше, че вярва във всяка негова дума, щеше да излъже. Помежду им не биваше да има лъжи. Вместо това тя облече за вечеря изкусителна рокля от светлосин сатен с дълбоко деколтето. Може би не му вярваше, но го обичаше. Нямахме да го дели с жена като Кристин Педигрю. Глори беше наясно с конкуренцията между жените и не позволяваше на никоя да бъде по-красива от нея. Днес следобед Кристин бе посрещната от скромна провинциалистка, но на вечеря щеше да се изпрати срещу прекрасната дъщеря на Джулиън Самърфийлд.

Глори слезе величествено по широкото стълбище. Никълъс вече я чакаше във фойето. Както се бе надявала, Артър и Кристин стояха до него. Враждебният вид на гостенката ѝ показва, че беше спечелила първи рунд.

Като я видя, Никълъс пое дълбоко въздух. Първо смръщи чело при вида на дълбокото деколтето, после се усмихна развеселено.

– Явно си готова за битка – прошепна в ухото ѝ той.

– За някои неща си струва да се бориш – отговори тя и очите му блеснаха.

– Както виждам, Никълъс не е загубил добрия си вкус по отношение на облеклото – заговори сладко Кристин.

Артър изобщо не разбра забележката ѝ, но Никълъс смръщи чело. Глори взе ръката на съпруга си, решена да пренебрегне намека на съперницата си.

– Наистина, скъпа, изглеждате фантастично – поздрави я въодушевено Артър. – Капитан Блекуел винаги е имал добър вкус по отношение на жените.

– Уверявам ви, че съпругата ми е единствената красива жена, от която се интересувам – отговори спокойно Никълъс. Погледът му допълни тъжно: дори ако тя не ми вярва.

– Колко жалко – въздъхна театрално Кристин. – Знаете ли колко дами ще бъдат разочаровани!

Сивите очи на Никълъс потъмняха, станаха почти черни.

Кристин му се усмихна прелъстително и Глори изпита дива ревност. Досега не знаеше, че това чувство е толкова болезнено.

Поднесоха им печени гълъби и прясно уловена риба с вкусен сметанов сос, пресни зеленчуци и лек десерт. Глори изобщо не усещаше какво яде. Никълъс се държеше с нея учтиво и внимателно, с Кристин

беше учтив и сдържан. Решена да не се издава, Глори игнорираше с каменно лице закачките и намеците на гостенката, която се стремеше да завоюва вниманието на съпруга ѝ.

– Роклята ви е великолепна – отбеляза Глори и Кристин огледа гордо модното творение от златен сатен и бродирани. – Очевидно не само Никълъс има добър вкус за дрехи – или сама си я купихте?

Кристин вирна издадената си брадичка.

– Шита е от мадам Лаше от Париж. Артър настоява да нося само най-доброто.

– Сигурна съм в това – потвърди Глори. – Разбира се, доколкото е уведомен какво носите.

Никълъс ѝ хвърли укорителен поглед отстрани, но в същото време се усмихна със задоволство. Глори отново се запита за какво ли мислеше съпругът ѝ през цялото време.

– Реших да послушам съвета ти, Кристин – оповести Никълъс в края на вечерята. – През следващите седмици ще доведе Глори в града. Семейство Уитмор дава голям бал. Мисля, че това е идеален случай да въведе съпругата си в обществото.

Глори отпи глътка вино, за да скрие изненадата си и да успокои треперещите си пръсти.

Кристин беше не по-малко изненадана.

– Уверена съм, че ще се забавлявате много добре.

Глори си припомни страшните седмици след пристигането в Ню Йорк, когато всички я избягваха и се надсмиваха зад гърба ѝ. Стана ѝ лошо. Кристин Педигрю със сигурност беше чувала за „уличницата на капитана“. Знаещата ѝ усмивка показва, че беше точно така. Изведнъж ѝ се дощя да скочи и да избяга.

– Ще се радвам да се видим отново – каза вместо това тя. – Разбира се, ако не сте много заети. – Тя погледна към Артър, все още зает с десерта си.

– О, с радост ще ви видя отново, скъпа – отговори въодушевено той. – Моето малко зайче също ще намери време за вас. Знаете ли, много ми е мъчно, че се налага често да я оставям сама.

– Наистина е жалко – съгласи се със сладка усмивка Глори и се обърна към Кристин: – Какво, за Бога, правите по цял ден, когато съпругът ви отсъства?

Кристин се усмихна принудено. Хвърли бърз поглед към Никълъс и устата му веднага се намръщи.

– Честно казано, в последно време наистина се чувствам малко

самотна. – Тя въздъхна и затрака с дългите си черни мигли, полуобърната към домакина. – Мисля, че е крайно време да потърся отново старите си приятели.

Глори беше готова да я убие. Отново отпи глътка вино, за да се успокои. Вечерята завърши в мълчание. Щом станаха от масата, домакинята се извини с главоболие и пожела да се оттегли.

– Най-добре е и аз да дойда с теб – каза нежно Никълъс, без да пуска ръката ѝ.

Глори събра остатъците от силите си и пожела лека нощ на гостите си със съвършена учтивост.

Двамата изкачиха заедно стълбата, следвани от Кристин и Артър. Никълъс я държеше здраво за лакътя. Когато Глори понечи да спре пред стаята си, той я бутна без колебание към своята.

– И дума да не става – прошепна в ухото ѝ. – Да не искаш да се усъмнят, че не спим заедно?

Глори понечи да протестира, но той затвори устата ѝ с целувка и я притисна до стената, докато Кристин и Артър завиха зад ъгъла и изчезнаха в отсрещното крило. Тогава я пусна така рязко, че тя едва не загуби равновесие. Никълъс я подкрепи, за да не падне. Отведе я в стаята си с потъмнели от страст очи и в най-добро настроение.

– Мислех, че си разбрала. От днес нататък ще спиш тук.

– А дрехите ми?

– Все още са в стаята ти. Не можех да заповядам да ги пренесат днес, когато в дома ни има чужди хора, нали? Ще се пренесеш, когато онези си отидат.

– Наистина ли очакваш да спя при теб, когато любовницата ти спи в другия край на коридора?

– Познаваш ме достатъчно добре и знаеш, че очаквам точно това. Кристин Педигрю не ми е никаква, но ти, сладка моя, си ми съпруга.

– Не. Няма да спя при теб, и толкова. Ще си легна на дивана. – Тя го изгледа гневно и се изтегна на твърдия диван, както си беше с вечерната рокля.

– Чуй ме, мила – прозвуча дълбокият мъжки глас, така добре познат от миналото. – Постарай се да си припомниш как завършваха тези караници някога. – Той прекоси помещението с два скока, вдигна я на ръце и я отнесе в леглото си. – Тъй като аз съм купил тази рокля – продължи заплашително той, – мога да правя с нея, каквото искам. В момента бих предпочел да я видя грижливо окачена в шкафа. Но както добре знаеш, нито за миг няма да се поколебая да я накъсам на

парченца.

Той размаха заплашително пръст, свали жакета си, сивата жилетка и колосаната яка, разкопча бялата риза.

– Омръзна ми постоянно да се моля като просяк, Глори. От днес нататък ще правиш, каквото ти казвам.

Той смъкна ризата, захвърли я на едни стол и се изправи над нея. Очите му бяха буреносно сиви. Изглеждаше мрачен и гневен – и дяволски красив. Глори изпита неудържимо желание. Без да иска, тя протегна ръце към него, закопняла за прегръдката му. Когато той се наведе над нея, тя зарови пръсти в косата му и притегли устата му към своята. Никълъс простена и я зацелува с цялата страст, на която беше способен.

Когато се откъсна от прегръдката ѝ и започна да разкопчава копченцата на гърба на роклята, тя го погледна несигурно през рамо.

– Защо никога не мога да ти устоя? – прошепна с нежна усмивка тя.

– Защо, когато съм близо до теб, моментално забравям гнева и изгарям от желание да те любя? – отговори пламенно той.

Глори се усмихна. Какви хубави думи. Никълъс ѝ помогна да се съблече и свали панталона си. Отпусна се до нея и леглото изскърца под тежестта му.

– Ти ме докарваш до лудост и въпреки това те желая като никоя друга жена.

Устните му завладяха устата ѝ и доволната ѝ въздишка премина в сладостен стон.

След като се любиха, Глори се настани удобно на рамото му и затвори очи. Сгорещеното ѝ тяло беше покрито със ситни капчици пот, които бавно изстиваха. Никълъс дишаше равномерно, но тя знаеше, че и той не спи.

Тежките завеси бяха спуснати и лицето му беше в сянка.

– Кажи, че ме обичаш – прошепна настойчиво той.

Глори усети как в гърдите ѝ заседна буца и сърцето ѝ заби като безумно. Когато не отговори, мускулите на ръката му се напрегнаха.

– Трябва ми още време – отговори най-сетне тя.

Никълъс не отговори. Мускулите му дълго останаха напрегнати.

На сутринта, когато Глори се събуди, мъжът ѝ беше излязъл. Слънцето беше вече високо в небето и обещаваше слънчев мартенски ден. Глори побърза да се измие. Бетси ѝ донесе светложълта кашмирена рокля и вдигна косата ѝ на красиви къдрици зад ушите. Глори обиколи къщата и намери Артър в стаята за закуска, но Кристин и Никълъс не се виждаха никъде.

Може би бяха в обора. Глори се втурна като вихър към голямата сграда, но и там не го намери. Един от ратаите, които поддържаха пасищата, ѝ каза, че го е видял само преди няколко минути. Тя се върна в обора, за да види конете, и се наслади на свежия аромат на сено, примесен с острата миризма на животните. Реши да потърси и в стаичката със седлата, отвори ниската вратичка и откри Кристин Педигрю в силните обятия на съпруга си. Никълъс изруга тихо и веднага я пусна. Кристин направи няколко крачки назад. Кръглите ѝ бузи пламтяха от срам.

– Не е това, което си мислите, уверявам ви. Просто се спънах и Никълъс едва успя да ме подкрепи, за да не падна. – Малката стая беше напоена с аромат на лавандула.

– Колко практично – промърмори Глори и стисна ръце в юмуци.

– А сега ви моля да ме извините, трябва да си събера багажа. – Кристин мина покрай Глори и изчезна в посока към къщата.

Глори я проследи с враждебен поглед.

– Ти явно пак си решила да повярваш в най-лошото. – Дълбокият, треперещ от гняв глас на Никълъс я стресна и я накара да се обърне. – Кълна ти се, тя се промъкна зад мен и помислих, че си ти. Нищо не се случи. Няма да се извинявам до края на живота си за нещо, което не се е случило. – Погледът му беше хладен, сдържан, но и предизвикателен. След малко изправи рамене и заяви: – А сега трябва да се върнем в къщата и да изпратим гостите си. Утре заминаваме за града.

Никълъс мина покрай нея със здраво стиснати устни и Глори не се опита да го спре. Само го проследи с поглед, докато изчезна. Не беше способна да се помръдне. Изведнъж на устните ѝ изгря усмивка. Не можеше да си обясни как бе станало, нямаше представа защо, но за първи път след женитбата си беше убедена, че Никълъс е казал истината.

През останалата част на деня почти не се видяха. Пожелала добър път на семейство Педигрю – Никълъс хладен и сдържан, Глори с принудена усмивка; после, без да каже дума, Никълъс се скри в обора. Глори не го задържа. Дватамата вечеряха заедно, но почти не разговаряха. Веднага след като станаха от масата, Никълъс ѝ пожела лека нощ и се затвори в кабинета си.

Глори се прибра в голямата спалня, облицована в тъмно дърво, с бургундско-червени завеси на прозорците. Всичките ѝ вещи бяха пренесени тук и тя разгледа обстойно шкафовете, за да знае кое къде се намира. Помещението ѝ харесваше все повече. Камината беше облицована с мрамор, леглото беше закрито с кадифени завеси в същото бургундско-червено като тези на прозорците.

Само Никълъс не беше тук.

Когато стана късно, тя с мъка се удържа да не отиде при него и да се хвърли в прегръдката му. Но стисна зъби, облече снежнобяла френска ношница, украсена с дантели, натрупа възглавници зад гърба си и се опита да се съсредоточи в книгата, която беше избрала. Когато най-сетне чу тежките му стъпки в коридора, остави книгата и намали лампата.

Никълъс отвори вратата, без да погледне към леглото. Обърнат с гръб към нея, той се съблече бавно и подреди дрехите си. Бавеше се повече от обикновено, но Глори не се разсърди. Правеше й удоволствие да наблюдава играта на сенките по силните рамене и тясната талия. Най-после Никълъс се обърна и отиде при нея. Спря на края на леглото и втренчи поглед в лицето ѝ, без да помръдне. Сивите му очи потъмняха и се плзгнаха жадно към гърдите ѝ.

Изведнъж се хвърли към нея, грабна я в обятията си и притисна лице към бузата ѝ.

– Ти ми вярваш – прошепна той и топлият му дъх погали ухото ѝ.

– Да.

Никълъс се отдели от нея, за да я погледне. Сивите очи святкаха зарадвано, мека усмивка накъдри устните му.

– Обещавам ти, че няма да съжаляваш. – Той я целуна, легна до нея и през следващите часове многократно ѝ доказа, че бе взела правилно решение.

На следващата сутрин в къщата цареше трескава суетня. Слугите бързаха да подготвят пътуването до Ню Йорк. Кочияшът и един лакей в червено-черна ливрея докараха елегантната черна карета, изработена специално за Никълъс в Англия. Глори вече чакаше на стълбището, облечена в ръждивочервена пътническа рокля. Никълъс носеше строг сив сюртук с черна кадифена яка.

Докато затворената карета се носеше по алеите и се люлееше застращително, Глори се опитваше да съсредоточи мислите си върху прекрасната нощ, която бяха прекарали заедно. Вместо това тя се питаше несигурно какво я очаква през следващите дни. Никълъс очакваше тя да общува със същите хора, които я бяха отхвърлили. Как щеше да разговаря с тях? Нима можеше да им се усмихне? Ами ако отново я отблъснат? Дали щяха да се осмелят да го направят?

– За какво мислиш? – попита Никълъс, след като мина почти час в мълчание. – Изглеждаш, като че носиш на раменете си целия товар на

света. – Кракът му беше небрежно вдигнат на свободната седалка насрещно им.

Глори се усмихна. Топлата му близост прогони горчивите мисли.

– Нищо интересно. Разглеждам местата, покрай които минаваме.

Никълъс не ѝ повярва, макар че дърветата и ливадите вече се раззеленяваха, а къщичките покрай пътя изглеждаха по-чисти и приветливи, отколкото преди няколко седмици. Селяни работеха по нивите, подготвяха земята за засяване. Понякога след каретата се втурваха кучета, оголили хищно зъби, и кочияшът ги гонеше с ядни ругатни.

– Страхуваш се как ще мине балът – проговори след малко Никълъс.

– Не мога да го променя. – Глори прокара език по внезапно пресъхналите си устни. – Наистина ли трябва да отидем?

– Веднъж завинаги трябва да им покажа, че си моя съпруга и че те обичам с цялото си сърце. Няма да допусна да кажат лоша дума за теб, повярвай.

Глори затвори очи, облегна се назад и се притисна до възглавниците, сякаш можеше да изчезне в тях.

– Не е ли по-добре да минем за малко и да си отидем? – Ръката ѝ трепереше. Никога нямаше да забрави страшните седмици след спасяването им. Как я унижаваха, как се срамуваше...

– Не. Ще разпръснем всички съмнения. Окончателно ще им затворим устата.

Глори се извърна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Не знам имам ли достатъчно смелост да изляза срещу цялото общество – призна тихо тя.

Никълъс я улови за брадичката и я обърна към себе си.

– Няма да се отделя от теб нито за секунда.

Една сълза се отрони и потече по бузата ѝ. Гласът ѝ беше едва доловим шепот.

– Те ме отблъснаха, Никълъс. Говореха ужасни неща за мен... наричаха ме... „капитанската уличица“...

Никълъс потрепери и свъси гъстите си вежди.

– Те не струват нищо пред теб, повярвай. Ще ги сложа всичките в джоба си. Ако някой се осмели да каже и една пренебрежителна дума за теб, ще го застрелям или ще го докарам до фалит. – Той стисна ръце в юмруци и очите му потъмняха още повече. Беше готов да се опълчи срещу целия свят, за да защити любовта си. След малко се обърна към жена си и закръпнически обгърна раменете ѝ.

Глори му се усмихна през сълзи и страхът ѝ бавно отслабна. Никога не го беше обичала толкова силно.

21

Стигнаха в градската къща на Никълъс едва късно през нощта, защото не бързаха и бяха вечеряли навън. За голяма изненада и задоволство на Никълъс Брадфорд ги очакваше на прага.

– Крайно време беше да дойдете. – Брад се усмихна широко и лешниковите очи засияха. – Чакам от цяла вечност.

– Защо не си в училището? – попита Никълъс и вдигна заплашително вежда.

– Имаме ваканция. Мама ми съобщи, че ще дойдете.

– Сигурен съм, че е била извън себе си от радост.

Брадфорд извъртя очи. След като прегърна големия си брат, той се обърна към Глори.

– Изглеждате възхитителна, както винаги. Не, не е съвсем вярно. Изглеждате много по-прекрасна, отколкото при последната ни среща. Предполагам, че вече сте по-добре?

– Наистина съм по-добре, Брад, благодаря. – Момъкът ѝ помогна да слезе от каретата. Лакеите побързаха да свалят багажа. Никълъс я поведе към къщата. Елизабет Сейнт Джон Блекуел ги очакваше на вратата, облечена в скромна, но скъпа рокля от сива коприна. Тъмната коса беше разделена на път по средата и вдигната на дебели масури над ушите.

– Здравей, Никълъс. – Тя поздрави заварения си син сковано и церемониално. Беше дребна, с широко, мрачно лице.

– О, мамо. Изглеждаш много добре. Градският живот явно ти понася. – В гласа на Никълъс прозвуча лек сарказъм. Глори не го беше чувала от месеци.

– Да ми понася? Никога не съм се чувствала по-зле. – Тя погледна пренебрежително към Глори. – А коя е тази личност? Всъщност, мога да си представя.

– Това е съпругата ми Глори. Глори, представям ти машехата си, Елизабет Сейнт Джон Блекуел.

– Здравейте, мисис Блекуел. – Глори протегна тънката си ръка в бяла ръкавица.

Мисис Блекуел я измери от глава до пети.

– Не мога да кажа, че изпитвам особена радост да се запозная с вас, млада госпожице. От деня, когато синът ми ме заточи в тази къща, трябваше да понеса немалко скандали, и все заради вас.

Глори отпусна ръка.

– Млъкни, Елизабет – проговори предупредително Никълъс. – Глори не е виновна за нищо. А що се отнася до къщата, ти ме молеше години наред да ти позволя да живееш в града. Мислех, че ще ти доставя радост.

– Бях забравила колко е мръсно в града. Колко е шумно и просташко. Много различно от онова, което си представях. Но съм сигурна, че моите грижи и мъки не те интересуват.

Никълъс стисна ръце в юмруци.

– Защо първо не се устроите в покоите си? – намеси се помирително Брад. – По-късно ще пийнем по нещо за приспиване.

– Добре казано, Брад. – Никълъс хвана лакътя на Глори и я поведе към господарската спалня, която се намираще в края на дългия, осветен от множество лампи коридор. Двама слуги в черни ливреи внесоха куфарите им.

Щом излязоха, Глори се обърна към съпруга си.

– Винаги ли се държи така?

– Как? – изсъска Никълъс. – Заядлива и неучтивва, ожесточена и подла? Не, за нейните машаби това е доста топло посрещане. Понякога изобщо не ми говори.

Глори изпита съчувствие към него.

– Но защо? – попита тя и помилва бузата му.

– Мрази ме за онова, което й причини баща ми.

– Какво толкова е направил, за да се държи тя по този начин?

– Провали се. Във всички отношения. Тя хранеше големи надежди – за богатство, власт, уважение. А той я разочарова.

– Татко ми е казал, че Александър Блекуел е бил един от най-богатите хора на Север.

– Така беше, но не за дълго. След като се ожени за Елизабет, баща ми се пропи и умря. Направи го само за да забрави жената, която обичаше.

– Майка ти ли?

– Да.

– О, Никълъс, колко ли ужасно е било за теб...

– Когато татко се ожени повторно, бях малко момче. Не можех да проумея защо тя обичаше Брадфорд, а мен не. Беше несправедлива с мен или изобщо не ме забелязваше. Тогава Брад беше още кърмаче. Най-красивото бебе, което можеш да си представиш. Седях с часове край люлката му и го гледах. Ако ме заловеше, Елизабет ме гонеше,

като че бях чумав, но аз продължавах да го правя. Много пъти ме наказваха, че не се подчинявам, но си струваше. – Устата му се изкриви в горчива усмивка.

– Татко се чувстваше виновен и започна да пие още повече – продължи след малко той. – Това само влоши нещата. Когато навърших дванадесет години, избягах в морето. Останалото знаеш.

– И след всичко, което ти е причинила, ти продължаваш да се грижиш за нея и за Брад?

– Брад е най-доброто момче на света. Елизабет го обожава, но той въпреки това не стана егоист и надменен. Заслужил е всичко, което съм направил за него. А що се отнася до мащехата ми, тя все пак е вдовица на баща ми. Не мога да я изхвърля на улицата.

– Много хора биха го направили.

– Каква ирония, нали? Тя ме мрази, защото зависи от мен – много пъти ми е казвала, че не понася това положение. Приема парите ми, защото няма от какво да живее. За съжаление не се научи да се примирява и омразата ѝ се засилва.

Глори го прегърна и притисна буза до неговата.

– Моето детство беше прекрасно – довери му с усмивка тя. – Татко изпълняваше всичките ми желания. Не бях особено близка с майка си, но дълбоко в сърцето си бях убедена, че ме обича.

Никълъс я целуна по тила.

– И аз те обичам, Глори. Никога не го забравяй. – Погледна я очаквателно, очевидно желаше да чуе от устата ѝ същите думи. Тя преглътна мъчително, опита се да събере смелост, но съдбоносните думи не пожелаха да се оформят гласно.

– Най-добре е да слезем отново в бърлогата на лъва – смени темата Никълъс. – Или май трябваше да кажа „на лъвицата“? – Той взе ръката ѝ и отвори вратата. – Този път се чувствам по-леко. Може би защото ти си с мен.

Сърцето ѝ преля от болка и съчувствие. Значи и той имаше нужда от закрила! Дано някой ден намеря смелост да му призная чувствата си, помоли се горещо тя.

Двамата излязоха в коридора и се запътиха към стълбището.

Късно през нощта, след като се бяха любили, Глори се сгуши в него. Известно време лежа неподвижна, но нечистата съвест не ѝ позволи да заспи. Обърна се и забеляза, че Никълъс също е буден. Седна в

леглото и го погледна въпросително.

– Защо не спиш?

– А ти защо не спиш?

Тя прокара език по устните си и реши, че е време да му каже истината.

– Скрих нещо от теб.

Никълъс седна до нея.

– Излъгала си ме?

Лунната светлина падаше през отворения прозорец и тя видя пулсиращата вена на шията му.

– Не, просто не ти казах. Става въпрос за нещо, което ми е много скъпо, Никълъс. Толкова скъпо, че предпочетох да го запазя в тайна, защото се опасявах, че ще ми забраниш да го върша. А не бих се осмелила да престъпя волята ти.

Никълъс я погледна внимателно.

– Продължавай.

– Когато ти беше в града, в имението се появи Натан и ме помоли за помощ. Настоя да те помоля за разрешение, повярвай. Едва успях да го убедя, че ще говоря с теб, щом намеря подходящо време.

– И сега считаш, че времето е дошло?

– Много по-правилно беше да ти кажа веднага след завръщането ти. Но...

– Какво те възпря?

Тя усети как се изчерви. Никълъс се ухили многозначително и тя разбра, че двамата мислеха за едно и също.

– Ами... ти веднага ме... примами в леглото.

Отговори ѝ тих смях.

– Това ли направих?

– Точно това. После пък се появи Кристин Педигрю и нещата се объркаха още повече.

– Тогава ли реши да ме мамиш?

– Не, разбира се! Исках да ти кажа, но...

– Добре, слушам те.

Глори пое дълбоко дъх.

– Това е най-важното, което съм вършила в живота си. Знам, че не си съгласен, затова не те моля за подкрепа. Искам само да ми разрешиш да продължа.

– Виж ти. Това е нещо ново. Глория Самърфийлд Блекуел моли за моето разрешение.

– Никълъс, не прави нещата по-трудни, отколкото и без това са!

– Добре, добре. Но се надявам следващия път да си признаеш веднага. – Думите прозвучаха обвинително, но блясъкът в очите ѝ показва, че той изобщо не се гневеше. – Продължавай – подкани я той.

Глори отново пое дълбоко дъх, за да се успокои.

– Аз съм част от подземната железница. Когато живеех в Бостън, помагах на избягали роби, а преди няколко дни скрих майка с дете в Блекуел хол. – Без да се помръдва, тя зачака гневна реакция. – Защо не казваш нищо? Току-що ти казах, че съм крила в къщата ти избягали роби.

– Къщата е наша – поправи я той. – Пък и аз знам за избягалите роби.

– Какво? – извика невярващо Глори. – Кой ти каза?

– Исаак, разбира се. Той те обожава, но никога не би извършил нещо зад гърба ми.

– Защо не ми каза?

– Защото исках да го чуя от собствените ти уста.

Пръстите ѝ играеха нервно с чаршафа. Тя избегна погледа му.

– Това е много важно за мен, Никълъс.

– Вече ми го каза.

Тя го погледна. Сивите очи бяха неразгадаеми, но не и обвиняващи.

– Значи ли това, че мога да продължа?

– Бих ли могъл да те спра?

– Аз... не знам.

– Поне си честна. Веднъж вече ти казах, че търгувам с Южните щати. Бих бил лицемер, ако тайно работех срещу тях. От друга страна, би било още по-голям грях, ако не ти позволя да слушаш съвестта си. Няма да ти помагам, но и няма да ти преча.

– О, Никълъс! – Тя се хвърли върху него и покри лицето му с целувки, като се смееше през сълзи. – Благодаря ти! Много ти благодаря.

Глори усети как мускулите му се стегнаха и той я привлече към себе си. Очите ѝ се разшириха от изненада. Той отново я желаше!

– Няма да се задоволя с едно благодаря – отговори с внезапно предразгавял глас той. – Изисквам повече. – Той я целуна и тя се задъха. По тялото ѝ се разля гореща вълна. Без да ѝ даде време да се опомни, той проникна устремно в нея. Изпълни я цялата, после се оттегли бавно, вмъкна се пак, разпалвайки умело желанието ѝ. Глори се притисна към него, поиска да се нагоди към ритъма му, поиска още, но той я задържа здраво, принуди я да остане неподвижна, докато отново и отново

проникваше в нея. В тялото ѝ лумнаха пламъци. Тя стенеше и се извиваше, но той не я пусна. Докара и нея, и себе си до върха с бавни, дълбоки, равномерни гласъци.

Когато огънят угасна и двамата бяха изпълнени с приятна умора, Глори игриво прокара пръсти по гърдите му.

– Ако това е наказание, би трябвало да те мамя по-често.

– Само посмей – изръмжа предупредително той. – Следващия път няма да бъде толкова мек.

– Мек ли? – И двамата избухнаха в смях. Той я целуна още веднъж по устните и я притисна до себе си.

Дълго време лежаха спокойни. Глори беше почти заспала, когато чу:

– Кажи, че ме обичаш.

Не можа да отговори. Все още беше твърде рано.

– Не мога, Никълъс – прошепна тя. – Още не. Моля те, опитай се да ме разбереш.

– Старая се, Глори. Много повече, отколкото можеш да си представиш.

– Трябва да те оставя сама за няколко часа. Имам да уредя някои неща във фирмата.

Глори се прозя и се протегна под одеялото. Никълъс вече беше станал и стоеше пред нея напълно облечен. Още влажна, черната коса се къдреше над яката.

– Сигурна съм, че ще се справя – отговори с усмивка тя.

– Ще се върна късно следобед. Не се преуморявай. Искам тази вечер да изглеждаш зашеметяващо на бала.

Усмивката ѝ угасна.

Никълъс се наведе над леглото и нежно целуна полуотворените ѝ устни.

– Няма да е чак толкова лошо, обещавам ти. – Отиде до вратата ѝ и махна окуражително. – До следобед.

След няколко минути на вратата се почука и в спалнята влезе крехка жена в началото на двадесетте. Освен бялата престилка и бялото бонне, тя беше изцяло в черно.

– Добро утро, мис.

– Добро утро – въздъхна Глори.

– Името ми е Черил. Ще бъде ваша камериерка, докато сте тук.

– Благодаря, Черил.

Момичето ѝ помогна да се измие, направи ѝ прическата, после ѝ

помогна в обличането. Беше извънредно сръчно и лицето му излъчваше почти стоическо спокойствие. Глори предположи, че е овладяло това държание при общуването с господарката си.

Глори прекара деня в почивка и четене, както беше предложил Ник. Поразходи се в градината зад къщата, наслади се на пролетното слънце, но побърза да се върне в стаята си. Макар че почти през цялото време беше сама, денят мина бързо. Никълъс се върна преди смрачаване, но имаше още работа, затова двамата се видяха само за малко. Глори хапна нещо леко за вечеря, заповяда да ѝ приготвят ваната и роклята за бала. Шивачката беше надминала себе си с бялата сатенена роба с бордюри от син брокат и дръзко деколте.

След като полежа във ваната с розово масло, Глори облече фина лепенена риза и корсаж от син брокат. Черил нави косата ѝ на дълги масури под ушите. Белият сатен правеше бледорусите кичури още по-бляскави. Черил довърши тоалета, като намаза раменете ѝ с мехлем с аромат на рози.

– О, мис, изглеждате прекрасно! Мъжете ще гледат само вас.

– Благодаря, Черил. – Само нея? Глори не се съмняваше в това. Всички горяха от нетърпение да се запознаят с „капитанската уличница“. Тя усети как стомахът ѝ се сви на буца и цветът изчезна от лицето ѝ. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не избухне в сълзи. Не можеше да се изправи срещу висшето общество на Ню Йорк. В никакъв случай!

– Всичко наред ли е, мис? – попита Черил и Глори се почувства още по-зле.

Толкова ли ѝ личеше? Как да излезе пред приятелите на Никълъс, щом не можеше да заблуди дори прислужницата си?

– Аз... всичко е наред, благодаря. Вече не сте ми необходима.

Черил кимна и тихо излезе от стаята.

Глори се отпусна на тапицираното столче пред огледалото в златна рамка. Ако се разплачеше, очите ѝ щяха да се зачервят и подуят и щеше да се изложи още повече. Стомахът ѝ се разбунтува още по-силно и тя се преви.

В този момент Никълъс отвори вратата. Носеше вечерен костюм. Спря на вратата и впи жаден поглед в красивата жена, която го гледаше от другия край на стаята. Глори изглеждаше бледа, но русата коса блестеше, а кожата беше толкова мека и нежна, че той едва устоя на напора да я докосне. Съвършените гърди се вдигаха и спускаха неравномерно и го мамеха – както щяха да примамят и всеки друг мъж. Никълъс потисна покълващата ревност и изведнъж лицето му засия в усмивка.

Съпругата му беше прекрасна, всички щяха да я пожелаят. Трябваше да се научи да живее с това. Тя не можеше да бъде красавица само в леглото му.

Той прекоси помещението с големи крачки, приведе се и нежно я целуна в свивката на шията.

– Добър вечер, мила. – Погледът му издаваше неприкрито задоволство. – Изглеждаш много по-красива, отколкото си представях. – Гласът му предрезгавя.

– О, Никълъс, боя се, че не мога да дойда.

Мъжът вдигна вежда.

– Наистина ли?

Глори отмести поглед и нервно смачка кърпичката си.

– Не се чувствам добре. Може би съм неразположена.

Никълъс избухна в тих смях.

– Ти не преставаш да ме смайваш. А аз си мислех, че копнееш за отмъщение. Мислех, че за нищо на света няма да пропуснеш удобния случай да им натриеш носовете, да им покажеш каква си в действителност. Баща ти би казал същото, нали? Но щом те е страх... – Той вдигна рамене. – Бих предпочел да ме придружиш, но щом... щом не се чувстваш добре, няма да те принуждавам.

Глори захапа несигурно долната си устна.

– Знаеш ли, доколкото разбрах, ще дойде и една стара приятелка от Чарлстън – добави той. – Лавиния Бонд. Кристин и Артър също ще бъдат там.

Лицето ѝ се обля в червенина. Никълъс се запъти бавно към вратата.

– Ще ти пратя момичето, за да ти помогне в събличането. Не искам да закъснея.

Глори стисна ръце в юмруци и скочи от столчето.

– Никълъс, почакай!

Той се обърна бавно и си разреши едва забележима усмивка.

– По-добре ли си вече?

– По дяволите, Никълъс Блекуел, ти си и си оставаш негодник!

– А ти, сладката ми, си и си оставаш своенравна, разглежена хлапачка, която има нужда точно от негодник като мен.

Глори се усмихна и Никълъс ѝ протегна ръка.

– Тръгваме ли?

– Ти винаги печелиш.

– Е, не винаги. Много добре си спомням как веднъж загубих партия

билярд.

Глори се засмя развеселено и мушна ръка под лакътя му.

– Има и още нещо. – Никълъс извади от джоба на жилетката си малка кадифена кутийка. Отвори капачето и извади тънка златна верижка, на която висеше огромен син сапфир, обграден с диаманти.

– О, Никълъс...

Той сложи верижката на шията ѝ и я закопча.

– Нещо като закъснял коледен подарък.

– Прекрасна е, Никълъс. Харесва ми. Благодаря ти. – Тя го целуна по бузата и докосването на меките устни и копринената коса го накара да потрепери. Ако освен това беше казала, че го обича...

Усмивката му стана меланхолична. Сложи ръката ѝ в свивката на лакътя си и двамата заслизаха по стълбата.

Каретите чакаха на дълга опашка пред къщата на семейство Уитмор. Ярка светлина струеше от прозорците на партера и горния етаж.

Глори, която беше наметнала бяла сатенена пелерина, подплатена със синьо, стискаше здраво ръката на Никълъс. Неговата пелерина беше червена, подплатена с блестящ сатен, и се развяваше зад гърба му, докато вървяха към къщата. Слуги в черни ливреи им помогнаха да свалят наметките веднага щом влязоха във фойето. Над главите им искряха кристални полилеи, под краката им блестеше мраморен под в черно и бяло. Никълъс притисна ръката на жена си. Усещаше треперенето ѝ и много му се искаше да облекчи положението ѝ.

Домакините, Морган и Селесте Уитмор, поздравяваха гостите на вратата към балната зала.

– Капитан Блекуел. – Морган му подаде ръка. – Много се радваме, че дойдохте. Нали познавате съпругата ми Селесте?

– Разбира се. – Никълъс поднесе ръката на домакинята към устните си. – Ще позволите ли да ви представя съпругата си Глори?

Селесте Уитмор се усмихна едва-едва. Усмивката на Морган беше толкова многозначителна, че Никълъс беше готов да го зашлеви.

– За мен е чест да се запозная с жената, успяла да върже нашия приятел Никълъс – каза Морган.

– Чакахме ви с нетърпение, скъпа – допълни Селесте. – С извънредно нетърпение.

– Много ви благодаря за поканата. – Глори не може да каже нищо повече.

– Защо не влезете? – предложи Морган. – Пийнете нещо. Убеден съм, че и другите са любопитни – или по-точно жадни да се запознаят

със съпругата ви.

Никълъс се поклони сковано. Беше решен да се прави, че не чува остротите, предназначени за жена му. Усмихна се на Глори подчертано нежно и сърдечно.

– Да вървим, скъпа. Убеден съм, че ще омагьосаш приятелите ми, както омагьоса и мен. – Той поведе жена си към залата, много доволен от слисаното изражение на Селесте.

Глори имаше чувството, че балът е продължил цяла вечност. Ако присъствието на Никълъс не ѝ вдъхваше необходимите сили, тя непременно щеше да избяга още през първия час. Той беше винаги на място, намираще правилния отговор и отблъскваше злобните забележки с леден поглед. Много скоро гостите започнаха да се чудят. Когато танцуваше с нея, той не поглеждаше настрана. Често я извеждаше на верандата и ѝ говореше тихо и нежно. Веднъж дори я целуна. Глори беше убедена, че го е направил нарочно, защото забеляза как възрастните дами, седнали наблизо, ги следяха иззад ветрилата си.

Когато целувката свърши, тя бе забравила дамите, не помнеше дори къде се намира. Останала без дъх, тя се опря на него, сложи ръка на бялата му риза и примигна смутено.

– Не е редно да ме целуваш по този начин!

Никълъс избухна в смях. Гърдите му леко потрепериха под ръката ѝ.

– Е, не беше точно това, което възнамерявах. Бях замислил малко по-добродетелна целувка, но ти ме изкуши.

Глори се изкиска и се изчерви.

– Ти си непоправим негодник.

– А ти любов моя, си толкова прелъстителна, че искам веднага да те отведа в леглото.

– Защо не го направиш?

– Още не. Искам да се убедя, че всичко се развива добре. Ще се справиш ли сама за няколко минути?

– Обещавам ти, че няма да избягам.

Той я целуна по бузата и се върна в балната зала. Само след няколко крачки го залови Лавиния Бонд.

– Никълъс, миличък, трябва да се засрамиш. Къде беше през цялото време? – Тя разтвори черното дантелено ветрило и го погледна с прережени очи.

– Вече съм женен, Лавиния. Още ли не си разбрала?

– Всички го знаят, скъпи. Знаем, че са те принудили да се ожениш,

бедничкият ми.

– Вместо да клюкарстват, по-добре да погледнат жена ми. В залата надали има поне един мъж, който да не ми завижда. А сега те моля да ме извиниш, Лавиния. – Той направи няколко крачки и отново се обърна към нея: – Видях Виктор в другия край на залата. На минаване ще му кажа, че го търсиш. – Усмихна се скришом и се отдалечи.

Докато се разхождаше из залата, Никълъс улавяше откъслечи от разговори.

– Очевидно слуховете не са верни – прецени една дебела дама в силно пристегнатата кадифена рокля.

– Във всеки случай тя изобщо не прилича на разюзданото същество, както я представяха – обади се мъж на средна възраст.

– Лично аз я намирам прелестна – отбеляза слабичък младеж и хвърли изпълнен с копнеж поглед към терасата.

Докато чакаше да му налейт чаша болле, Никълъс чу част от тихия разговор на полковник Маркъс Уилби, едър търговец, и Девън Хауърд, вносител на всевъзможни стоки с хитрите очички и физиономията на невестулка. Девън се засмя тихо на някаква забележка на полковника, но Никълъс чу само името на жена си. В следващия момент кръвта закипя във вените му.

– Едно трябва да призная, капитанската уличница е...

– Добър вечер, полковник – проговори с фалшива усмивка Никълъс, едва обуздавайки гнева си. – О, простете, надявам се, че не ви прекъснах.

– В никакъв случай – отвърна полковникът и се покашля смутено. – Както вече казах, съпругата на капитана е... очарователно същество.

Този път усмивката на Никълъс дойде от сърцето.

– Вие сте напълно прав, драги. Аз съм най-щастливият мъж на земята.

Девън Хауърд го погледна изненадано.

– Сериозно ли говорите? А ние чухме... Всъщност никой не знае как точно е станала сватбата ви.

– Но това е близо до ума, господа. Бащата на Глори беше един от най-добрите ми приятели. Сватбата беше планирана много отдавна.

– Разбирам.

– Всички познавахме Джулиън Самърфийлд – отбеляза с уважение полковникът. – Чудесен човек. Жалко че си отиде така рано.

– А дъщеря му е чудесна млада жена – допълни Никълъс. – Извинете ме, моля, трябва да се върна при жена си, преди някой да се е опитал

да заеме мястото ми.

Усмивайки се доволно, тъй като беше изпълнил задачата си за тази вечер, той се поклони и се отдалечи. Двамата мъже дълго зяпаха по-дире му.

Скоро след това двамата с Глори се сбогуваха с домакините.

– Е, не беше чак толкова лошо, нали? – попита шеговито той, докато каретата трополеше по калдъръма.

Глори потрепери в ръцете му.

– Радвам се, че най-после свърши.

– Следващия път непременно ще се забавляваш.

– Следващия път?

– Никога не съм имал намерение да те превърна в отшелница, Глори. Ще има още много приеми и балове. Сега хората знаят какво изпитвам към теб и ще променят отношението си. Ти вече спечели голяма част от тях. Другите ще променят мнението си, когато те опознаят.

– Обичам да танцувам – призна тихо тя.

– Надявам се вкъщи да ми подариш един последен танц.

Глори се изчерви до корените на косата. Никълъс я притисна още по-силно до себе си и я дари с дълга целувка.

22

Няколко часа след изгрев слънце Никълъс излезе. Глори просто не можеше да проумее как съпругът ѝ се бе събудил толкова рано, след като бяха навън до късно и след това дълго се любиха.

– Моля те, не се сърди – каза ѝ той. – Ще се върна навреме, за да те заведе на обяд. – Отиде до вратата и извика през рамо: – Готвачката сигурно вече е приготвила закуската. Ако предпочиташ, ще наредя да ти я донесат в стаята.

– Не, ще сляза. – Рано или късно трябваше да се изправи срещу Елизабет Сейнт Джон Блекуел сама. – Ще се видим по обед.

Никълъс я погледна с усмивка и излезе.

Глори стана след няколко минути и позвъни на Черил. Камериерката ѝ помогна да облече ментовозелена рокля от мерино с редица мънички копченца отпред. Без да бърза, Глори слезе на първия етаж. В приемната завари Брад, който беше на път към стаята за закуска. Той ѝ се усмихна ободрително и тя отговори на усмивката му.

– Вече съм напълно уверен, че ни очаква хубав ден – каза той ѝ и предложи ръката си. Дватама влязоха заедно в трапезарията. Елизабет седеше начело на масата като кралица. Изправена като свещ, скръстила закръглените си ръце в скута, тя носеше морскосиния дневна рокля; меката тъмна коса беше грижливо фризирана на малки къдрички до раменете.

– Добро утро, мамо – поздрави Брад, намести стола на Глори и бързо целуна майка си по бузата.

– Добро утро, мисис Блекуел – поздрави учтиво Глори. Тъй като не получи отговор, извади салфетката си от сребърния пръстен и я разпростря върху полата си.

– Вече се питах дали ще съберете кураж да закусите с мен, без завареният ми син да ви покровителства по обичайния си дързък начин.

– Мамо – проговори предупредително Брад. – Няма ли поне да дадеш шанс на Глори? Първо я опознай, после ще произнесеш присъдата си.

Глори се усмихна. Брад беше истинско чудо. Начинът, по който се опитваше да манипулира майка си, беше много учтив и тактичен. Братът на Никълъс наистина беше твърде умен за годините си.

– Пфу! – промърмори презрително мисис Блекуел. – Няма нужда да

я опознавам. Вече знам за нея повече, отколкото ми е приятно. – Тя вирна брадичка и гънките по шията ѝ изчезнаха. – Само я погледни! Седи тук като света вода ненапита. Но нали си има съпруг, който заглажда всичките ѝ грешни стъпки! Тази жена е неморална. Знаеш ли, че е спала в една кабина с брат ти на борда на кораба му? Пред целия екипаж! Безсрамница, ето каква е тя. Безсрамно, развратно същество!

Сега вече Глори не можа да се сдържи.

– Принудиха ме да спя там. Завареният ви син повярва, че съм го измамил, но това не беше истина! Той унищожи доброто ми име, нарочно го направи! Затова е напълно справедливо, че сега прави всичко възможно да възстанови вредата, която ми нанесе.

Елизабет я удостои с леден поглед.

– Може би си прав, Брад – обърна се тя към сина си, сякаш Глори не беше на масата. – Трябваше да се сетя, че негодният ти брат се крие зад целия този скандал.

Глори отмести стола си с такава сила, че го събори на килима.

– Как смеете! Как смеете да говорите така за мъжа ми! Никълъс е добър човек. Направи грешка и сега се опитва да я поправи. Той е добър с вас, грижи се за вас, дава ви всичко необходимо. Ако кажете само още една лоша дума за него, аз ще... ще...

– Какво ще направиш? – попита Никълъс от вратата. Гласът му прозвуча развеселено – и безкрайно нежно.

Глори се изчерви като рак. Обърна се отново към Елизабет и с ъгъла на околото си отбеляза, че Брад се е ухилил до ушите.

– Ще помоля съпруга си да ви изхвърли от тази къща и да престане да ви издържа. Трябвало е да го направи още преди години.

Ожесточението на Елизабет изчезна в миг.

– Но аз не исках... – Тя скочи от стола си. – Моля да ме извиниш, Брад, още не съм съставила менюто за днес. – Без да погледне Никълъс и Глори, тя излезе от стаята с високо вдигната глава.

– Много съжалявам, че и вие трябваше да чуете това, Брад – извини се съкрушено Глори. – Вие не сте виновен.

– Няма нищо, Глори. Мама отдавна имаше нужда от един добър урок. За съжаление нито Никълъс, нито аз имахме смелост да ѝ кажем истината в лицето.

Глори погледна Никълъс, който беше изправил преобърнатия стол и я чакаше да седне.

– Разбира се, никога не бих направила подобно нещо – продължи тя. – Никога не бих помолила Никълъс да изхвърли майка ви. Това не ме

засяга. Но се ядосах и престанах да се владея.

– От жената се очаква да защитава мъжа си – рече Брад и Глори отново се изчерви.

Никълъс се усмихна, но не каза нищо. Прислужниците донесоха кафе и пържени яйца с бекон. Миризмата беше много приятна и Глори усети, че умира от глад.

– Мислех, че ще се върнеш едва към обед – каза тя на мъжа си и вдигна сребърната вилица.

– Исках да помоля Брад да ме замести на обяда. „Блек Уич“ и „Блек Даймънд“ влязоха в пристанището и държа да надзиравам лично разтоварването.

– С удоволствие ще изведа на обяд Глори, ако е способна да понесе дългата раздяла – каза Брад и Глори се засмя на шегата му.

– Мисля, че ще го преживея.

– Боя се, че ще трае по-дълго – обясни Никълъс. – На път сме да сключим много изгоден договор с един фабрикант от Олбъни. Трябва да придружа Макс Фокнър до Олбъни, за да подпишем споразумението. Още не съм съвсем сигурен, че може да води преговорите, както трябва. Ще се върна колкото мога по-бързо. Ако не желаеш да останем по-дълго в града, ще се приберем в Теритаун.

Глори го погледна унило. Още отсега се чувстваше самотна.

– Колко време ще отсъстваш?

– Четири, най-много пет дни. Не ми се тръгва, но съм длъжен да обясня на Макс как да сключва сделките. Така по-нататък ще имаме повече време един за друг.

Глори кимна и се зае със закуската си. След малко Никълъс стана и я целуна по бузата.

– Отивам да си взема някои неща и ще сляза да се сбогуваме.

Той се върна скоро с малка пътна чанта. Глори го изпрати до вратата.

– Ще ми липсваш – прошепна тя.

– И ти ще ми липсваш, скъпа. Повече, отколкото можеш да си представиш. – Той излезе на стълбата, обърна се към нея и помилва бузата ѝ.

– Кажи, че ме обичаш.

Много искаше да го стори, но не можеше.

– Аз... аз... – Това щеше да я обвърже завинаги.

Никълъс я целуна страстно и коленете ѝ омекнаха.

– И не прави бели, докато ме няма – пошегува се той, но гласът му прозвуча тъжно. Глори го изчака да слезе на улицата, където вече

чакаше впрегнатата с два силни кафяви коня карета. Никълъс влезе вътре, без да се обърне. Кочияшът изплюща с камшик и конете препуснаха.

– Какво ще кажеш за малка разходка? – попита Брад, който стоеше на вратата и я наблюдаваше съчувствено. – Първите пролетни цветя вече разцъфнаха.

– Да, вчера ги видях. Великолепни са. С удоволствие ще се поразходя.

Глори се наметна с лек кашмирен шал, защото навън все още беше хладно. Улови ръката на Брад и двамата отидоха в градината. Слънцето огряваше редиците сини и бели цветчета. Глори си припомни прекрасните градини в Блекуел хол и изведнъж разбра, че беше почнала да смята имението за свой дом.

– Разкажете ми за майката на Никълъс – помоли тя, докато се разхождаха по алеята. – За истинската му майка.

Брат я отведе до тясната каменна пейка в края на градината и й се усмихна, сякаш се радваше на въпроса й.

– Преди да се омъжи за Александър Блекуел, се е казвала Колет Дюбоа. Изумително красива френска креолка. Тъмна, също като Никълъс, и много екзотична. Разбира се, аз не я познавам. Никълъс също не е прекарал много време с нея. Бил само на седем години, когато напуснала Александър Блекуел заради някакъв френски плантатор. За съжаление той не можа да преодолее загубата. След като Никълъс избяга в морето, започна да пие и непрестанно говореше за нея. Слушах го с възхищение. Колет е била невероятно красива и интересна. Нищо чудно, че Никълъс я е обичал до полуда. Александър ми е разказвал, че когато бил малък, често плачел насън и викал името й.

Глори усети пробождане в сърцето. Много добре си представяше самотното малко момче с насълзени очи, което копнее за майчина любов и нежност.

– Мисля, че Никълъс все още я обича – продължи Брад. – Знам, че Александър я обичаше до самия си край. Дамата беше скандално известна с аферите си. Разправят, че непрекъснато сменяла любовниците си, без да се свени от мъжа си. Но той се правел, че не вижда. Толкова я обичал, че се примирявал с всичко, само и само да я задържи.

– Никълъс знае ли всичко това?

– Децата непрестанно му се подигравали. Едва по-късно проумял защо. – Брад помълча малко. Една червеношийка прелетя стената на градината и изчезна. – Глори, аз знам за случилото се след корабкрушението. Знам и за Натан.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Споменът все още ѝ причиняваше болка.

– Как е могъл да си помисли такова нещо за мен, Брад? Бяхме толкова близки. Бях уверена, че ме обича. Дадох му всичко, цялото си доверие.

– Никълъс не е познавал жена като вас, Глори. Майка му го е предала; моята майка се отнасяше зле с него. Така се научи да не вярва на жените. На нито една жена. Когато стана възрастен, се уплаши, че може да се влюби и да свърши като баща си. Затова се срещаше главно с жени, които не представляваха заплаха. С жени, които изневеряваха на съпрузите си и не искаха от него да се обвърже, нито да показва чувства, фалшът им само задълбочи невярата му. Въртеше се в някакъв безкраен кръговрат, докато се появихте вие.

– Аз ли? Защо аз?

– Защото се влюбихте в него искрено и дълбоко. Истински. Вие сте честна и открита жена. Заслужавате доверие. Като ви е видял с Натан, той е помислил, че се е излъгал във вас. Че в действителност не се различавате от другите. Но тогава вече е бил лудо влюбен във вас и мисълта, че отново е станал жертва на измама, е била непоносима.

Глори изобщо не бе забелязала, че плаче, докато Брад не ѝ подаде кърпичката си. Тя го погледна и му се усмихна през сълзи. Имаше чувството, че от гърдите ѝ е паднал тежък товар. Тя разбра. За първи път, от както ги спасиха, тя разбра защо Никълъс се бе държал така.

– Той ви обича, Глори. Когато узна истината за вас и Натан, се почувства като последен подлец. Веднага разбра, че е постъпил грозно с вас, че ви е сторил огромно зло. Въпреки това не загуби надежда, че един ден двамата отново ще бъдете щастливи. – Брад стисна ръката ѝ. – Той иска само едно: да бъдете щастлива, Глори. И макар че не го признава, аз съм сигурен, че има нужда да бъдете до него. Завинаги.

Глори изтри енергично сълзите си.

– Благодаря ви, Брад.

– Нямате представа колко много означава за мен този разговор.

– Вие също го обичате, нали?

– Повече от всичко на света.

– Казахте ли му го?

Глори поклати глава.

– Сега вече мога. Много съм ви благодарна, че направихте това за мен, Брад.

Той ѝ помогна да стане.

– Никълъс все още не е сигурен във вас, Глори. Трябва да знае какво изпитвате към него. Не чакайте дълго с признанието в любов.

– Няма, Брад, обещавам ви.

– Той е добър човек – заключи уверено Брад. – Най-добрият, когото познавам.

– Знам. А сега, ако нямате нищо против, бих предпочела да остана за малко сама.

– Разбирам.

Брад излезе от градината и я остави сама с мислите ѝ. Глори въздъхна с копнеж. Така ѝ се искаше да се озове в силните обятия на мъжа си и да произнесе думите, които хиляди пъти беше казвала наум. Тя стана, поразходи се по алеите и спря в края на една пътечка, за да откъсне един напълно оформен цвят. Шумни стъпки и развълнуван мъжки глас я изтръгнаха от мечтанията.

– Глори!

Натан тичаше към нея през градината. Дрехите му бяха мръсни и измачкани, лицето мокро от пот. Цветето падна от ръката ѝ.

– Господи, Натан, какво се е случило? – Тя погледна в посоката, откъдето беше дошъл. – Какво правиш тук? Как влезе?

Той отговори, дишайки тежко, с накъсани думи:

– Прехвърлих се през стената на градината. Не исках никой да ме види. Получих писмото ти, в което пишеш, че ще живееш известно време в градската къща на Никълъс. – Той се огледа страхливо. – Ловците на роби, Глори. Търсили са ме в училище. Съседът ми по стая ме предупреди за идването им. Показа ми обява за избягал негър с моето име. Обявили са награда за залавянето ми.

– Майчице! – прошепна ужасено Глори.

– Трябва веднага да се махна оттук, сестричке. Може би Никълъс ще ми помогне. Трябва да отида в Бостън и оттам в Канада.

– Нима мама е пратила ловците на роби да те търсят? – прошепна ужасено Глори.

– Не знам. Тя не ме обича, но не очаквах, че ще стигне дотам.

– Тук си на сигурно място. Никълъс ще се върне след четири или пет дни, и тогава ще обмислим какво да правим.

– Грешите, мис Самърфийлд. Момъкът е престъпил закона и трябва да си плати за стореното.

Глори се обърна като ужилена. Непознатият глас говореше с тежък южняшки акцент. Едър, мършав мъж с редки мустаци стоеше на алеята и се целеше с пистолета си в гърдите на Натан.

Глори погледна безпомощно към къщата.

– Брад! – изпищя тя и вдигна поли, за да побегне. Вторият ловец се озова с две бързи крачки до нея и й препречи пътя. Притисна ръка към устата й и я сграбчи толкова здраво за талията, че тя не можеше да диша.

– Веднага я пуснете! – извика Натан. – Тя няма нищо общо.

– Нищо няма да й направя – озъби се мъжът, който я държеше. Едър и добре сложен, с пясъчноруса коса и почти момчешко лице. – Ще я отведем с нас на доковете – добави той.

Глори опря ръце на гърдите му и усети грубата материя на ръчно тъканата риза и мускулестия гръден кош.

– Не искаме да ни създаваш проблеми, докато те качим на кораба, черньо – обясни развеселено мъжът.

– Как ме намерихте? – попита гневно Натан.

– Сетихме се, че ще избягаш веднага щом разбереш, че те търсим. Чакахме пред училището. Сам ни доведе тук.

– Но на доковете ще я освободите, нали? – попита глухо Натан. Мършавият излезе напред и го удари с такава сила в корема, че го преви на две.

– Изобщо не те засяга какво ще правим с нея, нещастнико! А сега се обърни.

Поемайки тежко въздух, Натан се привдигна и погледна право в дулото на пистолета. Обърна се бавно и ловецът върза ръцете му на гърба.

– Ще дойдете ли доброволно? – попита мъжът, който я държеше, и очите му засвяткаха възбудено. – Или трябва да вържем и вас?

– Ако го правите само за пари – предложи с треперещ глас Глори, – аз ще ви дам колкото искате, за да го освободите. Ще получите много повече от всяка награда.

– Не става въпрос само за парите – отговори тънкият. – Този негър е нарушил закона. Въобразява си, че е нещо повече от нас. Нима не разбирате?

– Не, не разбирам. Натан струва също толкова, колкото аз или вие. Не повече, но не и по-малко.

– Стига си дрънкала глупости, сладката ми – отрязва я младият. – Бялата дама не бива да говори така. А сега тръгвай, иначе Спенс ще трябва да научи черньото на добри маниери.

– Ще направя, каквото казвате. Само не го бийте!

Докато вървяха към портичката, Глори трескаво размисляше какво може да направи. Изведнъж се сети, че Брад, даже да успееше да

привлече вниманието му, не можеше да спре двамата ловци на негри. Законът за избягалите роби даваше право на собствениците им да връщат бегълците и от Северните щати. Тези двамата бяха твърдо решени да върнат Натан в Самърфийлд Мейнър. Докато стигнат дотам, Натан беше изложен на произвола им. Ловците на роби бяха известни с жестокостта си. Имаше само един начин да се увери, че Натан ще стигне в имението жив и здрав – да тръгне с него.

Ами Никълъс? – обади се предупредително вътрешният глас. Тя погледна безпомощно Натан, който се влачеше с вързани ръце и запушена уста като престъпник. Не, тя нямаше избор. Трябваше да му помогне. Щеше да направи онова, което трябваше – и да се моли мъжът ѝ да разбере.

Когато излязоха от малката уличка, Глори забеляза жалка каручка, която чакаше на следващата пресечка. Трети ловец с гъсти бакенбарди и сив цилиндър седеше на капрата и държеше юздите. Когато приближиха, Глори усети как младият сложи ръце на талията ѝ и я вдигна. Притисна я ненужно близо до себе си и топлият му дъх опари гърба ѝ. Полазиха я тръпки.

– Качи се отзад, Спенс – каза на партньора си той. – Нали не искаме дамата да си изцапа полите. – Намигна ѝ и се покатери на капрата, така че тя се озова между него и мъжа с бакенбардите. Каручката потегли със силно друсане по каменния калдъръм. Само след няколко минути стигнаха доковете.

– Какво ще правим с момичето? – попита Спенс.

– Защо не ме вземете с вас? – Предложи спокойно Глори и макар че Натан започна да ритя и да протестира възбудено въпреки парцала в устата си, продължи: – И без това искам да си ида у дома. Майка ми със сигурност ще ви плати премия, ако ме отведете при нея.

– Не звучи глупаво – съгласи се веднага младият. – Чувал съм, че двамата избягали заедно. Търсят и момичето. Майка му ще се радва, ако си го получи обратно.

– Не знам, Мат – отговори мрачно Спенс. – Жените създават само ядове.

– Парите са си пари – намеси се третият. – Все едно откъде идват. Момичето е тук, значи тръгва с нас. И без това няма къде да го крием, докато корабът потегли.

– Е, добре – съгласи се мрачно Спенс. – Но вие двамата отговаряте за нея. Аз не обичам женските, колкото и да се преструват на кротки.

– Всичко зависи от жената – отговори Мат и зелените му очи

блеснаха жадно. Глори срещна погледа му и изпита див страх. Но сега не можеше да мисли за себе си. Щеше да прекара с тези трима мъже цели десет дни, без да има кой да я защити в случай на нужда. Можеше ли да разчита, че ще я оставят на мира?

– Хайде, сладката ми. – Мат стисна ръката ѝ. – Стъпи на стълбичката. Предстои ни дълъг път.

Кабините на „Саутърн Стар“ бяха съвсем малки. Дори стаичката, която Глори беше споделяла с Розабел на борда на „Блек Спайдър“, изглеждаше луксозна в сравнение с тях. Мебелировката се състоеше от въжена койка с матрак от царевична слама, бъчва, която служеше за маса, и дървено столче. На стената беше окачена лампа с рибено масло. Самата стена беше скована от нерендосани дъски. Щом се качиха на борда, Натан беше окован за китките и стъпалата и хвърлен под палубата заедно с дузина други бегълци.

– И това ми било кораб – изфуча презрително Глори. Гласът ѝ отекна глухо в почти празната кабина. „Саутърн Стар“ едва ли можеше да се окичи с това име. Палубата беше изпоцапана, платната мръсни и разкъсани. Натан щеше да нарече екипажа отвратителна сбирщина. Трябваше да бъде много внимателна и да се държи далече от моряците. Никълъс я беше предупредил да се пази от такива хора.

Никълъс. Глори се отпусна на тясната койка. Замисли се за него и очите ѝ се напълниха със сълзи. Все още виждаше пред себе си лицето му, усмивката, с която я събуди, коравите устни, когато я целуна на сбогуване. Сигурно вече беше близо до Олбъни. А когато се върнеше в града, тя щеше да бъде на път към родното имение.

Не, Югът вече не беше нейна родина. Сега домът ѝ беше там, където беше Никълъс, все едно къде. Само да можеше да му остави вест. Трябваше да направи нещо, за да го уведоми защо е изчезнала.

Глори лежеше в задушната кабина и мислеше за Никълъс. Една мисъл прогони всички останали: какво щеше да стори Никълъс? Всеки път при появата на този въпрос отговорът следваше бързо и неумолимо и ѝ причиняваше болка: той щеше да помисли, че тя е избягала. Щеше да повярва, че го е излъгала – също както беше сторила майка му. Тя не искаше да вярва, отказваше – защото сега знаеше, че това ще разбие сърцето му. Щом корабът влезеше в пристанището на Чарлстън, тя щеше да му изпрати вест с най-бързия кораб. Въпреки това щяха да минат седмици, може би дори месеци, преди писмото ѝ да стигне до него. Какво щеше да направи той междуременно? Дали щеше да мисли, че ѝ се е случило нещо неочаквано? Дали щеше да я търси? Дори да се опита,

нямаше да постигне нищо. Един ден щеше да се убеди, че тя го е напуснала.

Глори затвори очи. Знаеше какво ще направи той. Сърцето ѝ го подсказваше. Щеше да отиде при Кристин или при жена като Джинджър. Щеше да спи с други жени, за да я забрави, за да се откъсне от нея.

И този път тя нямаше да му прости. Все едно колко силно го искаше, все едно колко пъти щеше да се опитва. Защото този път загубата на доверие щеше да е окончателна. Дори най-силната любов не можеше да поправи такава вреда. Прощката щеше да стане невъзможна.

Глори се мятеше неспокойно в мрака. Сълзите ѝ мокреха коравото вълнено одеяло, с което беше завит сламеникът. Господи, как ѝ липсваше, как се нуждаеше от него! Защо не му каза колко го обича? Може би той щеше да ѝ повярва и да чака, докато научи истината. Но тя не му каза, а сега беше твърде късно.

Тя си припомни корабокрушението и въздъхна. Случилото се тогава беше без значение. Сега за нея беше важно само времето, което бяха прекарвали заедно в Теритаун. Това е нашата къща, бе казал Никълъс. Тя си припомни разходките, конете, меките му докосвания, страстните прегръдки. Тъкмо беше започнал да ѝ вярва и да ѝ разкрива чувствата си.

Сега всичко това щеше да бъде унищожено.

Той щеше да се върне, да открие, че тя е изчезнала, да види празната стая, студената камина. И сърцето му щеше да се вледени. Тази мисъл беше повече от непоносима. Сърцето ѝ се късаше, като си представяше ожесточеното му лице, докато стигнеше до убеждението, че тя го е напуснала.

Само да му бях казала, че го обичам, обвини се тя за стотен път. Може би това щеше да промени всичко. Може би той нямаше да се усъмни в любовта ми. Може би щеше да ме чака.

Но тя се поколеба и не произнесе думите, които Никълъс жадуваше да чуе.

Той щеше да повярва, че е бил излъган, и да започне да ѝ изневерява.

Глори затвори очи, неспособна да понесе силната болка. Нямах избор, внушаваше си тя. Но това може би означаваше да загуби мъжа си – завинаги. Нито думи, нито оправдания бяха в състояние да загладят тази загуба на доверие. Никога.

Моля те, господи, помогни ми, проплака тя. Винаги си бил добър

към мен, даде ми всичко, което исках или поне вярвах, че искам. Но без Никълъс животът ми губи смисъл. Моля те, нека той да разбере, че го обичам. Че никога не бих го наранила. Той е силен мъж наистина, но се нуждае от мен.

Аз също се нуждая от него.

Глори скри лице в ръцете си и заплака за всичко, което беше загубила – баща си, детството си, бебето. А сега беше на път да загуби и съпруга си. Помоли се той да повярва в любовта ѝ – но сама не си вярваше.

23

– Дойдох колкото можех по-бързо. Разкажи ми какво става. – Никълъс стоеше във файето. Дори не беше свалил палтото си.

Брад се втурна към него.

– Ела, да влезем в кабинета. – Той тръгна напред, но Никълъс го спря.

– Къде е Глори? Да не й се е случило нещо? – Гласът му потреперваше издайнически. Сърцето му се удряше безмилостно в ребрата.

– Не знаем точно, Никълъс. Моля те, нека да влезем в кабинета ти. Ще ти наляя бренди и ще ти разкажа всичко поред.

– Аз обаче знам какво се случи – извика от стълбата Елизабет. – Твоята малка уличница постъпи също като майка ти. Намери си любовник и офейка.

– Мамо, моля те – извика сърдито Брад. – Не усложнявай положението с излишни приказки.

– Искам да знам какво става тук, Брад, веднага. – Навън беше тъмно. Третият ден, откак Никълъс беше напуснал къщата, се приближаваше към края си. Само три кратки дни – и светът му вече заплашваше да рухне.

– В кабинета – повтори Брад и този път Никълъс се подчини. Брад затвори вратата зад него, помогна му да си свали палтото, настани го в едно кресло и му подаде чаша бренди. Никълъс я пое с треперещи ръце.

– Глори изчезна, Никълъс – обясни просто Брад. – Не знаем къде е.

– Откога?

– Ти замина в неделя. Почти веднага след тръгването ти Глори и аз излязохме да се поразходим в градината. Тя ме помоли да я оставя за малко сама и се прибрах в стаята си. Оттогава не съм я виждал.

Никълъс се отпусна в коженото кресло и протегна ръце към огъня в камината. Лампите потапяха помещението в жълта светлина и хвърляха дълбоки сенки върху скулите му.

– Елизабет твърди, че я е видяла да заминава с някакъв мъж.

– Не й вярвай, Никълъс. Много добре знаеш, че би сторила всичко, за да посее разногласия между вас. Тя беше горе, в леглото си. Съмнявам се, че е могла да види нещо. Вероятно просто иска да си отмъсти за сцената на масата за закуска.

– И как описа другия мъж? – попита Никълъс, опитвайки се да се

овладее.

– Твърди, че не различила чертите му. Бил висок, но нищо повече.

– Глори отбранявала ли се е?

– Не.

– Какво предприе досега?

– Изпратих човек в Теритаун. Никоой не я е виждал в имението. Потърсихме я във всички болници и при лекарите. И там я няма.

– Говори ли с брат й?

– Не лично. Съседът му по стая ми каза, че е отишъл на дълга екскурзия. Напуснал е града преди изчезването на Глори.

Никълъс отпи голяма глътка бренди и почака, докато огнената течност стигна в стомаха му.

– За какво говорихте в градината?

– Най-вече за теб. Тя ме разпита за майка ти и аз й разказах, каквото знам за нея. – Брад също отпи глътка бренди. Лицето му издаваше дълбока тревога, в челото му се бяха врязали две тънки бръчици. – Не се обадих в полицията, защото щеше да стане скандал. В града и без това говорят за вас, а новината за бягството щеше да унищожи Глори. Наех частен детектив да я търси. Най-добрия, когото намерих. Надявам се, че нямаш нищо против.

– Добре си направил – отговори кратко Никълъс.

– Няма да те лъжа, Никълъс. Много съм загрижен. Мисля, че се е случило нещо лошо.

Никълъс опря глава на меката кожа.

– Точно така, Брад, нещо се е случило. Тя ме е напуснала. Вероятно е отишла при Джордж Макмилън или при друг мъж.

– Не вярвам, а и ти не бива да го вярваш. Глори те обича. Призна ми го в градината.

Никълъс вдигна вежда.

– Наистина ли? Защо тогава не ми го е казала?

– Искаше и щеше да го направи, Никълъс. Изрично ми го каза.

Никълъс изпусна шумно дъха си и пийна още малко бренди.

– Много ми се иска да ти вярвам, Брад. Но не мога. Тя не искаше да се омъжи за мен, нали помниш? После ме помоли да анулираме брака, дори неведнъж. Според мен й е омръзнало да моли и си е отишла.

– Ако вярваш на мама...

– Не е това.

– А какво друго?

– Мисля, че тя не ме обича. Никога не ме е обичала.

– Ами ако се лъжеш, Никълъс? Ами ако наистина ѝ се е случило нещо лошо? Ако Глори има нужда от твоята помощ?

При тази мисъл сърцето му се сви на топка. Седя известно време неподвижен, загледан в пламъците, виждайки само лицето на Глори.

– Почти ми се иска да е така. Почти ми се иска да се е случило нещо страшно и животът ѝ да е в опасност. Но аз познавам Глори. Никога не би тръгнала, без да се съпротивлява. Все щеше да намери начин да ни остави вест. – Той изпи брентито си и стана. Грабна палтото си и се запъти към вратата.

– Къде отиваш?

– Искам да се махна оттук.

– Знам какво възнамеряваш, Никълъс. Не го прави. Дай ѝ време. Опитай се да откриеш какво се е случило в действителност.

Никълъс не отговори. Брад се втурна след него.

– Лъжеш се – продължи настойчиво той. – Ако и този път я отблъснеш, тя никога няма да ти прости. Вече няма да има връщане назад.

Никълъс сложи ръка върху тежката месингова брава и се обърна бавно към брат си. Погледът му издаваше, че се опитва да подреди хаоса в главата си. След малко отвори вратата и изчезна в мрака.

– Искате ли да се храните с нас? – попита Мат Бигър. Стоеше в коридора точно пред вратата ѝ и очите му, зелени и само малко по-тъмни от роклята ѝ, светеха с надежда. Глори вече познаваше всички по име. Тънкият се казваше Спенсър Джеймс, а по-възрастният с бакенбардите Лестър Фийлдс.

– Аз... предпочитам да се храня в кабината си.

– Все това повтаряте – промърмори Бигър и се ухили. – Не ви ли омръзна да седите затворена в тази дупка?

Глори усети как се разколеба. Бигър изглеждаше безобиден. Вероятно не беше много по-възрастен от нея. Ако се съдеше по акцента му, произхождаше от далечния Юг. Въпреки това не можеше да му вярва. В погледа му имаше нещо.

– Много бих искала да изляза за малко на палубата, но съм уморена и като че ли страдам от морска болест.

Бигър влезе и бавно затвори вратата зад гърба си. Лампата на стената трепкаше и се полюляваше.

– Нужен ви е мъж, който да се грижи за вас и да ви закриля.

– Но аз си имам мъж – възрази Глори и се запита къде ли беше в

този момент Никълъс. Корабът беше на път вече пет дни. Никълъс се беше върнал от пътуването си и вече знаеше, че тя е изчезнала и – и какво? Хиляди пъти си беше задавала този въпрос и знаеше отговора.

– Щом вече сте имали мъж, не е нужно да бъда внимателен – обясни с усмивка Бигър. С изключение на един потъмнял зъбите му бяха блестящобели. Изглеждаше съвсем млад. – Щом жената е обзедена, вече никой не може да знае колко ездачи е имала. Защо не дойдеш при мен, за да мога да те целуна? Аз съм дяволски добър в целувките, повярвай.

Сърцето ѝ заби като безумно.

– Моля ви, мистър Бигър. Аз съм омъжена жена.

– Омъжена значи. Много обичам да си имам работа с омъжени. – Той я сграбчи за ръкава и я привлече към себе си. Тя се опита да се извърне настрана, но той я задържа и впи устни в нейните. Устните му бяха топли, дъхът му миришеше на тютюн. Глори мислеше само за Никълъс. Когато младежът пхна ръка в гънките на полата ѝ, тя се отдръпна като опарена.

Бигър се направи на изненадан. Широка му усмивка показа, че съпротивата ѝ го възбужда още повече. Отново направи крачка към нея.

– Остави я на мира, Мат. – На вратата застана Лестър Фийлдс. – Тя е част от товара, също като негърчето ѝ. Ако я повредиш, ще получим по-малко пари.

Мат Бигър се обърна към другаря си с искрящи от гняв очи.

– Готов съм да се задоволя и с по-малко, стига да мога да я опитам.

– Не мислиш ли, че и ние със Спенсър имаме право да си кажем думата? Казваме ти да я оставиш и, ти си длъжен да се подчиниш. Когато си получим парите, ще си купиш куп жени. Но дотогава се дръж далече от момичето.

Бигър направи крачка назад.

– Прав си, приятелче. – Той махна с ръка към Глори. – Не си струва да се карам с другарите си заради една парфюмирана кокона. – Той се ухили широко и отново разкри загнилия кучешки зъб. – Въпреки това си сладко парче. Устенцата ти са като захаросани плодове.

– Да вървим – настоя Лестър. – Престани да мислиш за нея. Нали знаеш, че момчетата от Юг не обичат други да се заглеждат по жените им.

– Довиждане, сладката ми – сбогува се през смях Мат Бигър. Глори заключи вратата на кабината си и премести пред нея тежката дървена бъчва, която ѝ служеше за маса. Ръцете ѝ трепереха.

През нощта Брад се събуди от шумно чукане по входната врата. Слугите също се събудиха и се втурнаха един през друг към антрето, за да сложат край на адския шум. Брад тъкмо слизаше по стълбата, когато един слуга отключи вратата и се отместа, за да стори път на господаря си. Никълъс влезе, олюлявайки се. Дрехите му бяха мръсни, черната коса разбъркана. Лицето му беше покрито с набола брада. Той забърза нагоре по стълбата с дълги крачки. Брад направи отвратена гримаса. Никълъс вонеше непоносимо на алкохол и на евтин парфюм.

– Къде изчезна, по дяволите? – извика раздразнено той. – Поболях се от тревога.

Никълъс продължи по коридора към стаята, която споделяше с Глори. Брад го следваше по петите.

– Попитах те къде си бил – повтори по-високо той.

– Разбрах те, недей да крещиш. Обиколих почти долнопробни кръчми на Ню Йорк.

– А поспря ли за малко в леглото на Кристин Педигрю?

– Не.

– Защо тогава вониш на парфюм? Ако не си бил в нейното легло, значи си бил в друго.

Никълъс се обърна рязко и го погледна в очите.

– Не е това, което си мислиш. Опитах се да открия какво е станало с Глори. Започнах с кръчмите, после отидох да поговоря с приятеля на Натан. След дълги пререкания го убедих да ми покаже това. – Той извади от джоба на омачканата си жилетка листа хартия и Брад с нарастващ ужас прочете обявлението, с което се обещаваеше награда за залавянето на Натан.

– Мили боже! – извика уплашено той.

– Натан не е на екскурзия. Идвал е у нас, за да потърси помощ. – Никълъс намери пътната си чанта и започна да хвърля в нея чисти ризи, панталони и бельо. – Взели са и нея, Брад. Вече съм абсолютно сигурен.

– Преди два дни беше сигурен, че те е напуснала. Защо промени мнението си?

Никълъс затвори шумно пътната си чанта.

– След като изхвърчах отгук като бесен, дълго обикалях улиците и се опитвах да си проясня главата. Непрекъснато мислех за твоите думи и за онова, което преживях след корабкрушението. Разбрах, че си прав: ако отново заподозра несправедливо Глори, тя никога няма да ми

прости. Въпреки това не бях сигурен. Обиколих кръчмите и накрая попаднах в някакъв бордей, където заспах. Цяла нощ я сънувах, непрекъснато мислех за нея, за времето, което прекарахме заедно – и за чувствата си към нея. Когато се събудих, бях наясно, че Глори никога не би избягала тайно. Тя е твърде честна, за да направи такова нещо. Щеше да ми каже. Престанах да се съмнявам в нея и посветих всичките си усилия на търсене. Трябваше да разбере какво се е случило. Когато видях обявлението за награда, обиколих пристанището и почерпих всички пияници, които се мотаят там, за да разбере на кой кораб се е качила. Вече знам всичко – завърши ухилено той. – Жена като Глори не се забравя лесно.

– Къде отиваш?

– „Блек Уич“ е в пристанището, „Блек Даймънд“ също. Екипажът е на сушата, но намерих Мак, Джошуа Пинтасъл и Джаго Дод в една кръчма. Те събраха нов екипаж. Ще вземем „Блек Уич“. Това е най-бързият ми кораб. Ще стигнем в Чарлстън почти веднага след „Саутърн Стар“, който е само едно надупчено корито.

– И аз ще дойда! – извика Брад.

– В никакъв случай. Трябва да се върнеш в училището. – Никълъс стисна зъби. – Ще я върна, обещавам ти. И се надявам, че онези жалки типове не са ѝ посегнали с мръсните си лапи. Иначе няма да ги оставя живи.

Дори през нощта низината с обраслите с дървета брегове изглеждаше като родно място. Глори стоеше на палубата, усещаше вятъра в полите си и се взираше меланхолично към брега, който се носеше отдалеч на кораба. Беше забравила аромата на азалиите, който изпълваше въздуха, и топлия вятър на Юга. При други обстоятелства щеше да се радва, че се връща у дома и ще види семейството и старите си приятели. Сега можеше да мисли единствено за съдбата на Натан, щом стигнеха в Самърфийлд Мейнър – и за Никълъс.

Всеки час без него беше като вечност. Всяка секунда, прекарана в неспокоен сън, беше изпълнена със спомени и мечти, в които Никълъс се явяваше пред нея и я целуваше, докато и двамата оставаха без дъх.

Сънищата ѝ бяха изпълнени с любовни преживявания. Когато се будеше, тя изпаднаше в глухо отчаяние и напрегнатото ѝ тяло се тресеше от болка.

Глори се загледа във водата, която се пенеше покрай борда на кораба, блеснала под лунната светлина. Утре вечер, както беше обяснил

Спенсър Джеймс, щяха да хвърлят котва в Чарлстън. Пътуването беше продължило по-дълго от очакванията ѝ. Два пъти бяха слизали на сушата, за да разтоварят роби и да вземат на борда нови. Освен това „Саутърн Стар“ беше бавно старо корито. Глори благодари на небето, че пътуването беше към края си – макар че изпитанието на Натан едва започваше.

Не беше в характера на Луиза Самърфийлд да се гневи толкова дълго. Тя беше практичен човек и сигурно си имаше достатъчно работа с управлението на плантацията, за да храни мисли за отмъщение. Въпреки това беше пуснала обявата. Приятелят на Натан бе казал, че се дава щедра награда за главата му.

Глори потрепери под напора на хладния вятър, косата ѝ се развя, трябваше да прибере полите си. На всяка цена трябваше да вразуми майка си.

– Добър вечер, сладурче.

Младата жена се обърна уплашено. Мат Бигър стоеше до нея, впил поглед в гърдите ѝ, скрити под мекия кашмирен шал. Глори се уви поплътено в шала и погледна русия мъж в лицето.

– Добър вечер, мистър Бигър.

– Мистър значи. Това ми харесва. – Той прокара пръст по брадичката ѝ. – Обичам, когато жените са учтиви. Учтиви и красиви – също като теб. Знаеш ли, размислих. За онова, дето Спенс и Лестър казват, че си стока и така нататък. Прецених, че от този излет ще изкараме добри парички. Бих могъл да ги дам на приятелите си, ако се откажат от теб. Тогава ще те отведе някъде далече. На място, където ще започнем нов живот.

– Чувствам се поласкана, мистър Бигър. – Глори положи усилие гласът ѝ да звучи колкото може по-равнодушно. – Но веднъж вече ви казах, че съм омъжена.

Мат я гледаше втренчено.

– Все ми е едно. Искам те, Глори. – Той сложи ръце на раменете ѝ и я привлече към себе си, докато между лицата им останаха само няколко сантиметра. – Ела с мен долу. Ще ти покажа какво може истинският мъж.

Глори едва съдържа треперенето си.

– Моля ви, Мат. Вие сте чудесен момък, но аз...

– Веднага ела с мен долу – заповяда грубо той. – Ще правиш, каквото ти казвам и не смей да ме издадеш на другите. Ако го направиш, ще се погрижа с негърчето ти да стане малка злополука.

Глори преглътна мъчително и едва се пребори с напирашите сълзи. Какво да прави сега? Бигър я завлече под палубата. Тя огледа отчаяно ниския, вонящ на мухъл, коридор. Къде да избяга? Ако се разпищеше, моряците щяха да ѝ дойдат на помощ, но ако съдеше по погледите, които ѝ хвърляха през последните дни, щеше да се озове срещу няколко нападатели наведнъж. Бигър блъсна вратата на кабината си и я вкара вътре. После тихо затвори.

– Не разбираш ли, Глори? Трябва да те имам. Недей да се противиш.

– Моля ви, Мат, чуйте ме!

– Млъкни! Нищо не искам да чуя. Сега ще те любя и после ще се почувстваш много по-добре. Хайде, съблечи роклята.

– Знаете, че няма да го направя.

В очите му блесна гняв.

– Ако искаш негърчето ти да се върне живо и здраво вкъщи, ще го направиш.

Глори се опита да преглътне сълзите си.

– Нищо лошо няма да ти направя, Глори. Ти си най-красивото, най-сладкото същество, което някога съм виждал. Никой няма да узнае. – Бигър направи крачка към нея. – Свали роклята.

Глори отстъпи крачка назад.

– Добре. Ще направя, каквото искате. – За да спечели време, тя му обърна гръб и бавно свали шала от раменете си. После започна да разкопчава роклята. Погледът и трескаво обхождаше стаята в търсене на някакво оръжие.

– Обърни се. Искам да гледам.

Глори изпълни заповедта, треперейки с цялото си тяло. Погледна към него и най-сетне откри, каквото търсеше. На бъчвата зад Бигър беше оставена кожена кания, от която стърчеше роговата дръжка на ловджийски нож. Трябваше да отклони вниманието му, за да измъкне ножа и да се освободи.

Глори отвори всички копченца до талията и Бигър смъкна роклята от раменете ѝ. Грубите му ръце помилваха меката кожа и Глори едва успя да потисне отвращението си. Полата се разкопчаваше отзад.

– Бихте ли ми помогнали? – попита тихо тя.

– С удоволствие, мадам – ухили се Бигър.

Глори се приближи до него и се обърна с гръб. Докато Бигър се занимаваше с копчетата, тя измъкна безшумно ножа от ножницата. Стисна го здраво и в този момент мъжът забеляза какво правеше жертвата

му.

– Спри, зверче такова! – Той я обърна рязко и ѝ зашлеви такъв шамар, че Глори падна по гръб на пода и изпусна ножа.

Все пак успя да забележи накъде се е търколил и се устреми към него в същия миг, в който и Бигър се хвърли да го вземе. Вдигна го само на няколко сантиметра – но те се оказаха достатъчни.

Бигър падна върху Глори с цялата си тежест и се набоде на острието. Тя чу как въздухът излезе със свистене от дробовете му и усети по пръстите си нещо топло и лепкаво. Вратата се отвори с трясък и в кабината нахлу Лестър Фийлдс.

– Какво става тук, по дяволите?

Глори не можа да отговори. Зъбите ѝ тракаха, цялото ѝ тяло се разтърсваше от тръпки, Фийлдс издърпа Бигър настрана. Русият застана от болка и притисна с длан раненото си рамо.

– Не исках да го нараня – прошепна с мъка Глори. – Стана случайно.

Лестър ѝ помогна да стане.

– Много добре сте постъпили, мадам.

За нейна изненада Бигър също се ухили.

– Имаш кураж, сладурче. Никога не бях виждал жена като теб.

– Не я закачай повече, Мат – заповяда строго Лестър.

Глори бързо облече роклята си и я закопча с треперещи пръсти, Фийлдс я изведе от кабината.

– Не се бойте, мадам – заговори утешително той. – Трябваше да го държа под око, но се заплеснах. Мат не е лошо момче, но като види жена, откача. Много му е слаб ангелът, а вие наистина сте много красива.

– Страх ме е да не стори зло на брат ми.

– Мат не е глупак. Негрите означават пари. А той обича парите почти колкото жените. – Фийлдс отново се усмихна успокоително.

Глори можеше само да се надява, че пътуването им ще завърши без произшествия. Влезе в кабината си и този път залости вратата с бъчвата и тежкия дървен стол.

– Добре сме с времето, момче. С малко повече късмет ще стигнем в Чарлстън почти веднага след тях. – Мак се опря на мачтата и се загледа към брега, който се носеше край борда. Никълъс стоеше до него, хванат за най-близкото въже и опрял крак на релинга. Топлият бриз издуваше бялата риза и рошеше черните къдрици.

– Добра работа свърши, Мак. Екипажът се оказа опитен – отговори признателно той. – Въпреки това умирам от страх.

– Разбирам те. Имаш красива жена, момче. Изкушение за всеки мъж. Но тя умее да се бори за своето. И е хитра. Ще се справи и с онези грубияни, вярвай ми. Пък и те не биха я взели, ако не очакваха печалба. Ще поискат откуп и за нея. Ако ѝ сторят нещо, няма да си получат парите.

– Дано си прав, Мак.

– Простете, капитане. – Джошуа Пинтасъл вървеше към тях. Все още изглеждаше като красиво момче, макар и малко по-зрял. – Имате ли някакви заповеди, преди да слеза от палубата?

Никълъс се усмихна топло.

– Не, Джош. Благодарение на твоите усилия сме много добре с времето. Искам да знаеш, че съм ти признателен.

– Утре вечер ще бъдем в пристанището. Познавам добре „Саутърн Стар“ и съм сигурен, че не напредва бързо.

Никълъс кимна.

– Освен това вероятно са спирали по пътя за нов товар.

– Прав сте, капитане. – Джош погледна към кормилото. Джаго Дод държеше колелото с две ръце и се взираше мрачно напред. Имаха само няколко моряци на разположение и работеха двойно, но въпреки това бяха щастливи, че са отново заедно. Джош се обърна отново към своя приятел и капитан. Блекуел изглеждаше променен. Лицето му издаваше дълбока тревога, но вместо безпокойството, което го тласкаше в неизвестни посоки, сега излъчваше сигурност и вътрешна сила. Любовта към достойна жена беше в състояние напълно да промени един мъж. Е, поне така говореха хората. Джош се надяваше, че един ден и той ще бъде сполетян от късмета на капитана.

Тогава ще слеза в каютата си, капитане.

– Лека нощ, Джош.

– И ти имаш нужда от сън, момче – отбеляза сърдито Мак.

– Ще го направя, Мак, обещавам.

– Лека нощ, капитане. – Мак се отдалечи с тежки стъпки и Никълъс остана сам с мислите си. Лунните лъчи играеха по вълните и му напомняха за отблясъците в косата на Глори. Боже, как му липсваше! Щом всичко свърши, ще я затворя в спалнята и ще я любя ден и нощ, закле се той.

Щом всичко свърши... Никълъс извади от джоба си тънка черна пура, драсна клечка в релинга, поднесе пламъчето към устата си и вдъхна

дълбоко ароматния дим. Моля те, господи, не позволявай да ѝ сторят зло! Това беше поне стотната му молитва. Дълбоко се надяваше да намери Глори жива и здрава, неопетнена от мръсните ръце на ловците на роби.

Моля те, господи, направи така, че тя да пожелае да се върне с мен у дома...

В ранния следобед „Саутърн Стар“ хвърли котва в Чарлстън. Глори си стоеше в кабината и не пускаше никого освен Лестър Фийлдс, който ѝ носеше храната.

Когато се покатери по стълбичката на палубата и за първи път от една година видя родните си места, тя изпита остра болка. Тази страна ѝ беше липсвала. Старите негърки, които плетяха кошници от сладка трева, палметови листа и борови иглици, както правеха от десетилетия. Лестата на остров Съливан. Супите от раци и стриди, месните пастети.

Но сега ѝ липсваше преди всичко Никълъс. Дори гледката на Чарлстън не можа да го прогони от мислите ѝ. Отново се запита дали ѝ беше останал верен или веднага бе потърсил утеха в обятията на друга жена. Каквото и да беше станало, тя беше длъжна да му изпрати вест.

Глори отиде при Лестър Фийлдс, който беше свалил сивия си цилиндър и стоеше до релинга заедно със Спенсър Джеймс. Мат Бигър чакаше при Натан и другите оковани роби, чиято черна кожа блестеше от пот. Глори беше потресена. С изключение на по-светлата си кожа Натан не се отличаваше от другите – мършав, измъчен, уморен, изтезаван. Изглеждаше остарял с години. Елегантният жакет беше изчезнал, бялата риза и светлокафявият панталон висяха на парцали. Босите крака бяха мръсни. Глори отиде при него и помилва бузата му.

– О, Натан, какво са ти сторили?

– Не говори – изсъска той. – Скоро ще си бъдем вкъщи.

– Как си?

– Чувствал съм се и по-добре. – Той пое дълбоко свежия морски въздух. – Чудесно е да изляза на палубата.

– Махни се от негъра – заповяда Мат Бигър. – Една бяла дама няма работа при черните. Камо ли пък да ги докосва.

– Прави, каквото ти казват, Глори – закле я Натан, когато забеляза, че е вирнала брадичка и се готви да отговори. Тя го послуша и замълча.

– Искам да пиша на мъжа си – каза тя на Лестър Фийлдс. – Знам, че се тревожи за мен. Трябва да знае, че съм добре.

– Ще почакаш, докато си идеш вкъщи – намеси се Мат Бигър. Само при споменаването на съпруга ѝ настроението му се влоши. – Нямаме време за женски писъмца.

Глори изпъна рамене, но веднага сведе глава. Нямаше смисъл да се кара с него. Какво значение имаше един ден повече? Междувременно страшното беше станало. Или поне тя така си мислеше. Снощи беше видяла насън как Никълъс лежи в обятията на Кристин Педигрю. „Жена ми ме напусна – бе казал той на красивата тъмнокоса жена. – Никога не ме е обичала истински.“ „Но аз те обичам, Ники. Ей сега ще ти покажа колко много те обичам.“

Глори се събуди, окъпана в пот. Дълго не можа да се отърси от спомена за страшния сън. И сега затвори очи, за да прогони режещата болка. Запъти се към стълбичката като лунатичка и бавно слезе от кораба.

На кея чакаха четири коня, които трябваше да ги отведат в плантацията. Нито един не беше с дамско седло. Глори никога не беше яздила по мъжки, но не се възпротиви. Последва Лестър Фийлдс, който отведе коня ѝ до едно сандъче, откъдето можеше да го възседне. Намести се удобно върху ниското мъжко седло, вдигна поли до глезените и напъха обувките от козя кожа в металните стремена. Отдавна беше захвърлила мръсните изпокъсани чорапи.

Мат Бигър я зяпаше с жаден поглед. Лицето му грееше в усмивка. Превръзката на рамото се виждаше под отворената риза.

– Първо ще отведем момичето и благородното негърче, после ще доставим останалите.

Глори не каза нищо. Надяваше се никой да не я познае. Косата ѝ изглеждаше отвратително, роклята беше разкъсана и с петна от кръв. Искаше да се прибере вкъщи колкото се може по-незабелязано. Семейството ѝ живееше много отдавна в Чарлстън. Името Самърфийлд не заслужаваше да бъде омърсено; още по-малко пък паметта на баща ѝ.

Яздиха цял следобед в бързо темпо, следвани от дългата редица оковани роби. Мат Бигър не напускате мястото си до Глори. Погледът му беше прикован в разголения ѝ глезен. По едно време протегна ръка и помилва бедрото ѝ. Глори щеше да изпищи, но вместо това стегна рязко юздите, конят ѝ спря и Мат едва не изхвърча от седлото. Той избухна в смях и ѝ намигна. Боже, дано по-скоро стигнат в имението!

– Ето я, момче. „Саутърн Стар“. – Мак стоеше до релинга с Никълъс. По кейовете на Чарлстън цареше оживление, макар че вече се смрачаваше. Каруци и ръчни колички трополяха оглушително, от близките кръчми се носеше многогласен смях.

– Свалете платната и ги вържете! – заповяда Никълъс, докато „Блек Уич“ се плъзгаше покрай дока. Моряците завързаха кораба и Никълъс, Мак, Джаго и Джош слязоха на сушата по гредата. Мак спря да поговори с един минаващ матрос и настигна другарите си чак в обора за наемане на коне.

– Това беше Тимъти Джоунс от „Стар“ – обясни задъхано Мак. – Каза, че онези пристигнали в ранния следобед. Ловците отвели робите във вериги, а това значи, че ще им трябва повече време, докато стигнат в плантацията.

– И Глори ли е била с тях?

– Със сигурност, момче. Тимъти казва, че никога няма да забрави лицето ѝ. Изглеждаше добре. Качили я на кон.

Мак извърна глава и Никълъс изпита внезапна тревога.

– Разкажи ми всичко.

Мак пое дълбоко дъх.

– Един от ловците на роби явно ѝ е хвърлил око. Опитал се да я изнасили. Глори го проболоа със собствения му нож.

Никълъс стисна зъби.

– И какво още?

– Тимъти казва, че Бигър – така се казва момъкът – се похвалил пред екипажа, че ще я има, все едно доброволно или насила. Казал даже, че тя му дължи удовлетворение. Заради раненото рамо.

– По дяволите! – изруга капитанът и погледът му потъмня.

– Да тръгваме. Нямаме време за губене. – Той се метна на седлото и другите последваха примера му. Бързо си пробиха път през шумящото множество и щом напуснаха града, препуснаха в галоп.

Късно вечерта ловците на роби стигнаха границата на Самърфийлд Мейнър. Глори си спомни как беше яздила по този път с Никълъс и въздъхна. Колко време беше минало оттогава. Робите, които се влачеха уморено по пътя, запяха и дълбоките им гласове огласиха вечерната тишина. Гласът на Натан не беше по-различен от другите, но Глори веднага го разпозна по безупречното произношение.

За нейна изненада групата подмина пътя към господарската къща и зави по тясна пътека, която водеше към жилището на Йонас Фри.

– Защо не отиваме в голямата къща? – попита тревожно тя.

– Първо трябва да видим Фри.

Побиха я студени тръпки, но тя се опита да разсее опасенията си. Намираха се в земята на семейство Самърфийлд. Всичко щеше да се уреди. Беше толкова уморена, че извади стъпала от стремената и

протегна скованите си крака.

– Ще ми позволиш ли да размачкам красивите ти крачета? – попита с усмивка Бигър. – С удоволствие ще спра и ще го направя веднага. – Усмивката му стана още по-широка.

– Добре съм, благодаря. Искам най-после да се прибера вкъщи.

– Не се бой, скоро ще си бъдеш у дома – прошепна заговорнически той. – Но първо трябва да довършим онова, което започнахме на кораба.

– Нищо не сме започвали, мистър Бигър.

– О, не бих казал. Все още усещам вкуса на сладките ти розови ус-тенца. Никога не съм искал друга жена като теб. И ще те имам, иначе да не се казвам Мат Бигър!

– Мистър Фийлдс – извика Глори, – имате ли нещо против да яздя до вас?

– Няма полза да бягаш – отвърна през смях Мат. – Рано или късно ще те просна на земята.

Глори подкара коня си напред и се опита да се пребори с надигащата се паника. Защо Бигър говореше толкова убедено, макар че бяха на нейна територия? Как щяха да реагират приятелите му? Бяха длъжни да я защитят. Бигър само се хвалеше.

Но нещо дълбоко в нея ѝ подсказваше, че не е права.

Заобиколиха голямата къща и се насочиха право към дома на Фри. Той ги чу отдалеч и излезе на верандата по червена долна риза и памучни панталони.

– Значи доведохте беглеца – отбеляза доволно той, когато Лестър Фийлдс отдели Натан от останалите. – А и сладката му сестричка е с него. Знаех, че ще дойдете днес. И съм приготвил парите заедно с добавката за мис Глори.

– Няма ли да отведем Натан при мама? – попита с треперещ глас Глори. – Нали тя е дала обява за залавянето му?

– Майка ви не знае нищо за обявата – обясни самодоволно Фри. – Но можете да се обзаложите, че ще се радва да си върне негърчето.

– Щом мама не знае нищо, откъде взехте парите?

– Мис Луиза ми е поверила цялото управление на плантацията. След като заминахте, тя се обърка, горката... Някой трябваше да ѝ помогне, нали?

Глори усети угризения на съвестта.

– Какво ще правите с Натан?

– Ще си получи заслуженото. Но вие няма защо да си блъскате красивата главица. Това е мъжка работа.

– Не мога да не се тревожа. Каквото и да сте намислили, мистър Фри, аз ще забраня. Ще отведем Натан при мама. Това е заповед, мистър Фри.

Управителят се усмихна снизходително.

– Съжалявам, мис. Вие вече нямате думата тук.

– Ако позволите, ще отведа дамата в къщата – предложи с усмивка Мат Бигър.

– Добра идея – съгласи се веднага Йонас.

– Не! Няма да тръгна с този ужасен човек. Кажете му да ме остави на мира, мистър Фийлдс.

– Какво трябва да ми кажеш, Лестър? – попита ухилено Мат с невинно изражение.

Никой не му отговори. Придружителите му сведоха глави и запристъпваха смутено от крак на крак. Изведнъж Глори разбра защо Бигър беше толкова сигурен в себе си. Лестър Фийлдс и Спенсър Джеймс се страхуваха от избухливостта му.

– Моля ви, Йонас – прошепна с пресекуващ глас Глори. – Този човек... той иска да ми наложи волята си.

Мат Бигър избухна в смях.

– Малката има развинута фантазия. Ако се интересувах от теб, сладурче, щях отдавна да те имам.

– Йонас се отпусна.

– Познавам ви добре, мис Глори. Мислите си, че винаги трябва да става, каквото вие кажете. Този път нямате късмет. – Той се обърна отново към Бигър: – Вече уведомих комитета. Те ще се погрижат за справедливо наказание.

– Не! – изпищя Глори и скочи от коня си.

Бигър веднага я последва.

– Вържи я и я отведи при майка й – заповяда Йонас.

Бигър изви ръцете й и ги върза с едно въже. После напъха парцал в устата й и я вдигна отново на седлото.

– Не забравяй да я отвържеш, преди да я предадеш в къщата. Майката не бива да знае какво правим с дъщеричката й.

Мат кимна в знак на съгласие и поведе коня на Глори.

– Можете да прекарате нощта тук – каза Йонас на другите двама мъже. – Негрите ще имат полза да видят какво става, когато не се подчиняват на господарите си.

Глори не можа да пхне стъпала в стремената, затова притискаше колене в слабините на коня. Иначе щеше да падне на земята. Бедрата й

бяха изранени и болката се засилваше с всяка минута. Неколкократно се опита да накара Бигър да махне парцала от устата ѝ, но той не ѝ обръщаше внимание. Когато къщата на Йонас вече не се виждаше, Бигър се отклони от пътеката и спря. Върза коня за могъщия дъб, обрасъл с мъх, и свали Глори от седлото. Тя усети металното стреме в гърба си и вдъхна дълбоко острата миризма на животното, към чиято топла кожа се притискаше.

Мат я освободи от парцала.

– Дойде времето да си свършим работата – заяви ухилено той.

– Намирате се в имението на семейството ми, мистър Бигър. Ако ми сторите нещо, ще ви обесят.

– Нищо няма да ти сторя. Вече ти го казах. Но трябва да те имам. Толкова съм луд по теб, че скоро ще ми се пръсне панталонът. Ако не се противиш, ще те пусна.

– Ами ако се отбранявам?

– Въпреки това ще те имам. Никога не съм вземал жена против волята ѝ, но сега ще го направя. Няма да се откажа от теб.

– Ще ви хванат.

– Готов съм да се откажа от дяла си и да избягам в друг щат. Струва си.

Глори изпита дива паника. Прокара език по сухите си устни и кимна.

– Ще направя, каквото искате. Моля, развържете ме.

– Знаех си, че си разумна. Хитруша си ми ти. И имаш кураж. – Мъжът се изсмя тихо и развърза китките ѝ. – Прободе ме, без да трепнеш. Никога не бях срещал жена с такъв кураж. Оттогава те искам още повече.

– Защо чакахте досега? – попита тя, за да спечели време.

– Защото не искам да те деля. Моряците със сигурност щяха да поискат своя дял, а аз не обичам друг да има моите жени. Харесваш ми, Глори, наистина. Готов съм да те взема със себе си, трябва само да кажеш една дума. – Той помилва бузата ѝ с мазолестата си ръка и я обърна към себе си. – Никога не съм пипал такава кожа. – Главата му се сведе и устните му намериха нейните. Усещането не беше неприятно; въпреки това стомахът ѝ се разбунтува. Глори се опита да остане спокойна, да се пребори с гаденето, когато езикът му нахлу в устата ѝ.

Тя изчака, докато мъжът разхлаби хватката си, вдигна коляно и го изрита с все сила между краката. Бигър изрева и се преви, но тя веднага разбра, че полите и фустите ѝ бяха намалили силата на удара. Откъсна

се и хукна да бяга. Успя да се отдалечи само на няколко метра, когато Бигър я настигна и я улови за рамото. Притисна я до гърдите си и тя изпищя. Докато отчаяно се опитваше да се пребори с треперенето си, той измъкна фуркетите от косата ѝ.

– Моля ви, пуснете ме – прошепна тя. – Не мога да го направя.

Това го разгневи още повече.

– Както желаш.

Той я вдигна на ръце и я понесе към дъба, без да се трогва от протестите ѝ. С една ръка вдигна китките ѝ над главата, а с другата отвори копчетата на роклята. Когато му омръзна, изръмжа раздражено и разкъса корсажа на две.

– Не ми харесва това, което правя, но ти не ми остави избор. – Глори се отбраняваше отчаяно, но той разкъса ризата ѝ на парченца, изстена задавено и свободната му ръка сграбчи едната ѝ гърда.

Глори напрегна всичките си сили, за да се откопчи от него, и в този миг Бигър я пусна. Главата ѝ се удари в дървото. Все още замаяна, Глори отвори очи и видя пред себе си Никълъс. Широко разкрячен, той стоеше пред гърчещия се от болки Мат Бигър. Очите му бяха черни от гняв.

Заля я такава радост, че ѝ се зави свят. Изправи се и протегна ръце да попипа мъжа си, за да се убеди, че наистина е той, а не игра на въображението ѝ.

Никълъс вдигна Бигър и му нанесе втори удар, който го свали на земята. Ловецът на роби изохка и се надигна, олюлявайки се. Никълъс го обърна към себе си и го ритна в корема. Този удар го довърши. Бигър загуби съзнание и се свлече в тревата.

Никълъс се обърна със загрижен поглед и изтича при Глори, която се беше облегла на дървото и трепереше с цялото си тяло. Коленичи пред нея, взе я в прегръдката си и скри лицето ѝ на гърдите си.

В очите ѝ запариха сълзи.

– А аз си помислих, че си отишъл при Кристин – прошепна разкаяно тя. – Вече се боях, че съм те загубила завинаги.

– Не говори – помоли той, закри гърдите ѝ с разкъсаната рокля и закопча малкото останали копчета. – Само ти си важна за мен. В живота ми не може да има друга жена. Не мога да понасям Кристин, нито която и да било друга. – Той я целуна по-очите, по нослето, по устата, показва ѝ обичта си много по-ясно, отколкото може да се изрази с думи. Миришеше на кожа, дъхът му беше топъл и успокояващ.

Когато се откъснаха един от друг, и двамата бяха малко смутени.

– Наистина ли не ти се случи нищо лошо? – попита загрижено той.

– Не, всичко е наред. Но как ме намери? Как разбра накъде съм тръгнала?

В този момент на полянката излязоха Мак, Джош и Джаго и спряха запотените си коне. Бяха яздили толкова бързо, че от муцуните на животните капеше пана.

– Намерили сте я! – извика зарадвано Джош.

– Слава на всемогъщия! – Джаго вдигна ръце към небето.

– Браво на теб, Ники. Радвам се да ви видя отново, момиче – поздравя със сияещо лице Мак.

Глори се усмихна благодарно на приятелите си.

– И аз се радвам да ви видя всички заедно.

– Джаго – нареди кратко Никълъс, – вие ще се погрижите за този... господин.

Мат Бигър все още не беше дошъл в съзнание.

– С удоволствие, капитане.

– Ела с мен. – Никълъс улови ръката на Глори. – Ще те отведе у вас. После ще се погрижа за Натан.

Глори се изтръгна от прегръдката му, макар че главата ѝ бучеше от болка.

– Ще дойда с теб. Искам лично да се убедя, че Натан е добре.

В тъмнината отекна изстрел. Глори изписка задавено.

– Натан! – изплака тя, събра полите си и хукна като подгонена към къщата на надзирателя. Никълъс я настина с три скока.

– Ще вземем конете – обясни бързо той и я вдигна на ръце. Глори се намести на седлото и Никълъс се метна зад нея. Пришпориха конете и само след няколко минути бяха пред къщата на Йонас Фри.

На полянката се бяха събрали група мъже с факли в ръце. Те стояха в кръг, а зад тях се бяха струпали страхливо гледащи роби. Лестър Фийлдс и Спенсър Джеймс също бяха там. Натан беше вързан за дебел кол, окъсаната риза беше свалена от гърба му. Пред него беше застанал Йонас Фри.

Никълъс скочи от коня още преди да е спрял.

– Веднага го пуснете, Фри! – заповяда със спокоен глас той.

– Вървете по дяволите!

Джаго Дод хвърли пистолета си на капитана. Никълъс го улови, прицели се в надзирателя и опря дулото зад ухото му.

– Един от вас да го отвърже – нареди той на мъжете, които образуваха кръга, и махна с глава в посока към Натан. – А другите да се

разотиват.

– Негърът е беглец, сър. Законът е еднозначен. Трябва да бъде наказан. – Тези думи бяха казани от дълбок мъжки глас с мек южняшки акцент.

– Кой сте вие, моля? – попита учтиво Никълъс, без да отмества пистолета.

– Името ми е Томас Джарви. Притежавам плантацията Магнолия Гардънс, южно оттук, и съм председател на комитета за опазване на обществото на Южните щати. – Джарви беше възседнал едър кафяв жребец. С бялата си шапка представляваше типичен плантатор от Юга. Както повечето южни аристократи, Томас Джарви беше мъж с твърди убеждения. Той вярваше в това, което правеше.

– Е, добре, мистър Джарви – отговори Никълъс. – Намерението ми е да отведа Натан пред господарката му. Утре сутринта можете да дойдете в къщата и да поговорите с мисис Самърфийлд. Ако тя е съгласна, нямам нищо против да накажете момъка.

– Не! – изпищя Глори и скочи от седлото.

Джош побърза да я задържи, преди да е влязла в кръга.

– Не се месете, Глори – прошепна предупредително той. – Капитанът знае какво прави.

Глори трепереше толкова силно, че едва се държеше на краката си; но кимна и усети как Джош разхлаби хватката си.

– Разбрахме ли се, мистър Джарви?

– Не ми харесва, когато ме принуждават да сторя нещо против волята си, мистър...

– Блекуел. Никълъс Блекуел.

– Ах, капитан Блекуел. Чувал съм за вас. Мисля, че вече сме се срещали. Изненадвам се, че човек с вашето име се намесва в делата на Юга.

– Обикновено не се намесвам. Но Глори ми е съпруга. Онова, което е важно за нея, е важно и за мен. Освен това Натан ми е роднина.

– Що за времена, о, господи? Редно ли е един бял мъж да прави такова признание?

– Простете, ако ви шокирах. Е, разбрахме ли се?

– Йонас? – попита Томас Джарви.

– Не го правете, мистър Джарви. Не е правилно да сключвате споруменения с приятели на негрите.

Никълъс изтегли назад петлото и притисна студения метал към ухото на надзирателя.

– Толкова ли сте сигурен, Фри?

В този миг Йонас Фри се наведе и моментално се обърна, за да сграбчи ръката на Никълъс и да отклони оръжието. Отекна изстрел; последваха го още няколко. Джош пусна пистолета си, от чието дуло излизаше синкав дим, и се хвърли към Глори, за да я запази с тялото си. Джаго се прикри, извади ножа си и го размаха заплашително. Когато димът се разсея, кръгът се беше разтворил; няколко мъже лежаха на земята, друг стенеше задавено.

Един лежеше неподвижен.

Обзета от панически страх, Глори се пребори с причерняването си и хукна към Никълъс. Дъхът ѝ спря. Той не се помръдваше. Тя коленичи до него и внимателно вдигна главата му в скута си. Раната беше в рамото и кървеше много силно.

– Отивам да повикам помощ – обади се Джош и се метна на коня си.

Мак коленичи до капитана си с мрачно, силно зачервено лице. Отвори окървавената риза, за да прегледа раната. Промърмори нещо неразбрано и се изправи, без да отмества поглед.

– Ще намеря нещо за превързване – проговори глухо той. – Трябва да спрем кръвта.

Глори приглади влажните къдрици от челото на Никълъс. Дъхът му излизаше повърхностно и неравномерно; гърдите му едва се повдигаха. Пулсът беше силно ускорен и вената на шията трепереше. Не се бе раздвижил нито веднъж.

Глори се наведе над него и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Никълъс, моля те, не умирай – прошепна с пресекващ глас тя. – Не можеш да умреш точно сега. Целият живот е пред нас.

Пръстите му потърсиха ръката ѝ. Очите му се отвориха бавно. Той прокара език по устните си, преглътна и се опита да заговори.

– Мълчи и не мърдай – прошепна тя. – Имаш нужда от цялата си сила.

Никълъс вдигна глава и в очите му блесна решителност.

– Моля те, недей. Не се движи.

– Каж ми... че ме обичаш – прошепна с мъка той. – Сега... Каж го...

– О, господи! – Болката надви и Глори затвори очи. Ръката ѝ спря върху челото му. Сълзите продължаваха да се стичат по бузите ѝ и да мокрят лицето и гърдите му. – Обичам те, Никълъс. Толкова пъти съм искала да ти го кажа. Обичам те, откакто те видях за първи път. Обичах те, когато ми спаси живота на „Блек Спайдър“. Обичах те и в Бостън, и

в Блекуел хол. Никога не престанах да те обичам. Даже когато исках да те мразя, пак те обичах. Винаги съм те обичала. Ти си моят Никълъс. Винаги ще те обичам.

Никълъс вече не я чуваше. Очите му бяха затворени, пръстите му паднаха от ръката ѝ. Тялото му се отпусна безсилно в прегръдката ѝ.

– Господ е моят водач, нищо няма да ми липсва Той ще ме настани на зелена поляна и ще ми покаже прясната вода. Той ще дари душата ми с блаженство. – Гласът на свещеника отекваше дълбок и изпълнен със съчувствие над сведените глави на опечалените, дошли да окажат последна почит на починалия. – Той ме води по правия път, за да му служи. И макар че вече странствам в мрачната долина, не съм нещастен; защото Той е с мен и ме напътства и утешава.

Глори стоеше пред дъбовия ковчег, поставен върху прясно изкопаната купчина пръст в малкото гробище край реката. Слънцето беше закрито от облак. Вятърът, който ухаеше на дъжд, си играеше с полите ѝ и развяваше черния тюл пред лицето ѝ.

Но в очите ѝ нямаше сълзи.

Времето на сълзите беше отминало.

– И ще ми налее пълна чаша. Добротата и милостта ще ме следват по целия ми път и ще остана завинаги в дома на всевишния.

Глори мачкаше тъмносивата си пола и се взираше замаяно във венца от жълти рози, поставен върху ковчега.

– От прах си и на прах ще станеш.

Немного отдавна тя беше стояла тук и се беше взирала в един друг ковчег, изработен от най-фин махагон, прибрал тялото на баща ѝ. В гърдите ѝ се надигна болка.

– Наред ли е всичко?

Тя усети как пръстите му стиснаха нейните и се усмихна благодарно. Никълъс все още изглеждаше блед и изтощен, но беше жив – за разлика от Йонас Фри, който лежеше в ковчега.

– Ще се радвам, когато всичко това свърши и се върнем у дома – прошепна нежно тя.

– Аз също.

Майката на Глори, застанала от другата страна на ковчега, погледна към дъщеря си през черното було. Луиза Самърфийлд изглеждаше невероятно променена. Мила, нежна – и много по-ранима. Глори беше преценила правилно майка си: Луиза нямаше нищо общо с решението на Йонас Фри да залови Натан и да го върне в плантацията. Когато узна за деянията на надзирателя си, тя побесня от гняв. Явно се беше

примирила с миналото. Беше решена отново да вземе живота си в свои ръце и да стане добра съпруга на сърдечния посивял мъж, който стоеше до нея и нежно държеше ръката ѝ. Името му беше Калев Харкорт.

Двете с Глори бяха разговаряли надълго и нашироко, след като се разбра, че Никълъс ще оживее. През последните дни двете бяха станали много по-близки, истински майка и дъщеря. Луиза ѝ разказа всичко за връзката си с Харкорт и я помоли за разбиране. След изчезването на Глори тя се бе запознала с него у семейството на Ерик Диксън и го беше обикнала. Дватама възнамеряваха да се оженят веднага след изтичането на траура. За да прекарва повече време с бъдещия си съпруг, тя беше поверила цялото управление на плантацията в ръцете на Йонас Фри. Но сега щеше отново да вземе всичко в свои ръце. Бъдещият ѝ мъж вече беше изразил готовност да ѝ помага.

Глори веднага хареса спокойния възрастен мъж, съвсем различен от баща ѝ. Беше прекарал по-голямата част от живота си в Чарлстън, където имаше търговска къща, но беше отраснал в плантация.

– Ще се науча – обеща ѝ с весело намигване той. – За жена като Луиза си струва да промениш живота си.

Луиза се изчерви като ученичка.

Глори се радваше за майка си. Тя заслужаваше да бъде щастлива.

Решена да забрави стария живот, Луиза склучи мир с Натан. За голямо съжаление на Томас Джарви тя му подари свободата и двете с Глори го изпратиха с пощенския кораб на Север.

– Ти си най-добрата сестра на света, Глори – каза ѝ той на сбогуване. – Никога няма да забравя какво стори за мен. Един ден ще ти се реванширам.

– Ще се реваншираш, като помагаш на бегълците да стигнат в Канада. – Глори го прегърна за сбогом и се разплака. Този път никой нямаше да го върне на Юг като роб.

Раната на Никълъс се оказа не толкова опасна, колкото изглеждаше. Куршумът беше пробил рамото, без да засегне сърцето и белите дробове. Имаше нужда само от почивка, за да се възстанови. Беше прекарал три дни в леглото, но днес настоя да я придружи на погребението.

Майка и похвали чувството му за дълг.

– Йонас Фри беше верен слуга на семейството ни в продължение на двадесет години – заяви тя. – Редно е да го погребем на наша земя и семейството да присъства на погребението.

Така и направиха.

Мак, Джаго и Джош предадоха Мат Бигър на властите в Чарлстън.

– Чао, сладката ми. – Ухиленото му лице беше обезобразено от ударите на Никълъс. – Жал ми е само, че не можах да си свърша работата с теб, за да има за какво да си спомням в затвора.

Джош го блъсна възмутено. Джаго се ухили с разбиране, а Глори благодари на небето, че Никълъс не беше тук да чуе тези думи.

Мак и екипажът на „Блек Уич“ потеглиха обратно към Ню Йорк веднага щом лекарят ги увери, че Никълъс ще се възстанови. След три седмици в Чарлстън щеше да хвърли котва „Блек Нептун“, друг кораб от флотата на капитана, и Никълъс се надяваше, че дотогава ще се е възстановил напълно, за да може да пътува. А Глори щеше да има достатъчно време да поживее с майка си и да посети старите си приятели.

Службата свърши и Никълъс поведе съпругата си обратно към къщата. Тя бе присъствала на погребението само защото така изискваше приличието, но не изпитваше съчувствие към Йонас Фри. Не беше пожелавала смъртта му, но не я заболя, когато разбра, че е мъртъв. Надяваше се, че новият надзирател, назначен от майка ѝ, ще се отнася по-добре към робите.

– Изглеждаш уморен – каза тя на мъжа си и сложи ръка на челото му, за да провери има ли температура. Двамата изкачваха бавно витата стълба към втория етаж.

– Мисля, че имате право, мисис Блекуел. Най-добре е да си полегна. – Погледът му се устреми към гърдите ѝ под тъмносивата траурна рокля, останала от погребението на баща ѝ. Очите му потъмняха и в зениците лумна добре познатият огън.

– Искам и ти да дойдеш с мен – прошепна той. – За да си сигурна, че няма да ми стане лошо. Освен това настоявам да свалиш тази ужасна рокля.

Погледът му издаде, че тя трябва да свали не само роклята, ами и всичко под нея, и Глори усети как желанието ѝ се събуди. Двамата влязоха в стаята ѝ. Досега Никълъс беше спал сам в широкото легло, а тя се задоволяваше с дивана, защото я беше страх, че раната може да се отвори.

– Обърни се – заповяда той веднага щом затвори вратата.

Глори застана с гръб към него и се наслади на допира на силните ръце, които умело отваряха копчетата на гърба ѝ. Никълъс развърза лентата, която стягаше фустите ѝ и коприната се свлече в краката ѝ. Тя я прекрачи, смъкна горната част на роклята си и се обърна към него.

– Бях забравил колко си красива – въздъхна Никълъс.

– Обичам те – прошепна тя.

– Не мога да се наситя на тези думи.

– Обичам те, обичам те, обичам те! – Глори избухна в звънък смях, свали дантелените си гащички и застана пред него само по тъмносиви копринени чорапи, стегнати с ластици, корсет и дантелена риза. Усмивката ѝ беше предизвикателна.

– Зверче такова – прошепна той и я привлече към себе си. Целуна я страстно, но изведнъж се олюля.

– Веднага си легни – заповяда строго тя.

– Само ако дойдеш с мен.

– Не можеш да ми поправиш.

Никълъс ѝ позволи да го съблече. Първо жакета, после бялата риза. Седна на леглото, за да може тя да отвори панталона му. Тя се наведе към него, усети ръката му между бедрата си и в тялото ѝ лумнаха пламъци.

Свали бързо бричовите от дългите му крака, помилва ги и внимателно обхвана твърдия член. Прокара език по устните си и започна ритмично да милва коравата плът, възбудена от мисълта за предстоящото удоволствие.

Никълъс се премести към другия край на леглото.

– Ела тук.

– Още не. – Глори го погледна в очите и отново прокара език по устните си. Сведе бавно глава между краката му и започна да го милва с устни и език. Тихите му стонове я възбудиха още повече. Продължи да го целува и гали, докато дойде мигът на екстаза. Изненадан от смелостта ѝ и изтощен от преживяното напрежение, той падна върху възглавниците. Едва тогава Глори се съблече и легна при него, внимавайки да не докосва раната.

– Ти си още по-голямо зверче, отколкото си мислех – прошепна той и започна да милва гърдите ѝ. Целуна едната, после другата, склочи уста около твърдото връхче и Глори потрепери от наслада. Когато се отдели от нея, тя подръпна игриво черните косъмчета на гърдите му и плъзна ръка към плоския корем.

– А ти, любов моя, си най-големият дявол.

Никълъс избухна в тих смях и впи устни в нейните. Топлият му език проникна в устата ѝ. След малко я вдигна в скута си и Глори, която едва се съдържаше, го пое дълбоко в себе си. Раздвижи се върху него, описа няколко кръгови движения и се засмя възбуждащо. Никълъс изруга тихо, сложи ръце на дупето ѝ и започна да направлява движенията ѝ.

Глори се усмихна и се предаде. Нека той да определя ритъма. Заля

я вълна на неизпитвана досега наслада. Приведе се към него, целуна го, зарови пръсти в косата му и застена гърлено на рамото му. Той потрепери, когато ръката ѝ попипа раната, но не спря да се движи. Отново и отново нахлуваше в нея, бавно и дълбоко, докато двамата стигнаха върха и Глори рухна върху него. Тръпки разтърсиха телата им.

По-късно, когато се успокоиха, тя легна до него и се усмихна доволно.

– Каж ми...

– Обичам те – прекъсна го тя и отново избухна в смях.

Никълъс помилва бузата ѝ.

– И аз те обичам.

Страховете и съмненията бяха изчезнали от сърцата им. Вече нищо не можеше да ги раздели. Глори имаше доверие на съпруга си и му разкриваше всичките си мисли. А той неуморно ѝ доказваше колко много я обича – по най-различни начини, но преди всичко в леглото.

КРАЙ

© 1990 Кет Мартин
© Ваня Пенева, превод от английски

Kat Martin
Captain's Bride, 1990

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Издание:
Кет Мартин. Капитанът и дивата котка
ИК „Ирис“
Редактор: Румяна Маринова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11941>]